

VNNS • số 269 • tháng 12 năm 2014
Mục Lục

- 01 Hình bìa** • Nguyễn Quang Kế • Thái Tăng An
- 03 Quan điểm** • Thư Ngỏ của Ban Chấp Hành Cộng
 Đồng VNTNCS tại Hoà-Lan nhiệm kỳ 2011-2014
- 05 Chủ đề** • Giáng Sinh 2014
 • Những truyện ngắn mùa Giáng Sinh • Mùa Giáng
 Sinh trong trại tù cộng sản
- 13 Phiếm luận** • Giận quá mất khôn
- 15 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng • Tin Hoà Lan
 • Tin Việt Nam • Tin Thế Giới
- 31 Truyện** • Rửa tay • Ngày tháng không bình yên
 • Ngàn ánh dương rực rỡ
- 41 Thơ** • Hoài Tâm Niệm • Lữ Thái Hành • Tóc Tím
 • Chu Trầm Nguyên Minh • Tôn Thất Phú Sĩ
 • Khánh Doãn • Nguyễn Thế Hoàng • Trần Trung Đạo
- 42 Văn** • Môi trường giáo dục ở ngoài Việt Nam tốt
 hơn ở trong nước • Thượng nghị sĩ đặc cử Janet
 Nguyễn
- 48 Du lịch** • FADO nổi nhớ đêm mờ...
- 50 Sức khỏe** • Đo huyết áp đúng cách
- 52 Gia chánh** • Bò cuộn nắm kim châm
 • Mực cuộn tôm
- 53 Vui cười**
- 54 Lá thư tòa soạn**
- 55 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
 Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
 Vietnam Magazine
 Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen in
 Nederland
 www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
 Stationsweg 46
 2131 XD Hoofddorp Nederland
 Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
 Telefoon: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v.

Chủ nhiệm
 Nguyễn Đắc Trung

Chủ bút
 Ngô Thụy Chương

Thủ Quỹ
 Nguyễn Hữu Phước

Kỹ thuật & Phát hành
 Nguyễn Quang Kế

Với sự cộng tác của
 Đắc Khanh • Đào Quốc Bảo
 • Đinh Ngọc Hiền • Đỗ Văn Bùi
 • Hoài Tâm Niệm • Lê Quang Kế
 • Mây Lang Thang • Miên Thụy •
 Nguyễn Quyết Thắng • Ông Năm Chuột
 • Tam Hợp • Tiểu Yến Tử • Thái Tăng
 An • Tuyết Lê • Tyna • Trúc Hà • Võ
 Đức Tiến • Ý

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tinh cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

Thư Ngỏ của Ban Chấp Hành Cộng Đồng VNTNCS tại Hoà-Lan nhiệm kỳ 2011-2014

Hoà-Lan, ngày 2 tháng 11 năm 2014

Kính gửi: Quý vị lãnh đạo tôn giáo

Quý đoàn thể, đảng phái

Quý đồng hương

Kính thưa quý vị,

Nhiệm kỳ của Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan đã chấm dứt sau khi chúng tôi chính thức nhận lãnh trách nhiệm mà đồng hương đã trao phó vào ngày 18 tháng 9 năm 2011.

Trong thời gian nhận lãnh trách nhiệm, chúng tôi đã nhận được sự tích cực hỗ trợ của các đoàn thể, các thân hào nhân sĩ và quý đồng hương, nhờ đó chúng tôi đã có thể hoàn thành các công tác mà đồng hương đã trao phó.

Ngoài những công tác phục vụ Cộng Đồng như duy trì văn hoá, duy trì thông tin qua tờ báo Việt Nam Nguyệt San, website, chúng tôi cũng cố gắng góp phần vào cuộc đấu tranh cho nhân quyền tại Việt Nam qua các cuộc tiếp xúc với Bộ Ngoại Giao Hoà-Lan, và hỗ trợ cuộc đấu tranh cho Tự Do Dân Chủ tại quê nhà qua các cuộc xuống đường biểu tình trước sứ quán Việt Cộng tại Den Haag, biểu tình phản đối các chuyến đi của các phái đoàn Việt Cộng đến Hoà-Lan, biểu tình phản đối hành vi xâm lăng Việt Nam của Trung Cộng trước toà đại sứ của chúng tại Den Haag.

Công tác xây dựng tượng đài thuyền nhân do Cộng Đồng phát động và uỷ nhiệm thi hành qua Uỷ Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân, được sự ủng hộ tích cực của các hội đoàn, các ban văn nghệ Mây Hồng, Trùng Dương và Bình Minh và đồng hương đã tạo được thành quả tốt đẹp và tượng đài dự trù sẽ hoàn thành vào năm 2015.

Chúng tôi thật trân trọng những sự hỗ trợ này và chân thành cảm ơn quý vị.

Chúng tôi cũng chân thành gửi lời cảm ơn đến những văn thi sĩ, những cộng tác viên của tờ báo Việt Nam Nguyệt San qua các đóng góp bài vở, kỹ thuật để tờ báo có thể đều đặn phát hành, và cảm ơn tất cả đồng hương đã yểm trợ tờ báo Việt Nam Nguyệt San, tiếng nói chính thức của Cộng Đồng Việt Nam tại Hoà-Lan và là một trong những tờ báo lâu đời nhất của Cộng Đồng Người Việt tại hải ngoại.

Thật vui mừng khi chúng ta đã có một **tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng nhiệm kỳ 2014-2017**, chúng tôi kính chúc quý vị trong tân Ban Chấp Hành nhiều nghị lực và thành công trong các công tác phục vụ Cộng Đồng.

Kính chào quý vị,

TM Ban Chấp Hành Cộng Đồng VNTNCS/HL nhiệm kỳ 2011-2014

Nguyễn Đắc Trung

Cựu Chủ Tịch Cộng Đồng

Giáng Sinh 2014

Bùi Văn Đỗ

Truyện trên hai ngàn năm trước thời ấy, nhân loại còn thừa thớt chưa nhiều như hôm nay, nhưng tội lỗi chắc không thua gì, người ích kỷ, kẻ tham quyền và luôn củng cố địa vị của mình chắc cũng nhiều như hiện nay, cho nên nhà trọ đã đầy, người nghèo như Giuse và Maria lại bụng mang dạ chửa gần đến ngày sinh phải về quê hương xứ sở để khai sỏ bộ, tìm chỗ để trọ qua đêm quả tình khó khăn. Giả như hôm nay Chúa có phải Giáng Thế lần nữa thì loài người cũng hẹp lòng bao dung và nhân ái như thửa xưa, chỉ nghĩ đến lợi nhuận, cũng quên Ngài như thửa trên hai ngàn năm trước.

Chúng ta cùng hướng về bài đọc 1 Chúa Nhật thứ I mùa vọng của Triên tri I-sai-a đoạn 63 câu 16b và 17, cùng đoạn 64 từ câu 1 đến 3b và câu 8. “*Xin Chúa băng qua các tầng trời mà ngự xuống*”.

“*Lạy Chúa, Chúa là Cha và là Đấng cứu chuộc chúng con: danh Chúa đã có từ muôn đời. Lạy Chúa, tại sao Chúa để chúng con đi lạc xa đường Chúa, và làm cho tâm hồn chúng con trở nên chai đá, không còn biết kính sợ Chúa nữa? Vì các tội tớ Chúa, các chi tộc thừa hưởng gia nghiệp Chúa, xin hãy đoái nhìn lại.*”

Xin Chúa băng qua các tầng trời mà ngự xuống: các núi đồi rung chuyển trước tôn nhan Chúa. Chúa đã ngự xuống và các núi đồi rung chuyển trước tôn nhan Chúa. Đó là việc từ xưa đến nay chưa từng có ai nghe thấy; lạy Chúa, không tai nào nghe thấy không mắt nào nhìn thấy một Chúa nào khác ngoài Chúa đã dành những hồng ân cho những ai trông đợi Chúa. Chúa đã đón tiếp kẻ hân hoan thi hành công lý, và nhớ đến Chúa khi đi trong đường lối Chúa.

Này Chúa thịnh nộ, vì chúng con đã phạm tội. Chúng con đã luôn luôn ở trong tình trạng tội lỗi, thì làm sao sẽ được cứu rỗi? Tất cả chúng con đều đầy vết nhơ, và công nghiệp chúng con đều như chiếc áo dơ bẩn.

Và không ai kêu cầu thánh danh Chúa, không còn ai tỉnh thức để bám lấy Chúa. Chúa đã ẩn nấp không

cho chúng con nhìn thấy nữa, và Chúa đã phó mặc chúng con cho quyền lực tội lỗi. Tuy nhiên, lạy Chúa, Chúa là Cha chúng con, chúng con là đất sét, còn Chúa là người thợ gốm, tất cả chúng con đều do tay Chúa làm nên.”

Giáo Hội qua các Thánh sử, qua Cựu Ước và Tân Ước luôn nhắc nhở dân Chúa trên đường lữ hành hãy chuẩn bị sẵn sàng để đón Chúa đến lần nữa, lần này không như lần lễ Giáng Sinh thửa trên hai ngàn năm trước, mà lần này Chúa đến để phán xét từng người một trong mỗi chúng ta, phán xét về những hành động của con người xem họ đã thực hiện thế nào những điều Chúa đã bảo trong giáo huấn của Ngài như:

“Phúc thay ai có tâm hồn nghèo khó, vì nước trời là của họ.

Phúc thay ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp.

Phúc thay ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an.

Phúc thay ai khao khát nên người công chính, vì họ sẽ được Thiên Chúa cho thỏa lòng.

Phúc thay ai xót thương người, vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương.

Phúc thay ai có tâm hồn trong sạch, vì họ sẽ được nhìn thấy Thiên Chúa.

Phúc thay ai xây dựng hòa bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa.

Phúc thay ai bị bách hại vì sống công chính, vì nước trời là của họ.

Phúc thay anh em vì Thầy mà bị người ta sỉ vả, bách hại và vu khống đủ điều xấu xa.

Anh em hãy vui mừng hớn hở, vì phần thưởng dành cho anh em ở trên trời thật lớn lao.

Quả vậy, các ngôn sứ là những người đi trước anh em cũng bị người ta bách hại như thế”.(Bài giảng trên núi, Tám Mối Phúc Thật Mt.5,03-12).

Ngài đến lần nữa để xem bạn và tôi có sống đúng với Tin Mừng như Ngài đã dạy trong Tám Mối Phúc Thật hay không? Bạn có năng đến thăm viếng người đơn côi nghèo khó không nhà, thiếu quần, thiếu áo, những người tù tội không một ai thăm viếng. Hay chỉ đến thăm những người giàu có, có thể có quyền, những người đã tặng, đã cho bạn thứ này thứ khác. Vì đường lối của Thiên Chúa khác với đường lối của con người, nhất là con người thời nay, chỉ biết tiền tài vật chất, lợi nhuận mà quên anh chị em nghèo khó, cô đơn ở bên cạnh.

Ước mơ, thế giới này không còn hận thù tranh dành xâu xé và chém giết nhau, không còn kẻ lợi dụng sức mạnh giàu có mà dùng các phương tiện khoa học và kỹ thuật để chế ngự và tiêu diệt lẫn nhau.

Mong cho đến một ngày người ta biến xe tăng, hỏa tiễn, tàu ngầm, súng đạn, mìn bẫy, thành máy cày, máy ủi, tạo ra nhiều cửa cải lương thực để nuôi sống con người. Không còn nghe lời xúi xiểm bên này, giết dây bên kia để những dân tộc còn chậm tiến hằn thù và chia rẽ. Chỉ thấy tình huynh đệ được gieo vãi khắp nơi, thay cho bạo lực. Để mọi người cùng cất lên tiếng nói ca tụng Đấng vạn năng, Đấng đã có và đang có hợp với những tâm hồn chất phác của những người chần chừ thừa nào tới bãi gởi và thờ lạy.

Đức Giê-su ra đời. Những người chần chừ đến viếng thăm.

“Thời ấy, hoàng đế Au-gút-tô ra chiếu chỉ, truyền kiểm tra dân số trong khắp cả thiên hạ. Đây là cuộc kiểm tra đầu tiên, được thực hiện thời ông Qui-ri-ni-ô làm tổng trấn xứ Xy-ri. A nấy đều phải về nguyên

quán mà khai tên tuổi. Bởi thế, ông Giu-se từ thành Na-da-rét, miền Ga-li-lê lên thành vua Đa-vít tức là Bê-lem, miền Giu-đê, vì ông thuộc gia đình dòng tộc vua Đa-vít. Ông lên đó khai tên cùng với người đã thành hôn với ông là bà Ma-ri-a, lúc đó đang có thai. Khi hai người đang ở đó, thì bà Ma-ri-a đã tới ngày mãn nguyệt khai hoa. Bà sinh con trai đầu lòng, lấy tã bọc con, rồi đặt nằm trong máng cỏ, vì hai ông bà không tìm được chỗ trong nhà trọ.

Trong vùng ấy, có những người chần chừ sống ngoài đồng và thức đêm canh giữ đàn vật. Bỗng sứ thần Chúa đứng bên họ, và vinh quang của Chúa chiếu tỏa chung quanh, khiến họ kinh khiếp hãi hùng. Nhưng sứ thần bảo họ: “anh em đừng sợ. Nay tôi báo cho anh em một tin mừng trọng đại, cũng là tin mừng cho toàn dân: Hôm nay, một Đấng Cứu Độ đã sinh ra cho anh em trong thành vua Đa-vít, Người là Đấng Ki-tô Đức Chúa. Anh em cứ dấu này mà nhận ra Người: anh em sẽ gặp thấy một trẻ thơ sinh bọc tã, nằm trong máng cỏ. Bỗng có muôn vàn thiên binh hợp với sứ thần cất tiếng ngợi khen Thiên Chúa rằng:

**“Vinh danh Thiên Chúa trên trời,
Bình an dưới thế cho loài người Chúa thương”.**
(Lc 2,1-14)

Những truyện ngắn mùa Giáng Sinh

Tác Giả: Nguyễn Văn

Câu chuyện 1

Như thường lệ, mỗi mùa Giáng sinh, tôi đều nhận được quà từ anh trai của tôi. Giáng sinh năm ấy tôi cảm thấy vui nhất không phải chỉ vì món quà anh tôi tặng - một chiếc xe hơi mà vì tôi đã học được một bài học rất thú vị vào cái đêm đông lạnh lẽo ấy...

Đã 7 giờ tối, mọi người trong công ty đã ra về gần hết, tôi cũng đang đi đến gara để lấy xe và về nhà ăn Giáng sinh.

Có một cậu bé, ăn mặc rách rưới, trông như một đứa trẻ lang thang, đang đi vòng quanh chiếc xe tôi, vẻ mặt cậu như rất thích thú chiếc xe. Rồi cậu chợt cất tiếng khi thấy tôi đến gần, "Đây là xe của cô ạ?". Tôi khẽ gật đầu, "Đó là quà Giáng sinh anh cô tặng cho." Cậu bé nhìn tôi tỏ vẻ sửng sốt khi tôi vừa dứt lời. "Ý cô là...anh trai cô tặng chiếc xe này mà cô không phải trả bất cứ cái gì?" "Ôi! Cháu ước gì...". Cậu bé vẫn ngập ngừng.

Tất nhiên tôi biết cậu bé muốn nói điều gì tiếp theo. Cậu muốn có được một người anh như vậy. Tôi chăm chú nhìn cậu bé, tỏ vẻ sẵn sàng lắng nghe lời nói của cậu. Thế nhưng cậu vẫn cúi gầm mặt xuống đất, bàn chân di di trên mặt đất một cách vô thức. "Cháu ước...", cậu bé tiếp tục "...cháu có thể trở thành một người anh trai giống như vậy". Tôi nhìn cậu bé, ngạc nhiên với lời nói vừa rồi. Bỗng nhiên tôi đề nghị cậu bé, "Cháu nghĩ sao nếu chúng ta đi một vòng quanh thành phố bằng chiếc xe này?". Như sợ tôi đổi ý, cậu bé nhanh nhẩu trả lời: "Cháu thích lắm ạ!"

Sau chuyến đi, cậu bé hỏi tôi với ánh mắt sáng ngời đầy hy vọng, "Cô có thể lái xe đến trước nhà cháu không?". Tôi cười và gật đầu. Tôi nghĩ mình biết cậu bé muốn gì. Cậu muốn cho những người hàng xóm thấy cậu đã về nhà trên chiếc xe to như thế nào. Thế nhưng tôi đã làm..."Cô chỉ cần dừng lại ở đây,

và có phiên không nếu cháu xin cô đợi cháu một lát thôi ạ..."

Nói rồi cậu bé chạy nhanh vào con hẻm sâu hun hút, tối om, tưởng chừng như chẳng có ai có thể sống trong ấy. Ít phút sau tôi nghe thấy cậu bé quay lại qua tiếng bước chân, nhưng hình như lần này cậu không chạy như lúc nãy mà đi rất chậm. Và đi theo cậu là một cô bé nhỏ nhắn, mà tôi nghĩ đó là em cậu, cô bé với đôi bàn chân bị tật. Cậu bé đẩy chiếc xe lăn em cậu đang ngồi, một chiếc xe cũ kĩ, xuống những bậc tam cấp một cách rất cẩn thận, và dừng lại cạnh chiếc xe của tôi.

"Cô ấy đây, người mà lúc nãy anh đã nói với em đấy. Anh trai cô ấy đã tặng một chiếc xe hơi cho cô nhân dịp Giáng sinh mà cô chẳng phải tốn lấy một đồng. Và một ngày nào đấy anh cũng sẽ tặng em một món quà giống như vậy. Hãy nghĩ xem, em có thể tận mắt thấy những món quà, những cảnh vật ngoài đường phố trong đêm Giáng sinh, và anh sẽ không phải cố gắng miêu tả nó cho em nghe nữa!". Tôi không thể cầm được nước mắt, và tôi đã bước ra khỏi xe, đặt cô bé đáng thương ấy lên xe. Ánh mắt cô bé nhìn tôi đầy vẻ cảm phục và thân thiện. Ba chúng tôi lại bắt đầu một chuyến đi vòng quanh thành phố, một chuyến đi thật ý nghĩa và tôi sẽ không bao giờ quên, khi những bông tuyết lạnh giá của đêm Giáng sinh bắt đầu rơi.

Và cũng trong đêm Giáng sinh ấy, tôi đã hiểu được sâu sắc ý nghĩa một câu nói của chúa Giê-su: "Không gì tốt đẹp hơn việc làm cho người khác hạnh phúc."

Câu truyện 2

Chỉ còn 4 ngày nữa là đến Giáng Sinh. Không khí của ngày lễ chưa làm tôi nôn nao, cho dù bãi đậu xe của cửa hàng giảm giá trong khu nhà chúng tôi đã chật ních đầy xe. Bên trong cửa hàng lại còn tẻ hơn. Các lối đi đầy ứ những xe đẩy hàng và người mua sắm vào giờ chót.

Tại sao tôi lại đến đây hôm nay? Tôi tự hỏi. Đôi chân tôi rã rời, đầu tôi đau buốt. Tôi đã có 1 danh sách một số người quả quyết rằng họ không cần quà cáp, nhưng tôi biết họ sẽ rất buồn nếu như tôi chẳng tặng quà gì cho họ!

Mua quà cho người mà cái gì họ cũng có để rồi lại hối tiếc vì đã tốn kém nhiều cho quà cáp, theo tôi mua quà chẳng có tí gì là thích thú cả!

Tôi vội vã cho những món hàng cuối cùng vào xe đẩy, rồi tiến tới những dòng người xếp hàng dài đàng đàng. Tôi chọn hàng ngắn nhất nhưng có lẽ cũng phải chờ đến 20 phút.

Đứng trước tôi là 2 đứa trẻ - 1 cậu bé khoảng 5 tuổi và 1 cô bé nhỏ hơn. Đứa bé trai mặc một chiếc áo rách. Đôi giày tennis rách tả tơi, lớn quá khổ và dư thừa ra phía trước chiếc quần Jean ngắn cũn cỡn của nó. Nó nắm chặt mấy tờ đô-la rách nát trong đôi bàn tay cẩu bần của mình. Quần áo của đứa bé gái cũng giống y anh nó vậy.

Cô bé có một mái tóc xỉn màu với những lọn tóc xoăn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé hiện rõ rằng cô bé đang mong chờ đến bữa ăn chiều. Trong tay cô là một đôi dép màu vàng bóng thật đẹp. Trong lúc tiếng nhạc Giáng Sinh vang lên từ hệ thống stereo của cửa hàng, cô khe khẽ ngân nga theo, dù lạc điệu nhưng rất hạnh phúc.

Cuối cùng cũng đã tới phiên chúng tôi, cô bé cẩn thận đặt đôi giày lên quầy. Cô có vẻ quý đôi giày như vàng vậy.

Người thu ngân in hoá đơn và nói: "Của cháu là 6,09 đô". Cậu bé đặt những đồng tiền rách nát của mình trên mặt quầy và lục tìm khắp túi.

Cuối cùng cậu tìm được tất cả là \$5.12. "Cháu nghĩ chúng cháu phải trả đôi giày lại" - cậu lấy hết can đảm nói. "Lúc khác cháu sẽ quay lại, có lẽ là ngày mai".

Nghe anh nói thế, cô bé bắt đầu nức nở:

"Nhưng Chúa Jesus sẽ rất yêu thích đôi giày này cơ mà" - cô bé khóc.

"Thôi được, chúng ta về nhà và sẽ kiếm thêm, em à, đừng khóc nữa, rồi chúng ta sẽ quay trở lại mà" - Cậu bé năn nỉ em.

Tôi nhanh chóng đưa cho người thu ngân 3 đôla. Hai đứa trẻ đã xếp hàng chờ đợi quá lâu, và dù sao cũng đang là mùa Giáng Sinh.

Bỗng nhiên một đôi vòng tay ôm lấy tôi và giọng nói nhỏ nhẹ cất lên: "Cháu cảm ơn cô, cô nhé".

"Ý của cháu là gì khi nói rằng "Chúa Jesus sẽ thích đôi giày này?" - Tôi hỏi.

Cậu bé đáp: "Mẹ cháu bệnh và sẽ lên Thiên Đàng. Bố bảo mẹ sẽ về với Chúa trước Giáng Sinh".

Cô bé nói thêm: "Giáo viên của cháu nói rằng đường phố trên Thiên Đàng vàng bóng, như chính đôi giày này đây. Mẹ cháu sẽ rất đẹp khi mang đôi giày này đi trên con đường ấy phải không cô?"

Nước mắt tôi tuôn trào khi nhìn thấy những giọt lệ lăn trên khuôn mặt cô bé.

Tôi đáp: "Đúng, cô tin chắc là mẹ cháu sẽ rất đẹp". Tôi lặng lẽ cảm ơn Thượng Đế đã dùng những đứa trẻ này để nhắc nhở tôi về ý nghĩa đáng trân trọng của việc tặng quà.

Câu truyện 3

Tôi rảo nhanh chân đến cửa hàng địa phương để mua vài món quà vào phút chót lễ Giáng Sinh. Trên đường đi tôi ngắm nhìn mọi người rồi tự nhủ, đáng nhẽ mình phải đi mua quà từ trước nhưng do bận nhiều việc quá. Lễ Giáng Sinh cũng là lúc để tôi có thể thông thả được một lúc. Có lúc tôi đã ước rằng mình sẽ ngủ một giấc dài qua cả mùa Giáng Sinh. Nhưng bây giờ là lúc tôi phải nhanh chóng đến cửa hàng đồ chơi.

Đang tìm những thứ cần mua, tôi thấy một cậu bé khoảng 5 tuổi đang ôm một con búp bê rất dễ thương. Cậu bé ôm con búp bê rất âu yếm và đang vuốt ve tóc của nó. Tôi cảm thấy rất tò mò nên chăm chú quan sát cậu bé và tự hỏi không biết cậu bé đó

định tặng con búp bê đó cho ai. Tôi nhìn thấy cậu bé quay sang nói với người cô đi bên cạnh “Cô có chắc là cô không đủ mua con búp bê này không?”. Người cô trả lời dựa cháu một cách không hài lòng “Cháu phải biết rằng cô không có đủ tiền để mua nó!” Người cô dặn đứa bé không được đi lung tung trong khi bà đi mua trêm vài thứ khác, và bà sẽ quay lại sau vài phút nữa. Rồi thì bà ta bỏ đi để lại thằng bé vẫn đang mãi mê con búp bê.

Tôi tiến lại gần để hỏi xem thằng bé định mua con búp bê đó cho ai. Thằng bé trả lời “Cháu mua con búp bê này cho em gái của cháu, vì nó rất thích được tặng một con búp bê nhân dịp giáng sinh và nó đoán rằng ông già Noel sẽ tặng nó một con”. Tôi bèn bảo thằng bé rằng có thể ông già Noel sẽ mang đến không biết chừng. Thằng bé đáp lại ngay “Ông già Noel không biết chỗ em cháu đang ở. Cháu sẽ đưa con búp bê này cho mẹ cháu để mẹ cháu chuyển cho em cháu”. Nghe như vậy tôi liền hỏi thằng bé xem em nó hiện giờ đang ở đâu.

Thằng bé ngược nhìn tôi với ánh mắt buồn rầu rồi nói “Nó đã đi theo với đức Chúa rồi”.

Bố của cháu bảo là mẹ của cháu cũng đang chuẩn bị đi cùng với em cháu rồi. Nghe những lời thằng bé nói tôi cảm thấy tim tôi như có ai vừa bóp nhẹ. Nói xong thằng bé ngược nhìn tôi rồi nói “Cháu đã bảo với bố cháu khuyên mẹ cháu đừng đi theo em cháu vội. Cháu bảo ông nhắn với mẹ cháu rằng hãy đợi cháu đi cửa hàng về đã”. Sau đó thằng bé hỏi tôi có muốn xem bức tranh của nó vẽ không. Tôi bảo rằng tôi rất thích. Thằng bé liền rút vài bức tranh nó để ở quầy hàng đưa cho tôi rồi nó nói “Cháu muốn mẹ cháu mang theo những bức tranh này theo để mẹ cháu không quên cháu, cháu rất yêu mẹ cháu nên cháu không muốn mẹ đi đâu. Nhưng bố cháu bảo mẹ cháu phải đi cùng với em cháu”.

Tôi chăm chú nhìn thằng bé và cảm thấy dường như trong hình hài nhỏ bé kia thằng bé lớn lên rất nhiều. Trong khi thằng bé không chú ý, tôi vội lục tìm trong ví của mình để lấy ra một nắm tiền rồi tôi bảo thằng bé “Cháu có đồng ý là chúng ta sẽ cùng đếm số tiền này không?” Thằng bé vô cùng phấn khởi nó nói “Được ạ cháu hi vọng là đủ”, rồi tôi đưa cho thằng bé một ít để hai người cùng đếm.

Trong khi đếm tiền thằng bé khẽ nói “Tất nhiên ở cửa hàng này có rất nhiều búp bê, cảm ơn Chúa đã mang cho con số tiền này”, sau đó thằng bé nói với tôi rằng “Cháu vừa mới ước được đức Chúa ban cho cháu số tiền này, cháu sẽ mua con búp bê này để mẹ cháu mang nó cho em gái cháu. Và Ngài đã nghe thấy lời nguyện ước của cháu. Cháu cũng muốn ước rằng Ngài ban cho cháu đủ tiền để cháu mua cho mẹ cháu một bông hồng trắng vì mẹ cháu rất thích hoa hồng trắng nhưng cháu chưa kịp hỏi Ngài thì Ngài đã ban cho cháu số tiền đủ để mua cả búp bê và hoa hồng nữa”.

Đúng lúc đó thì cô của thằng bé quay trở lại nên tôi đẩy xe hàng của mình đi. Lúc này đây tôi có tâm trạng khác hẳn với lúc mới vào cửa hàng và tôi không khỏi nghĩ miên man về câu chuyện thằng bé

kể cho tôi. Bây giờ tôi mới nhớ ra mình có đọc thấy trên báo nhiều ngày trước đây có một tai nạn do một tài xế say rượu đã đâm vào một ô tô làm chết tại chỗ một bé gái còn mẹ của bé thì bị thương rất nghiêm trọng. Lúc đó tôi nghĩ rằng tai nạn đó không phải là trường hợp của cậu bé đã kể.

Hai ngày sau tôi đọc trên báo thấy đăng tin người phụ nữ xấu số đó đã qua đời. Tôi vẫn không tài nào quên được cậu bé và tự hỏi không biết hai câu chuyện này có liên quan gì đến nhau không. Ngày hôm sau có chuyện gì cứ thôi thúc tôi khiến tôi bước ra ngoài và mua một bó hoa hồng trắng rồi đem đến nơi cử hành tang lễ cho người phụ nữ trẻ. Ở đó tôi thấy người phụ nữ nằm trong quan tài trên tay ôm một bó hoa hồng trắng rất đẹp bên cạnh đó là một con búp bê và những bức tranh của cậu bé mà tôi đã gặp ở cửa hàng đồ chơi hôm nào.

Tôi đứng đó nước mắt tuôn trào, cũng từ đó tôi cảm thấy yêu quý người thân của mình hơn và biết trân trọng những tình cảm linh thiêng đó. Tình yêu của cậu bé dành cho em gái và mẹ của mình thật là quá lớn lao. Nhưng chỉ cần có một tích tắc vô trách nhiệm của gã lái xe say rượu kia đã tàn phá hoàn toàn cuộc đời của cậu bé tội nghiệp. Ai đó đã từng nói rằng: “Chúng ta sống được nhờ những cái gì chúng ta có, nhưng chính chúng ta tạo ra ý nghĩa cuộc sống của mình bằng những gì chúng ta chia sẻ với người khác”.

Ban Chấp Hành CĐVNTNCS/HL
Thông báo

Ngày tết Nguyên Đán năm Ất Mão 2015

Sẽ được tổ chức vào ngày 07.2.2015
Từ 16 giờ đến 1 giờ 00

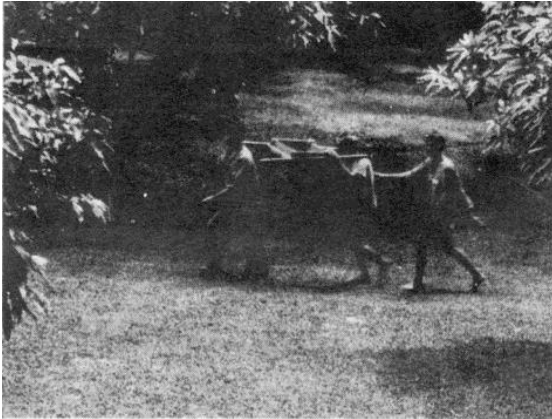
tại Hội trường Olympus college
Olympus 11 - 6832 E.L Arnhem

Ban Tổ Chức trân trọng kính mời

Những Giáng Sinh trong trại tù Cộng sản

Hồi ức của Trần Việt Yên

«Cải tạo viên» đi lao động ở trại K4 Long Khánh (ảnh chụp trộm, đăng trên Liberation ngày 30.4.85)

1- Giáng Sinh năm 1976 ở trại Long Giao

Năm 1976 tôi bị giam trong trại 11 Liên trại 3 Long Giao, Long Khánh. Vì mấy tháng trước xảy ra chuyện trốn trại bất thành, bị bắn đờ ruột mà không chết của anh Hà Văn Hùng và một vài anh em khác, đang bị cùm trong conex, nên không khí trong trại ngột ngạt, nặng nề, khó thở. Anh em chúng tôi ngoài giờ đi lao động vác gỗ, vác tre về làm hội trường nhà ở cho đám cán bộ và cuỉ cho nhà bếp còn phải khiêng phân trồng rau trồng sắn. Ở đội 1 (Đội có anh Hùng) ai nấy đều dè dặt lời ăn tiếng nói, các tên cán bộ quân giáo hay cán bộ đội cũng thay đổi thái độ không còn hay lai vãng xuống các đội dò xét chúng tôi mà có gì chỉ liên lạc với các đội trưởng, trong đó đội trưởng đội 1 chúng tôi là anh Lâm Võ Hoàng (sau này là cố vấn kinh tế ngân hàng cho Võ Văn Kiệt) ra ngoài khu cơ quan làm việc.

Riêng những anh hay ăn nói bốp chát với cán bộ như anh Phạm Lai, anh Dương Hùng Cường dường như cũng “sì tốp” bớt sau mấy lần anh Dương Hùng Cường bị điệu ra ngoài cơ quan làm việc trở về với dáng phờ phạc, đăm chiêu.

Tôi nhớ lại đêm Giáng Sinh năm đó, tôi buồn mừng đi ngủ sớm hơn thường lệ, ngồi trong mừng tôi thầm đọc kinh cầu nguyện cho khỏi ai thấy, vừa đọc kinh tôi vừa nhớ lại những mùa Giáng sinh trước, những kỷ niệm êm đềm đầm ấm thừa nào, nước mắt tôi âm thầm rơi xuống gò má hốc hác trơ xương.

Tôi thiếp đi lúc nào không hay chợt có bàn tay ai đó kéo chân tôi làm tôi choàng tỉnh, vén mừng nhìn ra tôi lơ mơ thấy khuôn mặt của tên quân giáo Cảnh, đứng đằng sau lỗ nhỏ là mấy tên vệ binh súng AK lưỡi lê tuốt trần. Tên cán bộ ra hiệu cho tôi đi ra ngoài, tôi lẳng lẳng đi theo hắn ra đến ngoài sân tập hợp, ở đó tôi đã thấy có tốp người lẳng lẳng ngồi chờ. Trời Long Giao se lạnh, tôi chỉ mặc có một cái áo tù mỏng, tôi thầm trách sao không cầm theo cái áo Jacket để giờ đây ngồi chịu lạnh.

Cũng nói qua về cái trại giam Long Giao đó, nó mang số 11 nghĩa là trước nó đã có 10 cái trại và sau nó thì không rõ còn bao nhiêu cái nữa. Trại nguyên là trại gia binh của Trung Đoàn 52 sư đoàn 18 Bộ Binh, nó gồm nhiều dãy, mỗi dãy 10 căn nhà, chúng tôi bị giam cứ 1 căn nhốt 7 hay 8 người, 2 căn thành một tổ 15 người, hai dãy nhà thành một đội. Trại 11 gồm 8 đội và nhốt khoảng 1200 người tù cải tạo.

Lần lượt tên quân giáo dẫn ra thêm mấy tốp khác, chúng tôi hoang mang ngồi trong bóng tối, nên không biết là ai, nhưng có tiếng hú hắng ho làm tôi biết có anh Phạm Lai, rồi có tiếng khò khè của anh Hoàng Bửu. Tên quân giáo quơ đèn pin ra hiệu cho chúng tôi đứng lên đi theo hắn. Chúng tôi lần lượt xếp hàng đôi đi về phía cổng trại giam như những bóng ma. Ra đến cổng, tôi thấy thêm một tốp vệ binh nữa cũng trang bị súng AK với lưỡi lê tuốt trần nhọn hoắt. Tên quân giáo chiếu đèn pin ra hiệu cho từng cặp ra một, tôi và Vang bước ra nhập vào đám đông đang đứng chờ rồi tiếp tục đi về phía hội trường. Ở đó giữa ánh sáng vàng vọt của mấy ngọn đèn dầu, tên thiếu tá trại trưởng nét mặt ra vẻ nghiêm trọng đang đợi chúng tôi trên bục giảng. Chúng tôi lẳng lẳng ngồi xuống nền đất đỏ của hội trường. Tên trại trưởng đằng hắng rồi cất cao giọng, hắn giảng thuyết theo bài bản mà chúng tôi vẫn phải nghe mỗi khi lên lớp, đều là ca tụng đảng CS, ca tụng bác hồ của hắn, ca tụng phe xã hội chủ nghĩa của hắn. Nhìn nét mặt say sưa của hắn tôi tin rằng hắn đang thành thật sùng tín vào những điều hắn nói. Hôm nay đặc biệt hắn lại nói về tôn giáo, hắn kết án các tôn giáo ở miền Nam, cho rằng các tôn giáo làm cản trở bước tiến giải phóng miền Nam. Sau một hồi kết án chán chê, hắn ra lệnh cho chúng tôi về trại, lần này hắn không hỏi và bắt chúng tôi hô lớn : “Thưa cán bộ, hiểu !!” như thông lệ hắn vẫn làm từ trước đến nay.

Chúng tôi lại lục tục kéo nhau về trại giam.

]Trước khi bước chân vào buồng, tôi, Vang và Hoàng Bửu bị hắn chặn lại thì thào vào tai : “ Tôi nói cho các anh biết các anh có bỏ đạo thì mới được về !”, rồi hắn dặn : “Không được nói cho ai biết chuyện đêm nay đấy nhé”.

Tôi leo lên sạp thì nghe tiếng gà eo óc gáy từ xóm nhà dân ở Cẩm Đường vắng vắng vọng lại. Tôi thiếp đi cho đến sáng.

Ngày 25 Giáng Sinh chúng tôi vẫn tiếp tục lao động như thường lệ, nhìn ánh mắt nhau, chúng tôi thầm hiểu đêm qua CS tập trung anh em sĩ quan Công Giáo, Tin Lành lại vì chúng không muốn cho chúng tôi có dịp tập hợp ca hát và đón mừng Chúa như mùa Giáng Sinh 75 đầu tiên trong trại tù ở Phú Lợi, Bình Dương. Chúng tôi biết chúng muốn đe dọa và dụ dỗ để phá hoại niềm tin vào Thiên Chúa của anh em chúng tôi. Nhưng chúng đã lầm, càng gian nan chúng tôi càng cảm thấy cần có Chúa hơn.

2 – Giáng sinh 1977 ở trại Hồng Ca Yên Bái Hoàng Liên Sơn.

Tháng 7 năm 1977 chúng tôi bị chuyển ra tù ngoài Bắc bằng mấy chuyến tàu sông hương trong những chuyến đi kinh hoàng. Đầu tiên chúng đưa chúng tôi về trại Lao Cai ít hôm rồi chuyển tiếp về trại Khe Thấm, huyện Trấn Yên do bộ đội CS kiểm soát được mấy tháng, lại chuyển chúng tôi về trại Hồng Ca, Yên Bái, Hoàng Liên Sơn do Công An CS quản lý.

Chúng tôi như cá chậu chim lồng vì lúc ở trại do bộ đội quản lý dù sao chúng tôi còn được hít thở không khí có đôi chút tự do, hàng ngày chúng tôi lên rừng chặt giang chặt nứa cả ngày miễn sao đủ chỉ tiêu một người bốn bó giang mỗi bó 5 cây giang dài 4 mét hay 2 bó giang nửa mỗi bó 30 cây cũng dài 4 mét là được, thời giờ còn lại chúng tôi đi câu cá, câu cua hay hái măng giang bấp chuối rừng về ăn cho đỡ đói.

Ở trại Hồng Ca, chúng tôi bị bó buộc lao động trong 4 bức rào nửa cửa vòng ngoài trại giam. Ở đó ngoài đội trồng sắn, chúng tôi là được lãnh đi làm tập thể rẫy cỏ sắn chờ thu hoạch ở mấy ngọn đồi quanh trại. Bắt đầu từ ngày 18 /12 chúng tôi thu hoạch sắn, mỗi người theo chỉ tiêu nhỏ 60 gốc sắn, dùng cuốc hay dao cắt rồi gom củ sắn lại thành đống để nhóm Tự Giác đánh xe trâu ra chở về trại luộc lên phát cho trại viên mỗi người 2 hay 3 củ một ngày để thay cơm hay bánh bột mì hấp vừa dai vừa đen sì và nồng nặc mùi *** dãn.

Chiều ngày 23 đi lao động về, lãnh phần ăn thay vì mấy củ khoai mì gầy guộc, chúng tôi nhận cứ 8 người được một xoong cháo nấu bằng sắn bào, lũng bống mấy tép hành khô và đám láng mỡ lều bều, nhà bếp giải thích là vì sắn phải đem ra ty lương thực huyện kiểm thu, xong rồi mới phát lại cho trại nên hiện trại không còn lương thực gì kể cả sắn thu hoạch, chúng tôi lặng lẽ húp chén cháo sắn lũng bống rồi đi ngủ cho quên cái đói ồn ột sôi trong bụng.

Qua ngày hôm sau cũng thế. tình trạng kéo dài đến 25, nhiều anh em trong đội sắn chúng tôi đói quá hóa liều lén nhai cả sắn sống bị say, nôn ói ra mặt xanh mặt vàng.

Trưa ngày 27, nhiều anh em lả đi nằm thiếp trong sàn cáo bệnh nhưng lệnh của tên trại trưởng thông báo chúng tôi phải tập trung lên hội trường.

Chúng tôi dất dứu nhau lên hội trường trong khi đám cán bộ trại nhìn những bước chân xiêu vẹo của chúng tôi ra vẻ thích thú chúng, huých vai nhau và cười hô hố.

Tên đại úy trại trưởng tự giới thiệu là Trần Văn Sơn, hấn nhả nhờ đứng trên bục giảng đảo mắt qua chúng tôi một lượt rồi cho lệnh chúng tôi ngồi xuống. Hấn bắt đầu cất cao bài giảng thuyết mà chúng tôi rất quen thuộc vì ở trại nào từ quân đội cho đến

công an đề lớp lang như nhau, không khác một giọng lên bồng hay xuống trầm.

Kết thúc bài giảng hấn hỏi chúng tôi giọng ân cần giả nhân giả nghĩa:

– “Các anh có đói không ? Ừ tôi biết các anh đói mấy ngày nay, vì trại phải nộp thu hoạch cho huyện . Đột nhiên hấn cất cao giọng như hét lên :

- “Các anh tin có Chúa của các anh, sao các anh không cầu Chúa của các anh cho các anh ăn no, các anh cứ cầu đi, biết đâu ông Giê Su của các anh chẳng ban ngay cho các anh mỗi người cái bánh tây to tổ bố như thế này này?” vừa nói hấn vừa phùng mang trợn mắt vung hai tay lên thành vòng tròn . Rồi hấn chỉ tay vào ngực giọng chì chiết :

- “Đó các anh cứ cầu xin đi! Nhưng mà tôi nói cho các anh biết chỉ có thằng cộng sản này là cho các anh được no mà thôi. Các anh cứ thử xin mà xem thằng cộng sản này có cho các anh no nê không nào ?

Nói đến đây hấn có vẻ thỏa mãn, hả hê lắm rồi như khoe:

–“Các anh về trại đi xem hôm nay có được no không nào?

Chúng tôi về đến trại, quả thật chiều hôm đó mỗi người chúng tôi lãnh một nón cối đầy khoai mì luộc còn bốc khói . Tôi nhai mà niềm uất hận cứ trào dâng lên làm tôi nghẹn không thể ăn được hơn hai củ khoai bâng cườm tay trẻ con, dù bụng tôi đói cồn đói cào.

3- Giáng Sinh 1979 trại Tân Lập Vĩnh Phú

Đầu năm 1978 chúng tôi bị chuyển đến trại Tân Lập, tỉnh Vĩnh Phú, vì tình hình căng thẳng ở biên giới Việt Hoa. Trên báo Nhân Dân mà chúng bắt chúng tôi phải nghe, lác đác đã có các bài chửi Trung Quốc. Một lần có tên vệ binh hỏi chúng tôi nếu có yêu cầu đánh nhau với Tàu các anh có đi đánh không tôi trả lời tôi tuy là lính nhưng chỉ biết cầm sơn, cầm cọ, cầm viết chứ không biết cầm súng, nhất là súng AK. Hấn nhìn tôi lúc lâu rồi đỏ mặt quay đi.

Trại Tân Lập là một trại rất lớn đã có từ lâu đời. Trên những ngôi mộ tù thỉnh thoảng chúng tôi lượm được những thanh gỗ mục có viết tên những tù nhân bị chết ở đây có mảnh để chết từ năm 1954, 55. Trại Tân Lập chia ra làm 5 phân trại. Phân trại 2 của chúng tôi nằm tận trong cùng của dòng suối Ngọc quanh co chảy ra đến gần Âm Thượng.

Nhiệm vụ chính của chúng tôi là trồng rau xanh, cung cấp cho toàn trại, đồng thời còn trồng sắn trên những ngọn đồi trọc cách trại gần 2 cây số. Từ các trại tù gần biên giới Việt Hoa chúng tôi bị đưa về tập trung ở 2 trại của tỉnh Vĩnh Phú là Hồng Quang và Tân Lập. Phân trại K 2 chúng tôi gồm toàn các anh em trẻ từ trại Hồng Ca chuyển đến đợt đầu, rồi đến nhiều đợt kế tiếp gồm toàn các sĩ quan tù cấp trung tá trở xuống.

Ngày nọ trại K 2 tiếp nhận thêm một đợt gồm toàn các vị linh mục, mục sư, đại đức trước đây là tuyên úy trong quân đội đã giải ngũ hay còn đương nhiệm. Các cha, thầy bị tập trung vào một đội mà bọn vệ binh chúng thường gọi lóng với nhau là đội “đạo binh hương khói”. Công việc của đội tuyên úy là chặn gà chặn lợn trong vòng rào thứ 2 của trại. Một sổ khác tăng cường cho đội nhà bếp trong đó có cha già Bình.

Giáng Sinh năm 1978, nhờ có các cha mà chúng tôi được xưng tội rước lễ và dâng lễ Giáng Sinh dù phải khéo léo âm thầm để che mắt bọn vệ binh, quản giáo. Đêm Giáng Sinh năm đó chúng tôi hướng về buồng giam các tuyên úy để cùng thầm dâng lễ nửa đêm dù chúng tôi phải nằm trong mùng và trùm chăn kín mít vì lạnh.

Cuộc đời khổ sai của chúng tôi cứ thế trôi dần cho đến cuối năm 1979 thì xảy ra một biến cố lớn. Số là trong trại bỗng từ đâu có tin đồn loan truyền rằng chúng tôi sắp được thả hay được đi qua Mỹ, dù không tin tưởng lắm nhưng lòng tôi cũng háo hức. Bạn bè hỏi, tôi chỉ cười: Tao an tâm cải tạo chờ đón thế kỷ 21 – không biết sao lời nói của tôi đến tai tên quản giáo, hắn bắt tôi tra vấn và làm kiểm điểm.

Rồi mùa Giáng Sinh cũng đến. Sáng ngày 24, như thường lệ chúng tôi tập trung trước sân trại chờ gọi tên từng đội báo cáo con số tù xuất trại đi lao động. Lần lượt các đội đều được gọi tên, cuối cùng chỉ còn đội Tuyên Úy là sót không được gọi.

Khi tất cả cải tạo vừa ra khỏi trại là lúc mấy chục tên công an vũ trang ủa vào trại. Chúng xông đến đội tuyên úy còn đang ngỡ ngạc rồi vây chặt họ lại, tên cán bộ trực trại đọc lệnh khám tư trang. Thế là các tuyên úy được áp giải về buồng giam. Mọi người thu xếp tư trang rồi khệ nệ công, khiêng ra trước sân lán và cuộc khám công tư trang quen thuộc với chúng tôi lại diễn ra. Có khác chăng, lần này đám công an vũ trang khám xét kỹ lưỡng tỉ mỉ từ đường khâu mỗi vá trên áo trên quần các vị tuyên úy.

Một tốp công an khác vào trong buồng khám xét, sẫm soi mọi chỗ nằm từ gầm sạp cho đến kẽ lá trên mái nhà ngay đầu nằm các cha các thầy. Chúng lôi ra đủ thứ trong đó nào là mấy cái ống bương đựng nước đến những thánh giá làm bằng gỗ củi, có vài miếng tôn nhỏ bằng ngón tay mà các cha các thầy dùng để cắt miếng bánh mì hấp vừa khô vừa cứng. Chúng đem những thứ đó ra và hỏi lớn xem của ai, có thứ thì có người đứng ra nhận có thứ thì không, mỗi khi có người nhận món gì tên quản giáo đều ghi tên vào cuốn vở học trò bằng giấy giang hắn kê kê mang theo rồi quăng món đó vào cái thùng xe cải tiến. Còn món nào không có người nhận, chúng tập trung tất cả và đưa cho tên quản giáo.

Tên quản giáo đội dẫn các cha, các thầy trở vào buồng, cho để đồ lên sạp theo sự chỉ định của hắn xong rồi bắt các cha các thầy tập trung ngồi khít hai bên đầu dãy sạp và bắt đầu kiểm điểm, hắn lôi ra

từng thứ và hỏi lại món này của ai. Mọi lần có người nhận hắn lại chăm chú ghi chép vào cuốn sổ. Phần đông các cây thánh giá thì có các cha, các mục sư nhận, hắn ghi vào sổ nhưng không giao lại cho khổ chủ. Cuối cùng chỉ còn mấy miếng sắt bằng ngón tay dùng để cắt bánh mì hấp là không có ai nhận, vì thực ra có ai biết rõ cái nào là của mình đâu trong trại tù đổi chỗ nằm xảy ra xoành xoạch, có khi người này làm để quên ở chỗ nằm khi di chuyển lâu dần quên, người khác đến nằm tìm được cứ thế dùng rồi lại giấu đi, nên nào biết của ai đâu.

Tên quản giáo hỏi gần mấy lần vẫn không có ai nhận, hắn bực dọc đứng lên: “ Các anh vẫn còn ngoan cố bao che cho nhau chẳng anh nào thật thà khai báo, cứ quanh co giấu tôi thì bao giờ mới tiến bộ mà về ?!. Các anh dùng cái này làm gì có phải đây là thứ vũ khí sắc nhọn không?!

Các anh định tái vũ trang đấy à? Này tôi bảo cho mà biết đừng có mà bẻ nạng chống trời là không được với tôi đâu! Tôi yêu cầu anh Tùng (Đại Đức NX Tùng Đội trưởng) phải kiểm điểm hết đêm nay tìm cho ra đến bao giờ xong mới cho đội nghỉ. Nói xong hắn ngoe ngoảy đi ra cửa buồng. Thế là cả đội cứ ngồi im lặng kiểm điểm từ giờ này cho đến giờ kia.

Đến giờ đóng cửa buồng mà các vị vẫn chưa được tha tội cứ ngồi chịu trận mà chẳng được ăn gì từ sáng cho đến tối. Đến khoảng gần 10 giờ tên quản giáo trở lại và hỏi:

“Chưa xong à ?, thôi mai cho các anh kiểm điểm tiếp !!”

Các cha các thầy đều lặng lẽ ra chia phần ăn là mấy lát rau muống luộc với một chén sắn rồi âm thầm ăn uống trong lạnh lẽo của một đêm Giáng Sinh. Các vị ăn xong ai nấy về chỗ nằm mới đến gần khoảng nửa đêm bỗng có tiếng một vị đại đức lên tiếng:

-“ Đêm nay là đêm Giáng Sinh, mình nên làm gì để ghi nhớ ngày Thiên Chúa giáng trần đi chứ. Chẳng thấy ai hưởng ứng vì ai cũng đã quá mệt mỏi. Một lát sau vị đại đức lại đề nghị:

-“ Hay chúng ta hát vài bài ca để kỷ niệm Giáng Sinh ? “

-“Nhưng có được hát nhạc đạo đâu nào”, có tiếng ai đó đáp lại.

-“ Thì mình hát nhạc cánh mạng cũng được chứ sao miễn là miệng mình hát nhưng lòng mình tưởng nhớ đến Chúa cũng được chứ gì.

Cuối cùng, sau một hồi thì thảo bàn tán, mọi người đồng ý hát nhạc cách mạng trong đêm Noel.

Cha Thanh Châu là vị tuyên úy của vùng 4 chiến thuật xung phong đứng ra bắt nhịp cho các vị cùng hát. Tiếng hát ban đầu còn nhỏ sau to dần to dần mọi người say sưa hát như quên hết nỗi căng thẳng trong ngày! Những bài hát CS trong một đêm Giáng sinh vang lên trong trại tù!!

Đang say sưa ca hát bỗng cửa buồng xịch mở: 5, 6 tên công an vũ trang súng AK lăm lăm trong tay xông vào, đi sau là tên thượng sĩ Quang, cán bộ giáo dục trại, hấn hách dịch hỏi :

- “ Tại sao các anh không ngủ mà còn ca hát ồn ào?
- “ Thừa cán bộ chúng tôi chưa ngủ được vì cả ngày kiểm điểm căng thẳng quá, chúng tôi muốn ca hát đôi chút cho khuây khỏa
- “ Ai là ca trưởng ? “
- “ Thừa cán bộ không có ai là ca trưởng, chỉ có tôi cầm càn bắt nhịp cho anh em hát”
- “ Ai cho phép anh xuyên tạc nhạc cách mạng? “
- “ Thừa cán bộ chúng tôi hát nhạc cách mạng chứ có phạm gì đâu?”
- “ Không lồi thối gì cả anh theo tôi đi ra ngoài, các anh khác ngủ đi lấy sức mai lao động, còn hát nữa là tôi cùm đấy”.

Nói xong hấn dẫn Cha Châu ra khỏi phòng trong bóng đêm dày đặc, mọi người lặng lẽ nằm xuống ngủ vùi.

Sáng hôm sau trước giờ chúng tôi đi lao động, tên "cán bộ trực trại" điệu Cha Châu ra trước sân tập họp rồi hấn đọc lệnh biệt giam cha 14 ngày vì tội "Hát xuyên tạc nhạc cách mạng".

Ai nấy đều thắc mắc cho đến ngày cha được tháo cùm thả về đội, mọi người mới vỡ lẽ vì các vị hát bài "Bác đang cùng chúng cháu hành quân" trong đó có câu : “ Nếu còn bóng quân xâm lược thì QUÉT sạch nó đi !”

Tên cán bộ giải thích: "Các anh hát ra là: Nếu còn bóng quân xâm lược thì GIẾT sạch nó đi. Bác Hồ có nói thế bao giờ?! Rõ ràng là các anh xuyên tạc lời bác, tưởng chúng tôi không biết hả ?????”

Thật ra đó chỉ là cái cớ để chúng dẹp các cuộc tụ họp dưới mọi hình thức trong đêm Noel mà thôi. Bằng chứng là trong các đội khác, thỉnh thoảng vẫn có người hát là "Giết sạch nó đi" mà có sao đâu ?

Tất cả những sự kiện trong bài đều là có thực, chúng tôi chỉ xin sửa đổi tên họ của vài anh em còn kẹt tại quê nhà, vì không muốn công an lại đèn hành hạ các anh thêm

ĐÊM THÁNH VỌNG

*Đêm đã đến và sương bắt đầu rơi
Trên cánh đồng hoang, trong khu vườn xám
Em cũng bắt đầu thức dậy
Với chiếc áo hiến dâng
Với đôi tay ngưỡng vọng
Nụ cười đầu đêm bỗng nở
Trên môi đời giá băng
Đêm đã đến và chuông bắt đầu rền vang
Trên trời cao, vườn sao lấp lánh
Thánh ý người cũng bắt đầu sáng
Cho một niềm khổ nhục
Cho một kiếp phù du
Cho tình yêu vô hạn
Em cũng bước qua bậc thềm đầu tiên
Ngăn cách địa ngục, thiên đàng
Trong tận cùng khát vọng
Em hát lời ca nguyện cuối cùng
Và bắt đầu khóc
Giọt nước mắt hồng và dấu chân yêu
Khắc nên lời thệ ước
Đêm đã đến và tiếng kinh cầu tới
Phúc âm dâng lên ngang hồn
Cùng đôi môi và trái tim
Em bắt đầu nức nở
Như những đài hoa xé thân đơm nụ
Thành trái dâng người
Hỡi em, giọt nước mắt dịu kỳ
Cho niềm hạnh ngộ âm thầm
Đêm đã đến và đất trời rục rờ
Bước chân chiêm hân động yêu vì
Dấu thánh người máu đau còn chảy
Trong tim người tình ấy bao la
Hỡi khổ đau, nước mắt nhòa
Hãy ngẩng mặt đón giờ thánh phúc
Đêm đã đến, đã khuya, rồi tàn
Như cuộc dâng lên cao rồi tắt
Như tiếng chuông vang xa rồi buồn
Như lời cầu âm âm rồi hết
Như cuộc đời vừa có rồi không
Em trở về trên con đường cũ
Thấy lại ngôi kia sẵn những buồn rầu
Úp khuôn mặt đầm đìa nước mắt
Đợi một thời sẽ đến mai sau .*

Chu trăm Nguyên Minh

Phiếm Luận

Giận quá mất khôn

Chương Ngô

Người Việt mình khi nói đến Việt cộng thì chắc chắn hàng triệu người Việt sẽ giơ tay đồng ý là thù ghét Việt cộng nhất.

Mà cũng đúng thôi, làm sao không thù không ghét Việt cộng được. Này nhé, nhìn lại lịch sử nước nhà, người cộng sản Việt Nam đã gây bao nhiêu tội ác cho dân tộc. Với cuộc cải cách ruộng đất ở miền Bắc, hàng chục ngàn người đã bị đấu tố chết oan ức, bao nhiêu người đã bị tan nát cửa nhà. Rồi Tết Mậu Thân 1968, biết bao nhiêu người đã bị giết hoặc bị chôn sống tại Huế. Sau 30-4-1975 cũng chính cộng sản Việt Nam đã xô đẩy hàng triệu người phải bỏ nước ra đi, hàng trăm ngàn người trên bước đường tìm kiếm tự do đã phải bỏ thân xác nơi rừng sâu hay dưới lòng biển cả. Tội to lớn hơn nữa là bán đứng lãnh hải, hải đảo, đất đai cho Trung Cộng.

Những tội ác tày trời này là mối căm hờn trong lòng mọi người dân Việt Nam. Chính thù ghét cộng sản như vậy nên người Việt ở hải ngoại luôn luôn cảnh giác với Việt cộng. Cảnh giác là điều đúng, nhưng thù ghét đến độ đâu đâu cũng thấy bóng ma cộng sản sát bên mình, thì tưởng cũng nên thận trọng và sáng suốt bởi người ta thường nói: *“thương quá hóa dại, giận quá mất khôn.”*

Giả thử có hai người bạn chơi với nhau thân thiết từ thuở vượt biên. Họ sinh hoạt chung với nhau, chia sẻ nhiều tâm sự, hiểu nhau và thân tình chẳng khác anh em. Ngày kia một người nổi hứng viết chuyện “hồi xưa”, kể chuyện gia đình trong thời gian kháng chiến chống Pháp, và ân cần chuyển đến bạn sáng tác mới của mình. Ngày hôm sau, anh nhận được điện thoại của người bạn, giọng giận dữ: “Gia đình anh kháng chiến chống Pháp là theo Việt Minh, là cộng sản.” Anh ngỡ ngàng, bao nhiêu năm thân nhau mà bạn có thể kết luận một cách đơn giản như vậy sao? Tình bạn bỗng chốc sứt mẻ. Từ đó trong mọi sinh hoạt chung, có người này thì thiếu người kia.

Giả thử có chàng trai thuộc dòng tỵ nạn, sinh viên một trường đại học kỹ thuật. Cùng lớp có một du học sinh từ Việt Nam. Cả hai đều là người Việt Nam, lại học chung lớp, nên có sự liên hệ với nhau. Ngày kia, nhóm sinh viên Việt Nam trong trường tổ chức thể thao, anh sinh viên tỵ nạn cũng được mời tham dự, nhưng anh từ chối. Ngày tổ chức, anh tò mò đến coi. Hình ảnh ngày sinh hoạt được đưa lên trang mạng, có người bạn coi được “dzũa” anh là thân cộng. Thế là tình bạn chấm dứt từ đây.

Giả thử có anh chàng tỵ nạn kia được tin Việt cộng tổ chức sinh hoạt linh tinh, anh nhanh nhẩu thông báo đến bạn dân thiên hạ để lưu ý mọi người về hoạt động của lũ cộng con. Chẳng bao lâu, có người hô hoán lên như là đã tìm ra được Việt cộng nằm vùng, có người “giận run lên” muốn “thẳng tay” với người đưa tin. Chán nản tình đời, chàng kia bèn cắt bút không đóng góp nữa. Cộng đồng mất đi một thân hữu.

Chẳng trách sinh hoạt cộng đồng càng ngày càng vắng người tham dự. Chỉ có lũ Việt cộng ở Den Haag rúc rích cười và vỗ tay tuyên bố: “Cứ với tình thế này thì tất cả sẽ là cộng sản hết. Ha Ha Ha!”

**Độc và ủng hộ Việt Nam Nguyệt San
30 Euro một năm**

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp
Nederland

Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Điện thoại: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Văn Nghệ Sở Xổ Gây Quỹ Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân

Arnhem 25/10/2014 (VNNS).- Vào chiều ngày thứ bảy 25-10-2014 tại hội trường Olympus thuộc thành phố Arnhem, một buổi văn nghệ và xổ số đã được tổ chức để gây quỹ cho việc xây dựng tượng đài thuyền nhân. Các anh chị văn nghệ sĩ thuộc hai ban nhạc Bình Minh và Trùng Dương đã cùng phối hợp với Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân cho việc tổ chức này. Đồng hương từ khắp nơi trên vương quốc Hoà-Lan đã đến tham dự văn nghệ để ủng hộ.

Vào lúc 18g00 chương trình thi Karaoke đã bắt đầu và chương trình chính thức khai mạc lúc 20g00 với sự giới thiệu của xưởng ngôn viên Trần Đức Thành.

Các ban nhạc Trùng Dương và Bình Minh đã thay nhau trình diễn thật nhịp nhàng, với những giọng ca quen thuộc tại Hoà-Lan đã nhận được nhiều tràng pháo tay tán thưởng từ khán giả. Trong hội trường cũng bày bán những thức ăn thuần túy Việt Nam để mọi người có dịp thưởng thức.

Trong chương trình, xưởng ngôn viên cũng mời ông Nguyễn Đắc Trung, chủ tịch Cộng Đồng và bà Nguyễn Thị Như Tuyết, trưởng ban xây dựng tượng đài thuyền nhân phát biểu. Các vị đại diện Cộng Đồng và Ủy Ban XDTĐTN đã tán dương tinh thần đóng góp của các hội đoàn, các ban văn nghệ Mây Hồng, Bình Minh và Trùng Dương, cũng như toàn thể đồng hương đã tích cực ủng hộ công tác xây dựng tượng đài qua các hình thức như tổ chức Karaoke, tổ chức các bữa cơm để gây quỹ. Cho đến nay, số tiền đóng góp đã vào khoảng 40.000 euro và tượng đài sẽ được thực hiện lớn hơn so với mẫu tượng đài dự trù ban đầu.

Trong phần phát biểu, ông chủ tịch Cộng Đồng cũng thông báo cùng đồng hương là nhiệm kỳ của Ban Chấp Hành Cộng Đồng 2011-2014 đã vừa chấm dứt và một tân Ban Thường Vụ Cộng Đồng nhiệm kỳ 2014-2017 đã được tín nhiệm trong phiên họp khoáng đại ngày 19-10-2014 tại Nieuwegein và sẽ ra mắt đồng hương trong tương lai. Ông thay mặt cựu Ban Chấp Hành cảm ơn tất cả hội đoàn và đồng hương đã tích cực yểm trợ để hoàn thành trách nhiệm mà đồng hương đã trao phó. Trong phần xổ số, giải độc đắc đã được phát. Các giải trúng không người nhận sẽ được thông báo trên Việt Nam Nguyệt San.

Chương trình văn nghệ chấm dứt lúc 2g00 sáng ngày hôm sau.

Ban nhạc Trùng Dương

Ban nhạc Bình Minh

Đêm 25.10.2014 Tại ARNHEM KẾT QUẢ SỔ SỐ QUỸ XDTĐTN

***10 GIẢI AN ỦI SỐ: €10**

**0527 - 1823 - 1425 - 0243 - 0940 - 0207 - 0024 -
0526 - 0261 - 0541**

***GIẢI HẠNG BA € 100**

Vé mang số 1497

***GIẢI HẠNG NHÌ € 200**

Vé mang số 955

***GIẢI HẠNG NHẤT € 500**

Vé mang số 1009

Trong thời gian 3 tháng kể từ ngày sổ số, đồng hương nào trúng giải hãy liên lạc với ban tổ chức theo thông tin đã được ghi trên vé số để nhận giải. Quá thời hạn số tiền thưởng sẽ được xung vào quỹ ủng hộ XDTĐTN.

Hình xổ số

**Tại hội trường giải nhất đã có người trúng và đã nhận giải*

Hội đồng bầu cử nhiệm kỳ 2014-2017

Nieuwegein ngày 26.10.2014

Tân Ban Thường Vụ được thành lập Nhiệm kỳ 2014-2017

- Bà Nguyễn Thị Tuyết Lê
- Bà Nguyễn Thị Cẩm Vân
- Ông Nguyễn Hữu Phước
- Ông Nguyễn Quang Kế

Chúc Mừng Tân Ban Thường Vụ nhiệm kỳ 2014 - 2017

Thánh lễ cầu nguyện cho Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và cho các linh hồn

ngày 02-11-2014 tại Waalwijk

May mắn hôm nay ngày đẹp trời nên mọi người từ các nơi như Đức Quốc, Bỉ Quốc và Hoà Lan đã đáp lại lời mời gọi của cha Nguyễn Đức Minh là đến đúng giờ và chương trình được bắt đầu vào lúc 13 giờ 30 phút với nghi thức chào cờ, mặc niệm, phần dâng hương trước bàn thờ tổ quốc được Cha Thông (Hoà Lan), Cha Khải (Roma) và ông Nguyễn Văn Ri (Chủ tịch Hội người Việt TNCS tại MG-Đức Quốc) tiếp theo là nghi thức thấp nến tưởng nhớ trước di ảnh cố TT.Ngô Đình Diệm là Cha Minh, Cha Thông, cha Khải. Đại diện các tổ chức, hội đoàn gồm có: ông Nguyễn Hữu Phước đại diện BCH /CĐ VNTNCS /HL, ông Nguyễn Văn Ri ông Lê Hùng cựu giáo sư Trường Thiên Hựu, Huế (chủ bút tờ báo điện tử Ba Cây Trúc (Bỉ quốc) bà Trương Bạch Tuyết (đại diện cựu nữ quân nhân CSQG/VNCH, ông Nguyễn Minh Anh đại diện Gia đình QCC/VNCH/HL, ông Lưu phát Tấn đại diện nhóm Vinh Danh Cờ Vàng và khoảng 200 người có mặt lần lượt cùng hiệp thông nghi thức này thật trang trọng.

Trong phần chia sẻ về Tổng thống Ngô Đình Diệm, Ban Tổ chức mời hai chứng nhân đã sống dưới thời đệ nhất cộng hòa là, Bà Trương Bạch Tuyết cựu nữ cảnh sát quốc gia và ông Lê Hùng, cựu giáo sư Trường Thiên Hựu, Huế. Bà Tuyết nghẹn ngào chia sẻ rằng, đây là một giai đoạn khó khăn của Việt Nam Cộng Hòa, nhưng đây cũng là thời đất nước được thanh bình và người dân được tự do ấm no, hạnh phúc hơn so với những thập niên sau đó. Ông Lê Hùng nói rằng tinh thần Ngô Đình Diệm cần phải được các thế hệ nối tiếp và ước mong có nhiều người trẻ dần thân nghiên cứu và phổ biến tinh thần này.

Chương trình còn có 1 tiếng giải lao giữa buổi để mọi người có thể tùy nghi ăn uống, vừa trò chuyện và thưởng thức những bài hát giai điệu quê hương do chị Kiều Oanh và anh Quang Kế trong cộng đoàn trình bày cùng với phần đệm đàn của anh Việt Thái.

Linh Mục Nguyễn Đức Minh đã giới thiệu Cha Nguyễn Văn Khải thuộc dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam và hiện đang tu học tại Roma, một người sinh ra và lớn lên tại Miền Bắc Việt Nam sau khi Tổng thống Ngô Đình Diệm đã qua đời, lên chia sẻ và chủ tọa phần trao đổi. Cha Khải đã nói rằng nước Việt Nam thế kỷ XX có 2 nhân vật lịch sử cũng là hai lãnh tụ điển hình. Ông Ngô Đình Diệm, Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa ở Miền Nam và ông Hồ Chí Minh, Chủ tịch Việt Nam Dân chủ Cộng Hòa ở Miền Bắc. Người trước hữu thần; người sau vô thần. Người trước đạo đức; người sau vô đạo đức. Người trước học hành bài bản; người sau học hành linh tinh. Người trước có tinh thần quốc gia dân tộc nồng nàn; người sau có tinh thần cộng sản cực đoan, quá khích. Người trước có tinh thần độc lập, tự cường; người sau có tinh thần nô lệ ngoại bang. Người trước khôn ngoan, có tầm nhìn xa trông rộng; người sau ma giáo, có tầm nhìn thiên cận, tiểu nông. Người trước quân tử; người sau tiểu nhân. Người trước vì dân vì nước quên mình; người sau vì mình phản dân, hại nước. Người trước vị tha, nên khoan dung với mọi người; người sau vị kỷ nên sẵn sàng loại trừ mọi người để đạt tham vọng của mình, kể cả việc chối bỏ vợ con và giết người tình và ân nhân của mình. Người trước sống có đạo đức. Người sau sống vô đạo đức. Người trước có tài lãnh đạo đất nước làm cho dân ấm no, hạnh phúc; người sau có

tài lãnh đạo đảng cướp, cướp bóc có hệ thống làm cho người dân bần cùng, đất nước cạn kiệt. Người trước là minh quân. Người sau là bạo chúa, Và theo lịch sử Cổ Tổng thống Ngô Đình Diệm đích thực là người có công với dân với nước và được người có lương tri yêu mến.

Thánh lễ đồng tế được cử hành thật long trọng, qua bài giảng cha Khải cũng đã chia sẻ lời Chúa, hãy sống tốt và siêng năng cầu nguyện, hãy biết yêu thương và biết tha thứ... phần thánh nhạc có ca đoàn Helmond hát đã làm cho buổi lễ thêm sốt sắng. Sau thánh lễ chương trình được kết thúc vào lúc 18 giờ 30 phút cùng ngày.

K.Quang tường trình

Họp mặt thuyền 164

Vào ngày 11-10-2014 một số đồng hương trong con thuyền 164 có buổi họp mặt kỷ niệm 35 năm tàu vớt tại Den Hoorn.

Sau khi khấu trừ các phần chi, số tiền còn thặng dư là € 470.-. Số tiền này đã được ban tổ chức quyết định đóng góp vào quỹ của Ủy Ban Xây Dựng Tượng đài Thuyền Nhân.

Kính báo,
Thay mặt ban tổ chức thuyền 164
Nguyễn Quốc Tuấn

Tin Hòa Lan

Mối Quan Hệ Phức Tạp Giữa Đảng PvdA và Khối Cử Tri Gốc Ngoại Quốc

Chuyện Zwarte Piet

Như ai cũng biết, PvdA là cách viết tắt cho các chữ *Partij van de Arbeid*, tức là **Đảng Lao Động**. Tuy nhiên, không ít người Hòa Lan lại nói rằng đảng này thật ra tên là *Partij van de Allochtonen*, nghĩa là Đảng của người (gốc) Ngoại Quốc. Vốn là một đảng tranh đấu cho quyền lợi của giai cấp công nhân bị bóc lột và đàn áp, đảng PvdA tất nhiên có một sức lôi cuốn đặc biệt đối với người Maroc và người Thổ Nhĩ Kỳ, những người bắt đầu đến Hòa Lan lao động từ thập niên 60 của thế kỷ trước và hiện nay đã định cư tại quốc gia này cùng với gia đình của họ. Ngoài ra, đảng PvdA cũng còn là đảng thường được cộng đồng người Hòa Lan gốc Suriname ủng hộ với những lý do có thể tương tự với những lý do vì sao người Maroc và Thổ Nhĩ Kỳ ủng hộ nó.

Đối với đảng này, sự chiếu cố của các khối cử tri gốc ngoại quốc nói trên không khác nào một con dao hai lưỡi. Sự kiện họ liên tiếp dồn phiếu cho đảng PvdA trong các cuộc bầu cử đã góp phần giúp đảng này duy trì vị trí hàng đầu của nó trong chính trường Hòa Lan. Thế nhưng chính điều này đã khiến cho một số lớn người bản địa, tức là người Hòa Lan da trắng, thuộc giới lao động nhìn đảng PvdA với ít nhiều ác cảm, xem nó như một đảng chỉ biết phục vụ quyền lợi của ngoại nhân, khiến nó có thể mất nhiều cử tri trong khối người bản địa (*autochtonen*). Người bản địa và người gốc ngoại quốc cùng một giai cấp có thể có những quyền lợi kinh tế giống nhau, nhưng trong địa hạc văn hóa, quyền lợi của hai khối có thể xung đột ở một mức khá nghiêm trọng.

Ví dụ điển hình cho sự xung đột này là sự tranh chấp về sự hiện diện của Zwarte Piet trong chuyến thăm Hòa Lan thường niên của Sinterklaas. Nhiều người Hòa Lan gốc Suriname xem Zwarte Piet như một hiện thân của sự kỳ thị chủng tộc, như một dấu vết của một quá khứ xấu xa, khi người da đen bị người da trắng bắt làm làm nô lệ. Do vậy nên họ đòi xóa bỏ Zwarte Piet. Trong khi đó thì người Hòa Lan bản địa, nhất là những người không thuộc giai cấp trung lưu có đầu óc cởi mở, lại xem nhân vật này như một di sản không thể thay đổi của dân tộc Hòa Lan. Họ cương quyết duy trì nó trong chuyến trở lại Hòa Lan hàng năm của Sinterklaas. Sự tranh chấp

về Zwarte Piet đã nhen nhúm từ vài năm và bây giờ đang có dấu hiệu leo thang. Vào ngày 15 tháng 11 vừa qua khi chiếc thuyền của vị thánh này cập bến ở Gouda thì đã có 90 người da đen cũng như các cảm tình viên da trắng của họ bị Cảnh Sát bắt tạm giam vì đã biểu tình chống Zwarte Piet ngoài khu vực được nhà cầm quyền chỉ định. Có thể nói rằng Zwarte Piet đã trở thành một biểu tượng cho sự xung đột ngấm ngấm giữa người da trắng và người da đen. Vì đây là vấn đề sĩ diện, nên không bên nào muốn nhượng bộ để đi đến một giải pháp dung hòa. Bất cứ một nhượng bộ nào cũng có thể bị xem như một sự đầu hàng trước yêu sách vô lý của đối phương. Sự leo thang nói trên là một diễn biến đáng lo ngại cho đảng PvdA, vì điều đó khiến cho đảng này sớm muộn gì cũng phải lên tiếng bày tỏ lập trường về vấn đề Zwarte Piet một cách rạch ròi, có thể làm nhiều cử tri da trắng hoặc da đen xa lánh nó.

Chuyện Hai Dân Biểu Gốc Thổ Nhĩ Kỳ

Mối quan hệ phức tạp giữa đảng PvdA và khối cử tri gốc ngoại quốc còn được thể hiện qua việc hai vị Dân Biểu gốc Thổ Nhĩ Kỳ thuộc đảng này vừa bị trục xuất ra khỏi khối dân biểu (*Tweede Kamerfractie*) của nó tại Hạ Viện. Người Việt tỵ nạn ở hải ngoại có lẽ không xa lạ gì với hiện tượng đồng hương bỏ phiếu cho nhau. Hai vị Dân Biểu nói trên cũng đã nhận rất nhiều phiếu của người cùng quê quán với họ. Hậu quả là hai người này tự xem mình là những người đại diện cho người Thổ Nhĩ Kỳ sống tại Hòa Lan hơn là Dân Biểu, trên nguyên tắc, có bổn phận đại diện toàn dân Hòa Lan, không phân biệt người có hay không có bỏ phiếu cho mình. Sự việc này được hay bị báo chí phơi bày khi hai vị Dân Biểu nói trên đã phê bình gay gắt chính sách khuyến khích hội nhập (*integratiebeleid*) của ông Lodewijk Asscher, Bộ Trưởng Bộ Xã Hội thuộc đảng PvdA trên một số trang nhà tiếng Thổ tại Hòa Lan. Vị Bộ Trưởng này có tuyên bố sẽ theo giới một số tổ chức của người Thổ hoạt động tại Hòa Lan vì tính chất Hội giáo bảo thủ của chúng có thể ngăn cản sự hội nhập của người Hòa Lan gốc Thổ vào xã hội của quốc gia mà họ đang sinh sống. Các tổ chức nói trên có đường lối "lái" người Thổ Nhĩ Kỳ hướng về quê cũ hơn là về quốc gia sở tại, một điều chính phủ Hòa Lan không muốn. Hai vị Dân Biểu gốc Thổ nói rằng ông Asscher đã áp dụng một chính sách loại bỏ (*uitsluitingspolitiek*) đối với các tổ chức nói trên. Đây là những tổ chức hợp pháp nên không có lý do gì phải theo giới họ.

Khi giới hữu trách trong đảng PvdA yêu cầu hai vị Dân Biểu này khẳng định sự tín nhiệm của họ đối với đường lối của Bộ Trưởng Asscher và của khối dân biểu thuộc đảng này tại Hạ Viện, hai người đã không chịu làm. Do đó họ bị trục xuất ra khỏi khối dân biểu đảng PvdA tại Hạ Viện. Họ sẽ tiếp tục ngồi lại tại Hạ Viện với tư cách là hai Dân Biểu độc

lập. Với sự trục xuất này, đảng PvdA muốn khẳng định kỷ luật đảng. Đảng viên đảng PvdA phải tôn trọng đường lối của đảng chứ không thể dựa vào lá phiếu của đồng hương để phát ngôn trái đường lối đó. Đảng PvdA muốn lời cuống cử tri gốc Thổ, nhưng không phải bằng mọi giá...

Là một đảng thiên tả, đảng này có bổn phận tranh đấu cho các thành phần thường chịu thiệt thòi trong xã hội, không phân biệt người bản địa hay người gốc ngoại quốc. Điều đó khiến cho nó gặp khó khăn khi những phần tử bị thiệt thòi mà nó đại diện lại có mâu thuẫn sâu đậm với nhau như chúng ta thấy trong trường hợp Zwarte Piet hay trong trường hợp xung đột giữa tín đồ Hồi giáo sùng đạo và người đồng tính luyến ái. Ở điểm này thì các đảng hữu khuynh như VVD và PVV ít gặp phiền phức hơn, vì đối tượng chính của họ thường là người dân bản địa.

Biểu tình chống Zwarte Piet

Hai Dân Biểu gốc Thổ Nhĩ Kỳ

Danh ngôn

Hạnh phúc, cho dù dưới chế độ chuyên quyền hay dân chủ, cho dù trong sự nô lệ hay tự do, không bao giờ đạt được nếu ta không có đạo đức.

John Adams

Tin Việt Nam

Côn đồ lại đập phá nhà Hội thánh Tin Lành Mennonite Bến Cát, Bình Dương

10/11/2014 RadioCTM

Vào lúc 19giờ30 tối Chủ Nhật, ngày 09/11/2014 hàng trăm tên côn đồ được huy động từ các tỉnh lân cận tiếp tục bao vây tấn công Hội Thánh Tin lành Mennonite ở đường D10, Mỹ Phước 1, thị xã Bến Cát, tỉnh Bình Dương.

Theo tin khẩn báo của các mục sư tại địa phương cho biết lần này bọn chúng đông đảo hơn và hung hãn hơn. Chúng được điều động từ nơi khác đến từ hồi chiều và họp tại trụ sở với kẻ chỉ đạo gần đường D10.

Chúng vào sâu bên trong đập những cửa kính còn lại của nhà nguyện. Phía trước chúng cạy các khung sắt, khung gỗ của nhà nguyện mà phần kính khung cánh cửa chúng đập lần trước. Các chậu kiểng, hoa của nhà thờ chúng đập tan nát hết.

Trong đám đông người đứng quan sát, có nhiều tên công an mặc thường phục mà người dân đã quen mặt.

Đến gần 21giờ đêm Chủ nhật 9/11, chúng đập nát những gì còn lại của nhà nguyện. Các tín hữu còn bên trong tuyên bố sẵn sàng tự vệ nếu chúng tràn vào các phòng ở đánh đập như chúng từng tràn vào ngày 9/6/2014 cùng với cảnh sát cơ động, cảnh sát 113...gây nhiều thương tích cho tín hữu và mục sư. Như đã có sự sắp đặt từ trước, tối 09/ 11/2014 công an cho khóa cổng nhà trọ Hoàng Huy Hồng, đường D11, cấm công nhân là tín đồ qua nhà nguyện, đồng thời gửi 17 giấy mời cho công nhân là những tín đồ Tin lành Mennonite buộc đúng 19 giờ học tập cái gọi là “an ninh tổ quốc”, đồng thời cũng là thời điểm bọn côn đồ tấn công tàn bạo nhà nguyện.

Trước đó hôm thứ Bảy 8/11/2014 mục sư Trần Minh Hòa khi trên đường đi làm về nhà nguyện đã bị bọn côn đồ phục sẵn đánh tới tấp. Ông khom người chạy vào nhà vẫn bị chúng truy đuổi đánh tiếp.

Thư tố cáo đứng tên 12 vị mục sư Hội thánh Tin lành Mennonite tỉnh Bình Dương viết : “Chúng tôi cấp báo về tình trạng vô chính phủ tại đường D10 thị trấn Mỹ Phước 1, Phường Thới Hòa, thị xã Bến Cát, Bình Dương diễn ra kéo dài nhiều tháng nay làm dân chúng hoang mang sợ hãi, mất niềm tin vào nền an ninh an toàn cho dân chúng. Chúng tôi cũng cấp báo tình trạng nguy hiểm này sẽ là tiền lệ cho bất ổn xã hội, nhà cửa tài sản, chỗ ở, tính mạng

người dân bị đe dọa mà không hề thấy sự can thiệp nào từ phía những người có trách nhiệm “

Sau đây là một số hình ảnh và Videoclip mới ghi lại sáng ngày 10/11/2014 cảnh nhà nguyện Mỹ Phước 1 tan hoang do bị bọn côn đồ được công an Bình Dương bảo kê đập phá đêm Chủ nhật 9/11/2014. Tư liệu do Hội thánh Tin lành Mennonite tỉnh Bình Dương cung cấp.

RSF lên án vụ đe dọa đối với blogger Phạm Minh Hoàng

11/11/2014 Radio CTM

Hôm 10/11 Tổ chức Phóng viên không biên giới (RSF), lên án vụ trấn áp blogger Phạm Minh Hoàng và gia đình, xảy ra ngày 5/11/2014, được thể hiện qua vụ hành hung Tổng lãnh sự Pháp tại Thành phố Hồ Chí Minh.

Theo RSF, những kẻ côn đồ, với sự hỗ trợ của các cảnh sát mặc thường phục, đã hành hung Tổng lãnh sự Pháp, ông Emmanuel Ly – Battallan, khi ông tới bảo vệ blogger Phạm Minh Hoàng, người Pháp gốc Việt và mẹ của ông Hoàng tại Sài Gòn.

Xin nhắc lại, vào ngày 5/11/2014, những kẻ côn đồ, cùng với cảnh sát mặc thường phục, đã hiện diện thường trực trước một ngôi nhà, gần nơi ở của ông Phạm Minh Hoàng và mẹ ông. Gia đình mẹ ông Hoàng có để cho nhà ly khai Nguyễn Bắc Truyền cư ngụ tại đây. Côn đồ đã liên tục gây áp lực đối với hai ông Truyền và Hoàng, cũng như mẹ của ông Hoàng.

Blogger Phạm Minh Hoàng và Tổng lãnh sự Pháp đã gọi điện thoại tới đồn công an khu vực thông báo vụ việc, nhưng được trả lời là công an không thể tới được, vì « đang họp ». Ông Tổng lãnh sự Pháp đã đích thân sang nhà bên gặp bọn côn đồ để yêu cầu chấm dứt các hành động dọa nạt và ông đã bị hành hung.

Ông Benjamin Ismail, phụ trách văn phòng Châu Á – Thái Bình Dương của RSF tuyên bố : « Một hành động bạo lực như vậy là không thể chấp nhận được, hơn nữa khi lực lượng công an có liên quan đến vụ này ». RSF cho rằng, mặc dù ông Phạm Minh Hoàng và ông Nguyễn Bắc Truyền đã bị kết án tù vô lý và quá mức, nhưng cả hai người đã thụ án xong. RSF yêu cầu chấm dứt ngay lập tức việc quấy nhiễu liên tục, các hù dọa và dùng dao đe dọa nhắm vào các blogger và gia đình họ.

Trước khi vụ hành hung xảy ra, vợ của ông Phạm Minh Hoàng, bà Oanh, quốc tịch Pháp, đã yêu cầu nhóm côn đồ đi chỗ khác, và bà đã bị một kẻ côn đồ dùng dao đe dọa. Việc quấy nhiễu liên tục gia đình ông Phạm Minh Hoàng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe của bà mẹ ông Hoàng và bà đã phải nhập viện vì tăng huyết áp. RSF cho biết, dường như Bộ Ngoại giao Việt Nam đã được thông báo vụ hành hung và khuyên Tổng lãnh sự phản đối qua con đường ngoại giao.

Năm 2011, ông Phạm Minh Hoàng đã bị chính quyền Việt Nam kết án 3 năm tù và 3 năm quản thúc tại gia với tội danh « có âm mưu lật đổ chính quyền ». Hiện ông Hoàng vẫn bị quản thúc tại gia.

Dưới bút danh Phan Kiến Quốc, ông Hoàng đã đăng nhiều bài viết về giáo dục, môi trường, chủ quyền của Việt Nam trước các thách thức của Trung Quốc và các bài viết này được loan tải rộng rãi trên internet. Blogger Phạm Minh Hoàng đã tham gia vào phong trào phản đối một doanh nghiệp Trung Quốc khai thác bô-xít ở cao nguyên trung phần Việt Nam. Ông là thành viên đảng Việt Tân, mà nhà nước Việt Nam do đảng Cộng sản độc quyền lãnh đạo đã đặt đảng Việt Tân ra ngoài vòng pháp luật.

Về phần nhà ly khai Nguyễn Bắc Truyền, năm 2007, ông đã bị kết án 4 năm tù với tội danh « tuyên truyền chống lại chế độ xã hội chủ nghĩa ».

Nạn buôn người qua Trung Quốc bùng phát ở Tây Ninh

Nhóm phóng viên tường trình từ Việt Nam RFA 30/10/2014

Thời gian gần đây, các ổ mại dâm và đường dây tổ chức buôn bán phụ nữ sang Trung Quốc tại Tây Ninh hoạt động ráo riết, nhiều phụ nữ bị lừa bán sang Trung Quốc vì có hoàn cảnh gia đình khó

khăn, vì ham tiền và phần khác là vì ngờ nghệch, không biết gì, chân ướt chân ráo lên các thành phố lớn làm thuê, cuối cùng bị dụ dỗ trôi về Tây Ninh và nhận kết cục đau lòng là bị bán cho Trung Quốc.

Cửa khẩu Mộc Bài Tây Ninh

Tôn giáo bị chiếu cố, tội phạm được bỏ ngục. Một thiếu tá công an đã về hưu hơn sáu năm nay ở Tây Ninh chia sẻ: "Nói là nói vậy thôi chứ khi nó bề rỏi mới quan tâm. Chứ nó đâu có rảnh đâu mà quan tâm, thành ra nó đâu diệt được tận gốc. Đúng là phải diệt từ mầm mống, nhưng cái này bề ra nó mới diệt thành ra đâu diệt được. Nó đi qua cửa khẩu qua Cambodia, nhưng đó là trường hợp quá cảnh thôi. Nó không có passport, nó đi đường lậu, qua đó nó bàn giao cho người khác. Theo nhận định của tôi thì nó điều tra nó cũng biết vậy, qua đó rồi nó mới đi nước thứ ba."

Theo ông thiếu tá công an này, chuyện mại dâm đã có mặt ở Tây Ninh từ rất sớm bởi vì sau 1975, thị xã Tây Ninh trở thành vùng xôi đậu, vừa là nơi của những tín đồ thuận thành của đạo Cao Đài sinh sống lại vừa là nơi của các đầu gấu, ma cô và dân buôn lậu hoạt động, càng về sau, các ổ mại dâm càng phát triển mạnh ở đây bởi không có vùng đất nào vừa hoang vắng lại có đường rừng giao thoa với các tỉnh khác cũng như có biên giới kết nối với nước Cambodia như Tây Ninh.

Khi có biến, bọn tội phạm chỉ cần băng các rừng cao su để chuyển sang địa bàn tỉnh khác hoặc trốn sang Cambodia theo đường cắt rừng, mọi chuyện trở nên khó khăn đối với các cơ quan an ninh. Càng về sau, hoạt động tội phạm ở Tây Ninh càng phát triển. Có hai nguyên nhân dẫn đến sự bùng phát tội phạm ở đây: Sự tĩnh lặng của tôn giáo và; Sự quản lý không chặt chẽ của nhà cầm quyền.

Bán hàng gần cửa khẩu Mộc Bài Tây Ninh. RFA

Ở nguyên nhân thứ nhất, ông cựu sĩ quan công an này cho rằng đa phần những tín đồ tôn giáo, từ Cao Đài cho đến Phật Giáo, thậm chí Thiên Chúa Giáo đều ít quan tâm đến chuyện thị phi xã hội, đặc biệt là những chuyện nhạ cảm họ càng không quan tâm bởi triết lý về duyên nghiệp, nhân quả hay định mệnh của các tôn giáo không cho phép các tín đồ xắn tay làm những chuyện không thuộc về chức năng của họ mà lại dính đến nhà cầm quyền. Tổ cáo người khác kiếm cơm bằng nghề mại dâm cũng là điều mà các tín đồ ngại can thiệp nhằm giữ sự an tĩnh luân hồi.

Lợi dụng sự an tĩnh của tôn giáo, những kẻ bất hảo thường tìm đến Tây Ninh như một mảnh đất dung thân an toàn để hoạt động. Nhưng, cũng theo ông cựu sĩ quan này, còn một vấn đề khác khá nhạ cảm là đạo Cao Đài ở Tây Ninh phát triển rất mạnh và đã nhân rộng trên toàn thế giới, Tòa Thánh Tây Ninh trở thành chiếc nôi tâm linh của tín đồ Cao Đài toàn thế giới. Chính vì vậy, mọi sự giám sát của ngành công an nhắm vào tôn giáo nhiều hơn là tội phạm.

Và đôi khi sự nở rộ tội phạm trên mảnh đất thiêng Tây Ninh cũng nằm trong một chủ trương nào đó nhằm kìm hãm sự phát triển của tôn giáo cũng như làm giảm uy tín của miền đất thánh này. Cho đến khi mọi sự đã đi vượt tầm kiểm soát, ngành an ninh mới loay hoay tìm cách đối phó, khống chế.

Nhưng đó cũng là sự đã rồi, đã có rất nhiều cô gái miền Tây bị bán sang Trung Quốc theo đường dịch vụ việc làm ngoài luồng, dốt mới làm osin, phụ giúp việc nhà, bị dụ dỗ lên Tây Ninh để sang Cambodia theo đường du lịch, sau đó gặp các tay môi giới tại Cambodia, lại trở về Việt Nam để đi sang Trung Quốc theo đường du lịch hoặc tìm cách đi thẳng từ Cambodia sang Trung Quốc, bị kịch số phận của họ phủ xuống từ đó.

Thậm chí, việc mua bán nội tạng cũng diễn ra với tần suất rất cao ở tây Ninh. Đó là nhận định của một cựu sĩ quan công an Tây Ninh mà theo ông kết luận thì việc này có tay của một số sĩ quan công an cao cấp ở tỉnh này nhúng vào.

Tình trạng rối rắm ở cửa khẩu Mộc Bài

Ông Phó, cư dân lâu năm của Tây Ninh, chuyên buôn hàng hóa từ Cambodia về Việt Nam, chia sẻ: "Trung Quốc thì nó đi theo hướng đó. Qua bên Cambodia thì đa phần thì họ đi buôn bán, còn lại là casino, gái gú, qua mấy khu ăn chơi bên đó toàn người Việt. Người Việt mình bên đó nhiều, nhưng đa số mình phải qua môi giới, tức là mình nhờ một người nào bên đó có chức quyền đứng ra lo hết, về mặt pháp lý, còn mình chỉ làm thôi, rồi tới tháng mình trả mấy đó. Đường dây nó cũng núp dưới bóng môi giới, một trùm nào đó bên đó."

Theo ông Phó, việc tội phạm có đất hoành hành trên Tây Ninh là chuyện đương nhiên, nó giống như hệ quả tất yếu của mọi thứ tiêu cực do nhà nước gây ra. Đặc biệt là cửa khẩu Mộc Bài giáp giới giữa Việt Nam và Cambodia, có thể nói rằng sự tham ô, hối lộ

trắng trợn ở cửa khẩu này là môi trường tốt nhất cho nạn buôn người phát triển.

Đơn giản, bất kì người nào đi qua cửa khẩu Mộc Bài, khi làm thủ tục xuất cảnh hoặc nhập cảnh, đều phải kẹp tiền trong cuốn sổ hộ chiếu. Thấp nhất là 10 ngàn đồng, trung bình từ 20 đến 50 ngàn đồng, có những trường hợp đặc biệt phải kẹp đến tiền triệu. Khi làm thủ tục, nhân viên hải quan rút tiền trong hộ chiếu bỏ vào ngăn kéo và đóng dấu, cho đi qua.

Số tiền kẹp trong hộ chiếu càng cao, khả năng được duyệt giấy tờ để qua cửa càng sớm và đối tượng bị soi chiếu kĩ lưỡng ở hầu hết các cửa khẩu Việt Nam đều là đối tượng có dính líu đến chính trị, có từng tham gia biểu tình chống Trung Quốc và từng hoạt động đấu tranh cho dân chủ, nhân quyền Việt Nam. Những đối tượng còn lại dễ dàng qua cửa, thậm chí đi rất nhanh nếu số tiền kẹp trong hộ chiếu cao hơn so với mọi người.

Các nhóm tội phạm buôn người đã dựa vào kẽ hở này, đưa các phụ nữ Việt Nam sang nước khác bằng con đường du lịch, chúng chỉ cần mua cho những con mỗi tội nghiệp chiếc vé du lịch ở các hãng lữ hành, và trước đó là làm cho mỗi con mỗi một hộ chiếu. Khi đưa con mỗi đi, chúng chỉ cần nhét hơi nhiều tiền vào sổ hộ chiếu, mọi chuyện coi như trót lọt.

Và một khi tham nhũng, hối lộ, dút lót còn là vấn nạn của đất nước thì chuyện các nhóm buôn người tha hồ tung hoành ở Tây Ninh là chuyện đương nhiên, không có gì để bàn. Bởi, suy cho cùng, cách quản lý thiếu trách nhiệm của nhà cầm quyền đã đẩy đất nước này đi từ tệ nạn này sang tệ nạn khác!

Mạng lưới Nhân Quyền VN công bố giải thưởng Nhân quyền năm 2014

RFA 08.11.2014

Blogger Điếu Cày Nguyễn Văn Hải nhận giải thưởng được trao cho ông vào năm 2008 khi ông đang bị giam giữ ở VN.

Photo courtesy of NV

Tổ chức Mạng lưới Nhân Quyền Việt Nam công bố giải thưởng Nhân quyền năm 2014 được trao cho một tổ chức và 3 cá nhân được bầu chọn nhận giải năm nay.

Thông tin của Mạng lưới Nhân Quyền Việt Nam vào chiều hôm qua cho biết kết quả được 22 đơn đề cử từ Việt Nam và hải ngoại. Có 4 giải được trao trong năm nay gồm: Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam, nhà hoạt động nhân quyền Nguyễn Bắc Truyển, Nhạc sĩ Võ Minh Trí tức Việt Khang và nhạc sĩ Trần Vũ Anh Bình.

Hai nhạc sĩ Việt Khang và Trần Vũ Anh Bình hiện đang bị giam giữ trong nhà tù Việt Nam.

Từ Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn, linh mục An Tôn Lê Ngọc Thanh cho chúng tôi biết cảm tưởng của ông khi nhận được tin này:

“Nhận được tin này chúng tôi rất vui bởi vì những hoạt động của chúng tôi được cộng đồng đánh giá và ghi nhận, nó như một khuyến khích rất lớn cho sự chọn lựa của Dòng Chúa Cứu Thế đứng về phía người nghèo đứng về phía những người bị bỏ rơi, những người dân oan những người bị sách nhiễu trong suốt thời gian vừa qua.

Thật ra tự thân giải này cũng không làm thay đổi gì chúng tôi nhưng làm cho chúng tôi thấy rằng những đóng góp của mình cho giáo hội cho cộng đồng và điều đó làm cho chúng tôi rất vui.”

Ông Nguyễn Bắc Truyển cũng chia sẻ với chúng tôi trước giải thưởng Nhân quyền của Mạng Lưới Nhân quyền Việt Nam năm 2014 mà ông được chọn:

“Được Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam trao giải thưởng Nhân quyền năm nay phải nói rằng đó là sự khích lệ rất lớn đối với tôi cũng như với gia đình và bạn bè thân hữu. Giải này tuy trao cho tôi nhưng tôi nghĩ rằng đó là phần thưởng chung cho những nhà tranh đấu tại Việt Nam”.

Trong thông báo giải thưởng Tổ chức Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam cho biết Dòng Chúa Cứu Thế được chọn căn cứ trên những sinh hoạt đấu tranh cho công lý của tổ chức này. Dòng Chúa Cứu Thế đã cứu mang giúp đỡ những thành phần bị xã hội bỏ rơi, những con người bị áp bức, bóc lột và giam cầm trái phép. Dòng Chúa Cứu Thế còn là nơi giúp cho người không chốn nương thân trú ngụ chờ trở lại đời sống bình thường.

Nhà hoạt động nhân quyền Nguyễn Bắc Truyển được trao giải vì những tranh đấu không mệt mỏi của ông cho nhân quyền Việt Nam. Tuy bị tù đày và sau khi mãn hạn tù vẫn bị sách nhiễu liên tục nhưng ông vẫn tiếp tục dẫn thân tranh đấu vì dân chủ nhân quyền cho Việt Nam.

Hai nhạc sĩ Việt Khang và Trần Vũ Anh Bình được trao giải vì thành tích đóng góp cho Nhân quyền Việt Nam qua những ca khúc đánh thức lương tâm cộng đồng nhưng cũng từ đó hai anh đã trả giá rất đắt cho bản thân và gia đình trước những bản án dành cho họ.

Đặc biệt trong lễ thông báo giải thưởng tổ chức tại miền Nam California. Blogger nổi tiếng Điếu Cày Nguyễn Văn Hải cũng nhận giải thưởng này được trao cho ông vào năm 2008 sau khi ông vào tù.

<http://www.rfa.org/vietnamese/vietnamnews/vn-hr-network-awards-2014-11082014083307.html>

Tin Thế Giới

Angela Merkel: phá bỏ bức tường Berlin là một chiến thắng của nhân loại

RFA-09-11-2014

Thủ tướng Đức bà Angela Merkel đọc diễn văn trước 100.000 người dự lễ 25 năm ngày bức tường Berlin sụp đổ ngày 9 tháng 11 năm 2014 ở Đức

AFP

Nước Đức hôm chủ nhật đánh dấu 25 năm ngày bức tường Berlin sụp đổ, dẫn tới chấm dứt chiến tranh lạnh giữa Đông và Tây. Thủ tướng Đức bà Angela Merkel tuyên bố trước 100.000 người dự lễ ở Berlin rằng, sự kiện phá đổ bức tường ô nhục cho thế giới thấy rằng: có thể biến mơ ước thành sự thật và điều này có thể tạo hy vọng cho những người dân bị áp bức dưới các chính thể chuyên chế ở bất kỳ nơi nào.

7.000 quả bong bóng bay lóng lánh được gắn ở những hàng cột cao 3,6 mét tức chiều cao của bức tường ô nhục Berlin. Bức tường ngăn cách Đông và Tây Đức dài 15 km được chính quyền Cộng sản xây dựng năm 1961 để ngăn cản người dân Đông Đức đi tìm tự do.

Angela Merkel là một nhà khoa học trẻ sống dưới chế độ Cộng sản ở Đông Đức, ngày 9/11/1989 khi

lần đầu tiên được hít thở bầu không khí tự do, bà đã phát biểu là sự phá bỏ bức tường ô nhục là thành quả của cuộc tranh đấu vĩ đại và phải được tưởng nhớ như là một chiến thắng của nhân loại.

Bà Angela Merkel hiện nay 60 tuổi đã lãnh đạo nước Đức thống nhất kể từ 2005

Tòa Bạch Ốc 'hết sức lo ngại' về quân tiếp viện từ Nga đổ vào Ukraine

Xe quân sự không ký hiệu đi trên đường bên ngoài thị trấn Makiivka do phe ly khai kiểm soát, cách Donetsk 25 km ở miền đông Ukraine, ngày 8 tháng 11, 2014.

Tòa Bạch Ốc hôm Chủ nhật cho biết "hết sức lo ngại" về tin tức cho hay quân tiếp viện từ Nga đổ vào miền đông Ukraine, bao gồm việc vũ khí hạng nặng và xe tăng được đưa sang biên giới.

Phát ngôn viên Hội đồng An ninh Quốc gia Bernadette Meehan cũng cảnh báo rằng bất kỳ động thái nào của phiến quân thân Nga chiếm thêm lãnh thổ ở phía đông của Ukraine sẽ bị coi là "sự vi phạm trắng trợn" thỏa thuận ngừng bắn với chính phủ Kiev.

Cảnh báo mới nhất của Mỹ được đưa ra trong lúc các quan sát viên châu Âu báo cáo nhìn thấy các đoàn xe chở vũ khí hạng nặng và xe thiết giáp di chuyển vào miền đông, cùng với một đợt pháo kích dữ dội ở thành phố Donetsk do phiến quân kiểm soát.

Bà Meehan kêu gọi cả hai bên tôn trọng đầy đủ cam kết ngừng bắn hồi tháng 9, đặc biệt là lời hứa của Moscow ngưng dòng binh sĩ, vũ khí và vật phẩm đổ qua biên giới.

Nguồn tin của NATO nói những xe tăng di chuyển vào miền đông Ukraine dường như không có người lái và không có bất kỳ ký hiệu xác định nào. Nhưng một phát ngôn viên cho biết những xe tăng này "có thể là quân tiếp viện đáng kể" cho lực lượng nổi dậy.

Phóng viên hãng tin Reuters tường thuật từ bên trong Donetsk hôm Chủ nhật cho biết rằng đợt pháo kích có vẻ dữ dội hơn bất cứ lúc nào kể từ đầu tháng 10, và nói lửa bùng lên từ một khu vực có chiến sự ác liệt. Họ cũng cho hay có những luồng khói lớn bốc lên từ tàn tích của sân bay thành phố.

Chính phủ Kiev hôm thứ Sáu cáo buộc Moscow điều hơn 30 xe tăng và xe tải chở binh lính đến để yểm trợ phiến quân ủng hộ Nga.

Moscow đã nhiều lần phủ nhận bất kỳ sự can thiệp quân sự chính thức nào tại Ukraine, và mô tả binh lính Nga chiến đấu bên cạnh quân nổi dậy là quân tình nguyện.

Obama tuyên bố giai đoạn mới chống IS

BBC 10/11 2014

Lính Mỹ sẽ không trực tiếp tham chiến

Tổng thống Barack Obama nói việc điều thêm 1.500 lính Mỹ tới Iraq đánh dấu "giai đoạn mới" trong cuộc chiến chống Nhà nước Hồi giáo (IS).

Ông Obama nói trên kênh truyền hình CBS là số lính này, là cố vấn và không tham chiến, có thể giúp Iraq tấn công lực lượng IS.

Liên quân do Mỹ dẫn đầu vẫn đang hỗ trợ quân Iraq và Kurd tại hiện trường thông qua hàng trăm vụ không kích vào IS kể từ tháng Tám.

Quân đội Iraq thông báo đã chiếm được nhiều địa điểm ở Baiji - nơi có nhà máy lọc dầu lớn nhất Iraq - từ tay IS.

Quan chức nước này cho hay lính của họ đã giành kiểm soát 50% thị trấn, nằm cách thủ đô Baghdad khoảng 200km về phía bắc.

Trong phỏng vấn dành cho chương trình Face the Nation của đài CBS, ông Obama nói: "Giai đoạn một là thiết lập một chính phủ bao gồm mọi phe phái và có uy tín ở Iraq - chúng ta đã thực hiện xong".

"Thay vì tìm cách hãm chân IS, nay chúng ta đã có thể bắt đầu tổ chức tấn công."

Gấp đôi quân số

Con số 1.500 làm tăng gấp đôi quân số Mỹ tại Iraq và được thực hiện sau khi có yêu cầu từ chính phủ sở tại.

Số lính Mỹ này sẽ làm công việc hỗ trợ và cố vấn cho quân đội Iraq, nhưng không trực tiếp tham gia chiến đấu.

Một thông cáo từ Lầu Năm Góc nói Hoa Kỳ sẽ thiết lập một số trung tâm huấn luyện cho chín binh đoàn Iraq và ba binh đoàn Kurd Peshmerga.

Ông Obama nói: "Các vụ không kích tỏ ra rất hiệu quả trong việc giảm năng lực của IS và cản bước chúng. Nay chúng ta cần quân ở trên bộ, bộ binh Iraq, để bắt đầu đẩy lùi chúng".

Các nước khác trong liên quân được trông đợi cũng tham gia tấn công IS

Khi được hỏi liệu ông có điều thêm quân trong tương lai hay không, ông Obama nói: "Với tư cách tổng tư lệnh quân đội, tôi không bao giờ nói Không bao giờ cả".

Tuy nhiên ông nói thêm rằng các thành viên khác của liên quân sẽ tham gia sứ mệnh tại Iraq và do vậy có thể không cần nhiều lính Mỹ.

Một cuộc không kích của liên quân hôm thứ Sáu tuần trước nhằm vào một cuộc gặp của lãnh đạo IS gần Mosul, miền bắc Iraq, đã phá hủy một đoàn xe của phiến quân.

Tại Baiji, lực lượng an ninh Iraq đã sử dụng trực thăng tấn công dân quân IS. Một quan chức quân đội nước này nói với hãng thông tấn Reuters rằng lính Iraq đã tiến vào Baiji từ phía nam và phía tây, chiếm khu vực al-Tamim và trung tâm thành phố.

Quan chức này nói tiến trình diễn ra chậm chạp vì phải gỡ mìn và vì IS sử dụng nhiều lính bắn tỉa. Dân quân IS giành kiểm soát Baiji từ hồi tháng Sáu nhưng không chiếm được nhà máy lọc dầu.

Hôm thứ Sáu 7/11, một kẻ đánh bom liều chết đã tấn công đoàn xe của quân đội Iraq tại Baiji, làm ít nhất tám người thiệt mạng, trong đó có Trung tướng cảnh sát Faisal Malik al-Zamel.

Truyền thông của IS nói công dân Anh Abu Summayah al-Britani - được cho tên thật là Kabir Ahmed, người vùng Derby - đã tham gia vụ đánh bom này.

Tuy nhiên thông tin trên chưa được kiểm chứng độc lập.

Thuyền trưởng phà Sewol lãnh án tù

BBC 10/11/2014

Thuyền trưởng chiếc phà bị lật trong thảm họa hồi tháng Tư ở Hàn Quốc khiến hơn 300 người thiệt mạng bị tuyên án 36 năm tù vì tội thiếu trách nhiệm. Ông Lee Joon-seok nằm trong số 15 thành viên thủy thủ đoàn bị xét xử trong vụ án chìm phà Sewol, một trong những tai nạn trên biển thảm khốc nhất của Nam Hàn.

Ông Lee Joon-seok bị tội thiếu trách nhiệm

Hầu hết các nạn nhân là học sinh trung học đang trên đường đi dã ngoại.

Dư luận Hàn Quốc đã phản ứng giận dữ trước những vi phạm trong quản lý của công ty điều hành chiếc phà cũng như những thiếu sót trong công tác ứng cứu khẩn cấp.

Chính quyền Nam Hàn đã chấm dứt nỗ lực tìm kiếm thi thể các nạn nhân trong vụ chìm phà, vài giờ trước khi bản án được đưa ra.

Cho đến nay, chỉ 295 thi thể được các thợ lặn trực vớt. Chín nạn nhân khác vẫn mất tích.

Dư luận phẫn nộ

Chính quyền Nam Hàn đã hứng chịu sự chỉ trích gay gắt do các tiêu chuẩn về an toàn cũng như cách tiến hành các hoạt động cứu hộ.

Lực lượng tuần duyên của nước này sắp bị giải thể và thay thế bằng một cơ quan khác sau khi bị cáo buộc đã không phản ứng đủ nhanh và quyết liệt để cứu lấy tính mạng các nạn nhân.

Vụ tai nạn bị cho là bắt nguồn từ hành động sửa đổi cấu trúc tàu bất hợp pháp, chở hàng hoá quá tải và thành viên thiếu kinh nghiệm trong thủy thủ đoàn được phép cầm lái.

Các thẩm phán tại thành phố Gwangju sẽ tuyên án cả 15 thành viên thủy thủ đoàn trong ngày 11/11.

Các uỷ viên công tố đã đề nghị bản án tử hình cho ông Lee, với lý do rằng ông này đã hành động vô trách nhiệm và nói dối để chạy tội.

Án tử hình là điều hiếm có ở Nam Hàn. Chỉ một bản án tử hình duy nhất được thực thi trong vòng 15 năm qua.

Ba thành viên khác của thủ thủy đoàn cũng bị truy tố tội sát nhân và đang đối mặt với án tử.

Các thành viên khác đối mặt với các bản án nhẹ hơn, từ 15 - 30 năm, vì tội vi phạm luật hàng hải. Thuyền trưởng và nhiều thành viên thủy thủ đoàn nằm trong số những người đầu tiên nhả khỏi chiếc phà khi các nhân viên ứng cứu khẩn cấp có mặt. Dự luận đã phần nộ sau khi những người sống sót nói họ được thủy thủ đoàn yêu cầu không di chuyển ngay cả khi chiếc phà đã bắt đầu chìm.

Trong phiên xử hồi tháng trước, ông Lee nói ông xứng đáng nhận cái chết vì tội trạng của mình, nhưng cũng bác bỏ cáo buộc nói ông muốn hy sinh tính mạng các hành khách.

Phản ứng giận dữ của dư luận về vụ việc cũng gây quan ngại về tính công bằng của quy trình xét xử. Phà Sewol mang theo 476 hành khách vào thời điểm bị chìm ở bờ biển phía nam của Nam Hàn hôm 16/4. Chỉ 172 người sống sót trong vụ thảm kịch. Một phiên tòa khác xét xử các nhân viên của hãng điều hành chiếc phà, Chonghaejin Marine Co, cũng đang diễn ra.

Người chủ công ty này - tỷ phú Yoo Byung-eun, đã mất tích sau thảm họa và sau đó bị phát hiện đã chết.

Nàng Thu

*Trời vào Thu tuổi cũng vào Thu
Gió mưa lác đác tựa nhu ru
Nhủ lòng tĩnh thức đừng trầm lắng
Cởi mở con tim thoát cảnh tù

*Thu dọn tình trường không phiến nảo
Đất diu tư tưởng thú tiêu dao
Đạo bước cân bằng theo nhịp sống
Cánh cửa vườn xinh rộng lối vào

*Hoa nở khoe màu trông khả ái
Bầu trời bổng chốc hóa thiên thai
Khai phá tâm tư nhàn du cảnh
Tiếp nối thêm cho giấc mộng dài

*Khoan thai thoải mái lòng hưng phấn
Lá vàng rơi rụng chẳng phân vân
Ân cần chiêm ngưỡng tường tận nét
Mới thấy nàng Thu đẹp bội phần*

11 2014 HTN

**Tân Ban Chấp Hành CĐVNTNCS/HL
& Toà Soạn Báo VNNS**

Kính chúc

**Quý độc giả báo Việt Nam Nguyệt San
& Quý Đồng Hương**

**Đón mừng mùa Giáng Sinh
Vui Vẻ & An Bình**

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland
 Kroeten 9 – 4871 JT Etten-Leur Nederland, Tel: +31 (0)76-5038426
www.congdonghoalan.com Banknr: NL16ING 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Etten-Leur, 10-11-2014

Thư Mời

Kính thưa quý vị đại diện hội đoàn và đồng hương,

Trong thế kỷ 20 có một sự kiện quan trọng liên quan đến quyền con người. Đó là sự ra đời của bản tuyên nhân quyền vào ngày 10 tháng 12 năm 1948 tại Paris, Pháp Quốc do đại hội đồng Liên Hiệp Quốc công bố.

Từ đó, hằng năm vào ngày này thế giới đã đồng loạt tổ chức kỷ niệm ngày Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền để xác quyết rằng đây là quyền phổ quát của con người từ khi sinh ra mà không một ai có thể nhân danh bất cứ điều gì để ngăn cấm, hay ban bố.

Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền là một văn kiện gồm 30 điều và đã được dịch sang 375 ngôn ngữ. Nhà cầm quyền CSVN đã đặt bút ký công nhận bản văn này, nhưng họ chưa bao giờ tôn trọng. Chẳng những thế, họ còn chà đạp thô bạo quyền con người trên chính đồng bào của mình. Những người khác chính kiến, bằng những phương pháp ôn hòa lên tiếng phê bình hay chỉ trích những chính sách sai lầm của nhà cầm quyền, lập tức họ bị cô lập, đàn áp thẳng tay bất kể những phương pháp vô nhân tánh như xử dụng xã hội đen chặn đường hành hung, cướp tài sản trước sự chứng kiến của công an, cảnh sát.

Trước tình trạng này, người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan đã cùng hoà nhập với người Việt tại khắp nơi trên thế giới cực lực lên tiếng tố cáo sự vi phạm nhân quyền của Việt Cộng trước công luận thế giới và tích cực hậu thuẫn cuộc đấu tranh cho chính nghĩa của đồng bào tại quê nhà.

Nhân kỷ niệm ngày Quốc Tế Nhân Quyền, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan sẽ tổ chức một cuộc hội thảo nhân quyền cho Việt Nam.

Thời gian: Từ 13g30 đến 17g00 ngày chủ nhật 7 tháng 12 năm 2014

Địa điểm: 't Veerhuis

Nijemonde 4 - 3434 AZ - Nieuwegein Zuid Nederland

Trong dịp này quý đồng hương có dịp trao đổi cùng ông Trần Quốc Hiền, tù nhân lương tâm (TNLT) từ Việt Nam mới sang định cư. **Đặc biệt có sự trực tiếp tham dự hội thảo và thuyết trình online của một nhà đấu tranh dân chủ trong nước được nhiều người biết đến.**

Kính mời quý vị đến tham dự buổi hội thảo để chúng ta cùng chia sẻ những quan tâm đến tình hình đất nước hiện nay.

Trân trọng,

TM BCH/CĐVNTNCS/HL

Chủ Tịch Cộng Đồng

Nguyễn Hữu Phước

Thư cảm tạ

Kính thưa quý đồng hương,

Trong hai năm làm việc vừa qua Ủy ban xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân đã được đón nhận nhiều hỗ trợ của đồng hương từ khắp nơi trong cũng như ngoài nước. Không có sự hậu thuẫn đắc lực này, chắc chắn chúng tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Cộng Đồng đã trao phó năm 2012.

Bước chân vào dự án chúng tôi đã dò dẫm từng bước để tìm ra các giải pháp thích đáng cho mọi vấn đề liên quan đến việc xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân (TĐTN). Ngay từ buổi ban đầu này chúng tôi đã xác định đây sẽ là một công trình chung của người Việt yêu chuộng tự do.

Đã hơn 35 năm, khi các thuyền nhân Việt Nam đặt chân lên Vương Quốc Hòa Lan này. Nhưng không có nghĩa là chúng ta đã quên đi bổn phận của những người may mắn đã đến được bờ bến tự do. Tại khắp các quốc gia trên thế giới, nơi đâu có dấu chân thuyền nhân Việt Nam, nơi đó đều đã có đặt Tượng Đài Thuyền Nhân. Thời điểm thuận lợi để người Việt tỵ nạn cộng sản tại Hòa Lan cùng nhau xây dựng TĐTN đã đến và ngọn lửa bao lâu nay âm ỉ trong lòng người nay đã đến hồi bùng phát mạnh mẽ.

Mọi người như một, với lòng tin sắt đá vào một chung cuộc tốt đẹp, đã chung vai sát cánh mạnh dạn đi tới. Khởi điểm đầu tiên là sao có được một địa điểm để đặt tượng đài. Một vấn đề khá nan giải, vì chưa có một địa phương nào cho phép chúng ta thực hiện việc này. Trong bối cảnh khó khăn đó Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan đã ưu ái dành một khoảng đất để đặt tượng đài tại ngôi chùa Vạn Hạnh ở thành phố Almere. Tin mừng này đã cho chúng tôi thêm niềm tin vào sự thành công rực rỡ của dự án trong tương lai. Không bao lâu sau đó, chúng tôi lại nhìn thấy một điểm đáng mừng khác là mọi người trong Cộng Đồng chúng ta cùng đồng một quan điểm là đất tại chùa là nơi tốt nhất để xây dựng TĐTN trong hoàn cảnh hiện nay. Chính vì vậy, dự án xây dựng TĐTN với những giá trị cao đẹp đã đưa mọi người vượt qua các biên giới phân cách, đến gần lại với nhau nhiều hơn nữa.

Địa điểm nay đã có, bây giờ chúng tôi phải lo sao cho có được một mô hình cho thật xứng đáng. Việc lùng kiếm nghệ nhân cũng giống như việc mò kim dưới đáy biển. Có cả một rừng người, nhưng sao biết được ai sẽ tương xứng để trao phó công việc. May mắn thay chúng tôi đã gặp được bà Lia Krol, nghệ thuật gia Hòa Lan ở Tiel. Với tay nghề điêu luyện và nhất là với một con tim biết rung động trước các mẫu chuyện thương tâm của thuyền nhân, bà đã phát họa một mô hình hoàn toàn phù hợp với ý nghĩa của TĐTN. Chúng tôi tin tưởng là bà sẽ giúp chúng ta có được một tượng đài uy nghi, trang trọng và sẽ mãi tồn tại lâu dài theo năm tháng của thời gian.

Có địa điểm, có mô hình rồi, thì nay đã đến lúc cần phải có đủ tài chánh. Không gì phần khởi bằng khi chúng tôi đón nhận những lời cổ vũ tinh thần của đồng hương. Phần khởi hơn nữa là thấy số tiền trong Sổ Vàng Ân Nhân ngày càng tăng dần. Từng khoản tiền to nhỏ khác nhau đã được chuyển vô chương mục của Cộng Đồng. Biết rằng tình hình kinh tế hiện tại càng lúc càng khó khăn, nhưng đồng hương đã không quản ngại đóng góp hết sức mình. Chúng tôi rất cảm động khi đón nhận từng tờ đồng giấy 5, 10, 20 hoặc 50 đồng mà đồng hương đã chắt chiu ra từ ngân sách gia đình. Việc làm cao thượng này không chỉ nói lên sự đồng tâm xây dựng TĐTN, mà còn cho thấy đồng hương đã gửi gắm tất cả lòng tin vào Ủy ban chúng tôi.

Trong thời gian qua Gia Đình Quân Cán Chánh Việt Nam Cộng Hòa, Nhóm Thiện Nguyện ở Breda, Ban tổ chức Mây Hồng và Ủy ban xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân đã tổ chức bữa cơm và văn nghệ gây quỹ. Trong các dịp này nhiều nhân sỹ đã tự đứng lên vận động gia đình, bạn bè, người quen cùng nhau góp quỹ. Đồng hương từ khắp mọi nơi hưởng ứng lời kêu gọi đã quy tụ về và gom góp từng đồng. Từng đồng, nhưng khi chồng chất nó lên thì số tiền đã biến thành một con số khổng lồ.

Để tạo cơ hội rộng rãi cho đồng hương đóng góp tài chánh chúng tôi cũng tổ chức một chương trình xổ số gây quỹ. Vé số đã được đem bán trong dịp Tết Nguyên Đán và sau đó đã được phân phối đi khắp nơi. Chúng tôi xin ghi nhận lòng hảo tâm của đồng hương đã mua giúp những tấm vé số xây dựng này.

Chúng tôi cũng không quên những đóng góp công sức của tất cả quý đồng hương đã phụ giúp cho ban tổ chức trong các buổi họp mặt kể trên. Mỗi người một tay một chân không nề hà công việc cùng nhau chia sẻ gánh nặng. Từng ổ bánh mì ngon, từng một ngụm nước mát, từng ly che ngọt, từng bát cháo nóng đã được phục vụ chu đáo cho khách tham dự. Chúng tôi cũng xin tri ân các bạn trong ban kỹ thuật, ban trang trí, ban tiếp tân, ban trật tự và nhất là ba ban nhạc Bình Minh, Mây Hồng và Trùng Dương đã góp phần thật lớn để giúp các buổi tổ chức văn nghệ thành công tốt đẹp, làm cho khách tham dự ra về với nhiều nỗi luyến tiếc.

Chúng tôi cũng xin đa tạ mọi hỗ trợ xây dựng làm nền móng của Đảng Việt Tân, cơ sở tại Hòa Lan. Sau hết là gửi lòng biết ơn của chúng tôi đến quỹ Prins Bernhard Cultuurfonds đã dành nhiều cảm tình và tài chánh cho dự án TĐTN.

Những lời khích lệ tinh thần chân thành, những đóng góp đầy nhiệt huyết và những tấm gương của anh chị em làm việc vô vụ lợi đã thôi thúc chúng tôi hoàn thành công tác nhanh chóng. Đầu năm 2015 bà Lia Krol sẽ tiến hành thực hiện việc đúc tượng và hy vọng trước hè bà sẽ hoàn tất chương trình. Chúng tôi tin tưởng rằng Cộng Đồng người Việt ty nạn cộng sản tại Hòa Lan sẽ rất hài lòng và đầy niềm tự hào khi đứng trước tượng đài. Nếu được vậy thì đây là một niềm hạnh phúc lớn lao cho Cộng Đồng Việt Nam và cho Ủy ban xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân, vì chúng tôi đã thực hiện được những gì đồng hương mong đợi. Một lần nữa chúng tôi xin chân thành cảm tạ quý vị lãnh đạo Tôn Giáo, Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan, quý Hội Đoàn, Đoàn Thể, Đảng Phái, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan và quý Ân Nhân đã đặt niềm tin vào Ủy ban chúng tôi và hỗ trợ chúng tôi trong suốt cuộc hành trình vừa qua. Tất nhiên trong quá trình làm việc chung cho Cộng Đồng, chúng tôi cũng không tránh khỏi những sơ sót, khuyết điểm. Nhân đây cũng xin quý đồng hương vui lòng bỏ qua.

Kính thư,

Ủy ban xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân

CĐVNTNCS/HL TỔ CHỨC HỘI XUÂN NĂM ẤT MÙI
Thứ bảy ngày 07/02/2015
tại Hội trường Olympus Arnhem

Thông báo

V/v: Ghi danh gian hàng

Ưu tiên cho các tổ chức, hội đoàn ghi danh trước

Thời gian ghi danh kể từ ngày ra thông báo này đến hết ngày 10.01.2015

Liên lạc : Nguyễn Quang Kế E-mail quangkenguyen@hotmail.com , Tel: 0318 -640625

Tên gian hàng	Giá tiền	số người miễn vé
Gian hàng phở	250 €	4
Gian hàng chè	50 €	2
Gian hàng bánh mì	100 €	2
Gian hàng đồ nhậu	150 €	2
Gian hàng Toko	150 €	2
Gian hàng bánh tét, mứt tét	150 €	2
Gian hàng văn hoá phẩm	Ưu tiên miễn thu phí	2

Ede ngày 12.11.2014

TM/BCH/ CĐVNTNCS /HL

Phó chủ tịch nội vụ
 Nguyễn Quang Kế

Giáo Hội Việt Nam Thống Nhất Âu Châu
Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan
Chùa Vạn Hạnh

Middenweg 65 - 1394 AD Nederhorst den Berg. Tel: 0294-254393
 Tên trương mục Hội: Stichting VBSN - Số trương mục : NL79INGB0005030958
 BIC CODE: INGBNL2A - IBAN: NL79INGB0005030958 - BANK: ING BANK

THƯ CẢM ƠN

VỀ VIỆC XÂY DỰNG CHÙA VẠN HẠNH MỚI

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính thưa toàn thể quý Thiện nam Tín nữ, quý Phật tử và Đồng hương,

Đầu tháng 7 vừa qua, hãng thầu xây cất ngôi chùa Vạn Hạnh tại Almere đã hoàn thành hợp đồng và bàn giao ngôi chùa này cho Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan. Bước đầu, coi như tổng thể khung sườn nhà của ngôi chùa mới đã được thiết lập. Tuy nhiên vẫn còn nhiều công việc phải thực hiện như việc lót gạch ngoài sân, làm hàng rào, làm bãi đậu xe và các trang trí bên trong. Các công tác này vẫn được các anh chị em Phật tử Ban Công Quả Xây Cất tiếp tục đảm nhiệm. Hội hy vọng trong thời gian ngắn tới những công việc này sẽ được hoàn thành.

Nếu mọi sự tiến triển tốt đẹp và sau khi chúng ta có thể sinh hoạt thường xuyên tại ngôi chùa mới này, Hội sẽ tiến hành bán cơ sở chùa Vạn Hạnh cũ tại Nederhorst den Berg. Với số tiền bán cơ sở này, Hội sẽ có kế hoạch để hoàn trả từng phần tiền mượn Hội Thiện cho các Phật tử. Hội sẽ có thông báo chính thức về việc hoàn trả này đến quý Phật tử khi việc bán cơ sở trên hoàn tất.

Nhìn lại quá trình xây cất chùa Vạn Hạnh mới, nhân danh Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan, Thầy kính lời cảm ơn quý Phật tử và Đồng hương đã phát Bồ Đề Tâm, ủng hộ tịnh tài hoặc cho mượn Hội Thiện, Thầy cảm ơn các anh chị em Phật tử, các ban ngành đã bỏ nhiều công sức để việc xây cất ngôi chùa Vạn Hạnh hoàn thành viên mãn trong một ngày gần đây.

Kính chúc quý Phật tử và quý Đồng hương thân tâm thường an lạc.

Nam Mô Công Đức Lâm Bồ Tát Ma Ha Tát.

Hòa Lan, ngày 28 tháng 10 năm 2014

T/m Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan
 Hội Trưởng,

Tỳ Kheo Thích Minh Giác

Thư mời

Bữa cơm tình thương

yểm trợ Thương phế binh Việt Nam Cộng Hoà(TPBVNCH)

Kính thưa quý vị,

40 năm trôi qua, một thời gian khá dài cho một kiếp nhân sinh, trong suốt khoảng thời gian ấy đã có biết bao vật đổi sao dời...Nhưng những vết hằn của cuộc chiến vẫn còn nguyên vẹn hằn sâu vào kiếp sống khổ nạn của anh em TPBVNCH.

Dù ai cố tình quên lãng hay miệt thị quay lưng, nhưng chúng tôi những cựu quân cán chính VNCH đã một thời khoác lên người mảnh chiến y, một đời là đồng đội với các anh em ấy, chúng tôi không bao giờ quên tình chiến hữu, nghĩa huynh đệ chi binh.

Nếu quý vị là dân chính, có lúc được sống an lành ở hậu phương hay vào những phút cuối cùng của vận nước nhờ vào sự can đảm vững tay ghi súng cản bước quân thù của các anh ấy để quý vị có đủ thời gian vượt thoát...Trong gian lao nguy hiểm ấy các anh đã để lại khắp đó đây trên đất mẹ một phần thân thể để đánh đổi cho chúng ta những phút an lành.

Giờ đây đã 40 năm, với tấm thân tàn phế, kẻ mù người cụt tay, mất chân...hàng ngày lê lét tấm thân tàn khắp hang cùng ngõ hẻm để tìm kế sinh nhai. Với số tuổi khá cao, người TPBVNCH trẻ nhất cũng đã gần 60 tuổi, với tấm thân bệnh hoạn, cuộc sống thiếu thốn cực khổ thì đây cũng xem như giai đoạn cuối của cuộc đời.

“Dù xây chín bậc phù đồ, không bằng làm phước cứu cho một người”do đó chúng tôi kêu gọi lòng bác ái, nhân từ của quý vị, mỗi người góp một bàn tay nhân ái để xoa dịu phần nào những nỗi khổ đau mà anh em đã gánh chịu bấy lâu nay.

Chúng tôi đã làm, đang làm và sẽ tiếp tục làm với sự tiếp tay của quý vị những công việc nhân đức này...Năm nay kính mời quý vị đến với bữa cơm tình thương gây quỹ cứu trợ TPBVNCH được tổ chức vào :

Tối thứ bảy, ngày 17-1-2015

Tại Nico schuurnanshuis, Ketsheugel 50, 5231 PT, Den Bosch.

Từ 19:00 giờ đến 24:00 giờ.

Nhằm mục đích gây quỹ cứu trợ nên chúng tôi kêu gọi đóng góp mỗi phần ăn 15 Euro cho mỗi người, ủng hộ thêm tùy lòng hảo tâm.

Trong sinh hoạt có phụ diễn karaoke, quý vị nhớ mang theo đĩa DVD, với dàn âm thanh tuyệt vời sẽ đưa tiếng hát quý vị đi sâu vào lòng người thưởng ngoạn.

Mong gặp lại quý vị ngày 17-1 với tấm lòng rộng mở.

Trân trọng cảm ơn quý vị.

TM. BCH / GDQCCVNCH / HL.

Hội trưởng.

Trương Hải

Cám ơn anh, người lính Việt Nam Cộng Hoà

RỬA TAY

SONG THAO

Chủ nhật, Mậu thường mang cả gia đình đi lễ tại một nhà thờ gần nhà. Nhà thờ tây, như đám con của anh vẫn thường gọi. Cũng có một nhà thờ Việt Nam nơi thành phố này. Gọi là nhà thờ Việt Nam thì cũng không đúng lắm. Thực ra thì giáo dân Việt Nam chỉ share lại một nhà thờ tây. Hai bên chia giờ giấc mà hành lễ. Trong cùng một nhà thờ lúc thì Chúa được thờ phụng bằng tiếng Việt Nam, lúc thì được tôn xưng bằng tiếng tây. Đối với Chúa chắc chẳng có vấn đề trở ngại ngôn ngữ như đám con của Mậu.

Nói là trở ngại ngôn ngữ thì cũng không đúng lắm. Mậu là người có ý thức về tiếng mẹ đẻ. Ở nhà các con anh luôn được nhắc nhở là phải nói tiếng Việt Nam. Từ đứa nhỏ đến đứa lớn, đứa nào cũng thông thạo tiếng nước nhà. Nói líu la líu lo không chút trở ngại. Nhưng vốn liếng chữ nghĩa của chúng chỉ đóng khung trong những câu chuyện thường ngày, đi sâu hơn vào những vấn đề cao cao một chút là có trở ngại. Phải nói vòng vo, phải mượn chút tiếng tây pha vô hoặc bỏ cuộc.

Những kinh kệ tiếng Việt gồm phần lớn những chữ thuộc loại cao cấp đối với đám trẻ. Chúng không với tới. Mấy chữ tây trong kinh tây coi bộ dễ nhá hơn. Những chữ Việt già nua khó khăn đó lại được đọc bằng giọng ê a kéo dài lê thê làm chúng boring hết sức. Đi nhà thờ Việt Nam, đối với chúng, như vác một cây thánh giá quá nặng nề.

Bắt chúng vác một cây thánh giá nặng như vậy lớn lên chắc chúng sẽ tìm cách gỡ ra khỏi đôi vai bầm tím. Chẳng nên. Vợ chồng Mậu đành phải chọn đi nhà thờ tây. Để giữ được cho con cái thói quen đi lễ ngày chủ nhật. Thực ra đằng sau sự chọn lựa này cũng có một hai lý do phụ. Chỉ tốn năm phút từ nhà tới nhà thờ thay vì phải nửa tiếng lái xe nếu đi lễ Việt Nam. Ấy là không kể thêm thời gian trừ hao tới sớm để có chỗ ngồi nếu không muốn phải vát vả chen lấn. Giáo dân Việt Nam vốn vẫn chịu khó đi lễ hơn tây nhiều.

Khu phố Mậu ở là khu tây rặt. Ra đường chỉ thấy tây với đầm. Mà toàn những tây đầm lịch sự. Chẳng quen biết, đứng nhau trên vỉa hè là chào, cười, nói bằng quơ dăm ba câu về thời tiết. Mà thời tiết ở cái thành phố này thì lúc nào mà chẳng có chuyện nói. Ấm đấy rồi lạnh đấy, nắng đấy rồi mưa đấy, cứ ít ngày lại đổi món. Món nào cũng chẳng dễ nhá.

Những con người lịch sự này mỗi chúa nhật tụ họp nhau nơi nhà thờ. Nói là tất cả tụ họp cũng không đúng. Chỉ một số nhỏ người đi lễ còn phần lớn bận ngủ, bận uống cà phê, bận họp bạn, bận đọc báo, bận xem ti vi, bận lười nên lơ Chúa đi. Số người thuộc loại sau này có lẽ ngày càng phát triển vì Mậu thấy nhà thờ chẳng cần rộng rãi mà vẫn cứ ngày càng rộng hơn.

Trong đám tín đồ còn hàng tuần chạy đến nín áo Chúa, gia đình Mậu là một gia đình cá biệt. Cá biệt về màu da và cá biệt về nhân số. Màu da của những công dân thuộc loại thiểu số nhân tiên thì chẳng cần phải nói gì thêm. Ngay mấy đứa con nít trong nhà thờ, họa hoằn mới theo ông bà đi lễ, cũng nhận ra ngay và giương mắt nhìn những người trông không giống chúng. Thường dự lễ là những người đều có đủ điều kiện gia nhập hội tuổi vàng cả. Số người cỡ vợ chồng Mậu chẳng có bao nhiêu. Giới trẻ thì hầu như không có. Ít khi có một gia đình đi lễ đầy đủ. Gia đình Mậu, hai vợ chồng và bốn đứa con, đi lễ hàng tuần, ngồi giảng ra hết một hàng ghế là một sự bổ túc nhân số đẹp mắt. Sau lễ, mấy ông tây bà đầm thường tìm dịp tới bắt tay khen ngợi gia đình Mậu là một gia đình đẹp, đạo đức, đáng làm gương cho mọi người. Cha sở thỉnh thoảng lại trao cho gia đình anh cái vinh dự được ôm cửa lễ từ cuối nhà thờ lên bàn thờ. Đoàn diễu hành sáu người bao giờ cũng nhận được những ánh mắt âu yếm của những ông bà già vốn rất cô độc trong cuộc sống.

Cô độc là một vấn đề xã hội gay gắt của cuộc sống máy móc hiện nay, nhà thờ chẳng thể bỏ qua. Cô đơn có lẽ là đặc quyền của những người già. Một đời có lặn lội thế nào đi chẳng nữa thì cuối đời đều có chung một mẫu số cô đơn. Còn nhúc nhích được thì ra khỏi nhà ngồi phơi người hàng giờ trên những hàng ghế dọc theo hành lang các shopping center ghéch ông đi qua bà đi lại cho bớt quạnh quẽ. Hết nhúc nhích thì gặm nhấm nỗi cô đơn trong bốn bức tường, thêm được nói, thêm được nghe, thêm được chú ý, thêm được săn sóc, thêm hơi ấm của người khác.

Giữa một buổi lễ, một bà đại diện một hội đoàn từ thiện lên trước máy vi âm kêu gọi mọi người tham gia vào việc thăm viếng thường xuyên những người già cô đơn đang sống quanh khu vực nhà thờ. Bà đại diện ăn mặc chải chuốt, nói năng cảm động làm mọi người mũi lòng. Mậu cũng không tránh được cái cảm giác xót xa, buồn chán cho thân phận của những con người sắp đi hết vòng cuộc đời. Cảm là

cảm thể thôi, cái thân phận lưu xứ, ăn nhờ ở đậu thì làm được gì!

Cuối lễ, bà đại diện đứng ở cửa bắt tay chào mời mọi người tham gia công tác. Bà bắt tay Mậu, giữ bàn tay anh khá lâu, lại còn dùng bàn tay còn lại úp lên trên hai bàn tay đan chéo nhau, nở nụ cười duyên dáng, nói bằng cái miệng ưa nhìn:

" Chào ông, tôi là Cecile, hồi nãy đứng nói chuyện, nhìn xuống thấy ông ngồi ở dưới, tôi mừng lắm. Chẳng là chúng tôi có trường hợp một ông già người Việt Nam, rất cô đơn, mà chúng tôi nghĩ là nếu tìm được một người đồng hương của ông ấy tới thăm thì chắc ông ấy mừng lắm. Tôi hy vọng ông là người Việt Nam."

Cặp mắt xanh biếc đón chờ mở rộng trước Mậu. Anh không nỡ kéo dài giây phút chờ đợi này.

" Bà không phải hy vọng. Tôi đúng là người Việt Nam. "

Tiếng thở phào thoát ra với cặp mắt nhắm ngời ngời và bàn tay thôn thả chặn trên ngực người đàn bà lịch lãm. Cặp mắt mở ra, như xanh hơn, mang vẻ khẩn khoản:

" Tôi lại hy vọng là ông sẽ nhận lời cộng tác với chúng tôi. "

Khó có thể từ chối với một con người đằm thắm ý như vậy, Mậu đưa mắt dò hỏi và đọc được tín hiệu trên mặt vợ, anh lịch sự:

" Bà lại không phải hy vọng. Dĩ nhiên là tôi phải nhận lời. Làm sao tôi có thể quay lưng không chu toàn bổn phận của tôi đối với một đồng hương đang gặp nghịch cảnh. "

Mậu đã tận mắt nhìn cái nghịch cảnh đó vào một buổi chiều thứ bảy rảnh rỗi. Ông Thạnh giương cặp mắt mệt mỏi ánh lên một chút mừng rỡ, dựa người trên chiếc gậy chống có bốn chân, mở cửa phòng đón Mậu. Hai bết lông mày như hai thanh đao bạc sắc sảo cùng chòm râu dài như cước tỏa xuống từ một khuôn mặt còn in dấu quắc thước làm Mậu thấy mình đã nghĩ đúng khi điện thoại cho ông Thạnh hai ngày trước. Giọng nói điềm đạm, sang cả đượm một chút khinh khoái đã làm Mậu ngờ rằng ông Thạnh đã có thời vàng son nơi quê nhà. Mỗi bận tâm của Mậu đã được gỡ bỏ ngay từ cái bắt tay đầu tiên với ông Thạnh. Cái giọng sang sảng vồn vã đón chào như vừa gặp lại một người thân xa cách lâu năm:

" Chào ông! Gặp ông tôi mừng lắm. Mời ông vào chơi. "

Mậu lách mình qua khuôn cửa không quên nhẹ nhàng khép cánh cửa lại sau lưng. Anh bỗng thấy có cảm tình đặc biệt với ông già có dáng vẻ tiên phong đạo cốt trong bộ bà ba màu nâu mềm mại.

" Kính bác! Trông bác khỏe mạnh và quắc thước quá. "

Mậu nhìn thấy vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt ông Thạnh.

" Tám chục rồi đấy ông ạ! Sống bây giờ là sống thêm thôi. Trời cho được chút nào thì lãnh nhận chút này. Được cái hỏi trẻ tôi chẳng rượu chè thuốc xái

gì, lại ham mê thể thao, siêng năng tập thể dục nên sức khỏe còn khá. Chỉ phải đôi chân. Như hai khúc gỗ mục ấy ông ạ! Đi đứng khó khăn lắm. Cũng cái chứng phong thấp ấy mà! Nhưng bên này thời tiết lạnh giá nên nó hành dữ quá. Trời chưa chuyển thì mình đã chuyển trước. Chưa gió, chưa mưa, chưa tuyết thì đôi chân đã mách cho biết trước rồi. Tôi mà làm tiên đoán thời tiết như mấy ông bà trên ti vi thì đó có sai được à! "

Ông Thạnh cất giọng cười ròn rảng. Hình như sự có mặt của Mậu đã thấp được sinh khí nơi ông Thạnh. Mới sơ ngộ mà như đã thiết thân.

Chiếc bàn thấp giữa bộ xa lông bề thế lủ khủ nào binh, nào tách, nào hộp, nào chai. Bên cạnh bàn là chiếc ấm nấu nước được đặt trên một chiếc vĩ nhôm đã ngả màu. Ông Thạnh mở chai nước suối rót vào ấm. Mậu vội đưa tay đỡ.

" Bác để cháu làm cho. "

" Ông để mặc tôi. Quen rồi. Không sao đâu. "

Hai bàn tay run run chất chiu từng giọt nước.

" Cái anh nước suối này không bằng được nước mưa bên mình nhưng được cái tinh khiết. Đời tôi chỉ còn có trà với cái ti vi làm bạn. Cũng còn có mấy ông bạn già ngày xưa thỉnh thoảng điện thoại thăm nhau. Chao ôi! Mỗi người ở một nơi, nói chuyện với nhau tốn tiền lắm. Mà già rồi, ông biết đấy, tai nó cũng nghễnh ngãng, nghe câu được câu chẳng, cứ lặp đi lặp lại càng tốn tiền dữ. Rút cục chỉ còn cái thú độc ả. "

Khói từ miệng ấm phun lên giục giã. Ông Thạnh vội châm nước vào bình trà. Ông pha trà như tu sĩ làm một nghi lễ nho nhỏ. Rửa trà xong, ông mới vòng quanh chuyên trà từ ấm qua chén tổng, rồi chén quân. Đôi bàn tay đầy gân xanh cộm lên từng nùi thành thạo chuyên quanh. Mùi trà thoang thoang nhẹ nhàng.

Mậu chăm chú nhìn lên những tấm hình nằm giữa những bình hoa cùng đèn cày, thấp thoáng sau bát nhang chi chít những chân nhang đã phai màu. Hình người đàn ông có khuôn mặt giống ông Thạnh, còn hai người đàn bà phảng phất vẻ nhu mì hiền hậu như nhau. Ông Thạnh đảo mắt theo Mậu nói như người đi lạc ra khỏi thời gian:

" Mới đó mà đã thế đó! "

Mậu bắt gặp cặp mắt thờ thẫn chìm lìm vào tận nơi nào nơi nao. Anh khẽ hỏi:

" Bác nói sao ạ ? "

Khuôn mặt nhẹ phác một nụ cười chỉ đủ làm rung rinh chút đỉnh hàm râu nê nếp:

" Kể cũng tức cười ông ạ. Mới ngày nào nhà tôi về làm dâu được mẹ tôi thương yêu chỉ bảo từng chút như dạy con gái. Vậy mà bây giờ sóng đôi nhau trên bàn thờ trông cứ như hai chị em ấy ông nhỉ! "

Hai người trong hình cỡ cùng trạc tuổi như nhau. Nếu không khác nhau về kiểu tóc và kiểu áo Mậu chắc chẳng đoán được người nào là mẹ người nào là dâu. Thời gian bào mòn đời người, khi con người

lách ra khỏi đời, thời gian chỉ biết giương cặp mắt bất lực làm lơ. Ông Thanh chẳng làm lơ được với thời gian. Ông vẫn phải đếm từng mùa bằng những cơn nhức chân, đếm ngày giờ bằng nổi cô đơn lạnh lẽo. Ông gỡ cặp kính khỏi mắt, túm vạt áo lau rồi đeo lên lại. Ông nhìn Mậu giọng rầu rầu:

" Nhà tôi mắt cũng đã gần hai năm rồi. Rằm tháng tới là ngày giỗ đấy ông ạ! Bữa hôm đám nhà tôi trời sang xuân. Đầu mùa xuân bên này lạ lắm không biết ông có thấy không. Trời đất rầu rầu, gió thốc gió thác. Tôi đứng bên mộ nhà tôi, tai nghe giọng tụng kinh trước khi hạ huyết mà tưởng như nghe tiếng vọng từ đâu dội về. Gió từng chập thổi người tôi ngã về phía sau. Phía sau là mộ của tôi. Chẳng là khi mua đất tôi mua luôn cho tôi để sau này vợ chồng nằm cạnh nhau cho ấm cúng. Tôi nghĩ là nhà tôi nhờ gió rú tôi đi với bà ấy. Lúc còn sống bà ấy khôn khéo lắm. Tôi thề hứa sẽ thăm nom bà ấy luôn. Thế mà chân căng đổ đốn chẳng một lần ra với bà ấy được. Tội nghiệp! Một đời chỉ biết chồng con mà khi nằm xuống mồ mả lạnh tanh. Chồng chẳng một lần thăm viếng mà con cũng chẳng thấy mặt. Được cái bà ấy nằm trong nghĩa trang Việt Nam, chung quanh toàn người mình cả nên chắc cũng bớt cô quạnh. "

Ông Thanh lại gỡ cặp kính xuống lau chùi. Tròng mắt ông hướng xuống những ngón tay xoa trên mặt kính mà như không nhìn vào đâu cả. Cánh mũi ông phập phồng cố chặn lại những xúc động đang muốn òa vỡ ra. Ông gài kính lên mắt, vội với tay rút tờ giấy nằm ló ra khỏi hộp giấy bên cạnh, kín đáo chặn lên mũi. Mậu muốn kéo ông ra khỏi cơn xúc động nhưng anh lúng túng vụng về chẳng biết phải làm sao. Anh vốn không được khéo miệng nên mỗi lần muốn nói lời an ủi anh phải chạy đuổi theo nó mướt mồ hôi mới bắt được. Câu an ủi anh bắt được vào lúc này chẳng lấy gì làm xuất sắc cho lắm.

" Mỗi người một phần số bác ạ. Người chết thì yên phận người chết. Chỉ có người còn lại mới chìm vào những dần vật nhớ thương. Bác gái đi trước bác như vậy có khi lại yên bề... "

Mậu áp ứng với từng chữ khó khăn trườn ra khỏi miệng. Anh chưa xong được câu an ủi nặng nhọc thì ông Thanh đã cắt lời anh:

" Ông nói đúng đấy. Bà ấy đi thì còn có tôi lo toan mọi chuyện. Tới lượt tôi thì chẳng biết sao. Chẳng dẫu gì ông, tôi cũng đã tự lo cho tôi rồi. Tôi đã đóng tiền cho nhà đôn xong xuôi. Khi tôi đi chắc chẳng phải phiền tới ai."

" Bác không còn ai thân thích sao? "

Ông Thanh cười gằn:

" Không ông ạ! Chỉ có hai thằng con! "

Câu nói mát của ông già đơn côi làm Mậu vội hỏi tới:

" Các anh ấy ở đâu hả bác? "

" Ở ngoài tầm mắt tôi! Mà thôi, ông dùng nước đi kéo nguội. Cái anh trà này được lắm ông ạ. Uống vào thấy chất nhưng là cái chất đậm đà vị ngọt còn nằm mãi trong cổ. Mời ông! "

Ông Thanh chờ cho Mậu nhấp xong một ngụm trà, nhìn anh bằng cặp mắt vừa ý, rồi mới từ tốn nâng tách trà lên uống. Ông nhắm nháp vị trà với đôi mắt lim dim sáng khoái.

" Ông Mậu à! Đời sống kỳ diệu lắm ông ạ. Trời chẳng cho ai nhiều mà cũng chẳng ép ai ít. Phúc phần của mỗi người chỉ có bấy nhiêu thôi. Lãnh ít trước thì được bù sau, lãnh tất cả thì cuối đời chẳng còn được chút nào. Tôi thuộc loại thứ hai. Đời tôi phải kể là may mắn và thành công. Ra buôn bán đặt tay vào đâu là tiền nhảy ra tới đó. Tiền vô nhanh có lúc làm tôi phát sợ. Luật bù trừ là cái luật chẳng bao giờ sai sót của trời. Nhưng cái quyền rũ của đồng tiền nó lạ lắm ông ạ. Chẳng biết bao nhiêu là đủ. Có một thêm hai, có hai thêm ba, có bao giờ dứt cơn thèm đâu. Mà cái sức mạnh của nó cũng làm cho người ta hào hứng lắm. Ôm đồng tiền trong người, đầu óc bày đặt ra nhiều chuyện cho thỏa mãn cái tham vọng của con người. Trường hợp tôi thì là danh vọng. Tôi ra ứng cử dân biểu. Làm gì mà không dính! Tôi đổ tiền ra góp công xây nhà thờ, cúng dường cho chùa, biết phải trái với quan quyền. Những cái đó nó ra phiếu cả đấy. Được cái khi đã đắc cử tôi có giúp đỡ cho dân chúng trong đơn vị tôi một cách cụ thể. Cũng là nhờ tiền của sẵn có cả. Mừng mền, chần chiếu, vải vóc, thuốc men, gạo nước, chén dĩa... những người nghèo đều được tôi trao tận tay. Ai cũng bảo tôi có lòng tốt lo cho dân nhưng ngồi xét lại tôi thấy chẳng qua là tôi có phần thích được xưng tụng, lại có phần sợ nữa. Sợ cái luật bù trừ ấy ông ạ! Không cho bớt đi thì sợ tai họa sẽ giáng xuống nhà mình. Bây giờ già rồi ngồi xét lại tôi thấy tôi không hẳn là người tốt nhưng cũng không ra người xấu. Làm phúc cho người mà vẫn nghĩ tới mình. Cái phúc của tôi, tôi đã tiêu hết, giờ ngồi co ro một mình, muốn nhắc cái chân cũng tuế toái. Trời công bằng lắm ông ạ! "

Ông Thanh đưa cặp mắt ủ dột nhìn Mậu. Những nếp nhăn chẳng chịt trên mặt như vừa được khắc sâu thêm. Mậu lặng câm chẳng biết nói gì. Điều thắc mắc trong anh làm anh loay hoay lựa chữ để thốt nên lời. Ông Thanh có nhắc tới hai người con nhưng lại cố tình gạt đi không nói về họ. Anh muốn hỏi cho ra lẽ mà không biết bắt đầu như thế nào cho khỏi sỗ sàng tọc mạch. Anh chạy vòng quanh.

" Sao bác không thuê một phòng trong nhà già ở cho có bạn? "

Ông Thanh gạt phăng:

" Chịu thôi ông ơi! Nhìn cái mình tàn tạ đã thấy chán mớ đời huống chi còn phải nhìn cả chục, cả trăm cái tàn tạ khác quanh mình. Nản lắm ông ạ! Ở đây còn thấy có sinh khí. Chiếc cửa sổ đó nhìn xuống một công viên nhỏ. Tôi cứ bắc ghế ngồi nhìn người ta sống: đám trẻ chạy nhảy, đám thanh niên tình tứ, đám già tản bộ loay quanh. Tôi thuộc thói quen của từng người, thấy lắm cái tức cười thú vị lắm. Mình không tham dự vào cuộc sống được thì ngồi làm khán giả vậy. Vé hạng ban công mà lại không mất tiền mua. Để mà được à! "

Ông Thạnh cất tiếng cười khục khục. Mậu nghe được cái mai mỉa lẫn phiến muộn trong tiếng cười phát ra từ chòm râu trắng bạc. Anh vòng trở lại với cái thắc mắc đang dính cứng trong đầu:

" Phải chi bác có con cháu tới thăm nom thường thì bác còn cảm thấy thú vị gấp bao nhiêu ấy chứ! "

Ông Thạnh ngược đầu lên nhìn Mậu. Đôi mắt ông như căng ra. Mậu bối rối nóng bừng vành tai. Anh nhìn thấy vẻ trách móc trên khuôn mặt cố giữ điềm đạm. Mãi rồi ông Thạnh mới buông ra một câu miễn cưỡng:

" Thì cũng có đấy chứ ông! " Ông Thạnh chùng giọng hỏi tiếp " Hình như đàn ông bây giờ đụt hơn thời xưa nhiều ông nhỉ ? "

Mậu ngỡ ngàng không biết trả lời sao. Thời ông Thạnh chắc phải khác bây giờ. Thời đó nhiều phần là phu xướng phụ tùy, thời anh thì cả hai cùng xướng chẳng có ai tùy, bây giờ có lẽ lại chỉ có một người xướng, mà người xướng đâu có phải là những anh đụt như ông Thạnh vừa bĩ thử. Anh e dè trả lời:

" Dạ, thời bây giờ nam nữ bình quyền nên chắc chẳng được như thời bác. "

Ông Thạnh lớn tiếng như nạt nộ Mậu:

" Nam nữ bình quyền! " Miệng ông bĩu dài làm hàm râu cong lên " Làm gì có chuyện đó. Bây giờ chúng nó đội vợ lên đầu thì có! "

Cái nút thắc mắc của Mậu như được cởi lơi ra một chút. Anh mạnh dạn lần theo sợi dây oan nghiệt.

" Chắc các anh ấy làm bác không vừa lòng? "

Ông Thạnh như chợt nhận ra sự giận dữ làm ông trượt chân vào sự bất nhã, ông nhẹ giọng gượng lại:

" Ông tính sao mà vừa lòng được. Nuôi cho ăn học, đỗ đạt thành tài, cũng bác sĩ kỹ sư như ai, vậy mà ngu. Vợ phán một câu nghe một câu, phán hai câu nghe hai câu, chẳng biết thế nào là phải trái. Ấy, xin lỗi ông, tôi giận dữ nói chẳng ra đầu ra đuôi gì cả làm sao ông hiểu được. Để tôi trình bày rõ ràng lại vậy. Tôi có hai thằng con, thằng lớn là cái thằng bác sĩ đó, rước được con vợ chỉ biết có tiền. Tham gì mà tham lạ tham lùng. Thằng thứ hai là thằng kỹ sư điện toán, lấy vợ đầm xài tiền như vứt giấy vụn, lúc nào cũng túng thiếu. Hai đứa con dâu biết vợ chồng tôi còn tiền nên xúi chồng về nã. Vợ chồng tôi nghĩ tiền thì sau này cũng cho chúng nó thôi nên cũng chẳng khát khe chi. Nhưng càng cho thì chúng càng làm tới. Đứa nợ tị nạnh đứa kia. Xào xáo tất cả. Đời tôi đã có kinh nghiệm với tiền ông ạ. Khi mình để cho nó lộng hành che lấp tất cả lẽ phải trái thì hậu quả không biết tới đâu mà lường. Vợ chồng tôi bàn với nhau là không thể để cho tình cảm gia đình lao đao với tiền bạc được nữa. Chúng tôi khuyên bảo con cái đừng lụy vào tiền mà phải lấy cái tình ra đối đãi với nhau. Ai ngờ không biết chúng nó nghe vợ xúi bầy ra sao mà đổ hỗn với bố mẹ. Hồi nãy tôi có nói với ông cái phúc của tôi hết rồi là vậy đó. Có con mà như không. Hôm đám bà ấy chúng có về chịu tang cho có hình thức, nhân tiện nói với tôi về

những dự án lớn lao cần vốn. Thấy tôi lơ là chúng lại bỏ đi một nước. Chẳng dẫu gì ông, tôi đã làm chúc thư xong xuôi rồi. Tiền bạc tôi cống hiến cho các hội thiện như trả nợ cho cuộc đời vợ chồng tôi. Một phần tôi cũng dành lại cho chúng nó. Nước mắt bao giờ cũng chảy xuôi mà ông. Ông đừng thêm trà nhé! "

Bình trà run rẩy trong đôi tay ông Thạnh. Một tay cầm quai bình, một tay tựa trên nắp, ông Thạnh dốc ngược bình trà như muốn trút tất cả những nỗi nề ra khỏi miệng vôi. Khuôn mặt cố gượng che dấu những xót xa làm Mậu thấy bất nhẫn. Anh muốn diu ông già não nề này ra khỏi những buồn phiền khôn khổ.

Khi anh ngỡ ý muốn đưa ông Thạnh ra ngoài chơi vào cuối tuần tới, ông chối đây đẩy:

" Thôi ông ạ! Tôi đi đứng bây giờ phiền phức lắm. Chẳng dám làm nhọc công ông đâu! "

Mậu nài ép mãi ông mới rụt rè nói:

" Tôi bây giờ còn thiết gì nữa. Nếu không phiền ông quá đáng thì ông làm ơn cho tôi lên với nhà tôi một chút. Lâu không thấy chắc bà ấy cũng mong tôi. "

Giọng ông Thạnh bình thản như nhắc tới một người vẫn quanh quẩn đâu đây. Chưa hề ngưng thở, chưa hề nằm cô quạnh dưới mộ sâu trong một nghĩa trang lạnh lẽo.

Nghĩa trang nằm ở phía đông thành phố, sát bên cạnh xa lộ. Khi Mậu cho xe vượt qua cánh cổng sắt sơn đen cao ngều nghệu, ông Thạnh đảo mắt nhìn quanh về háo hức như được trở về một nơi chốn quen thuộc. Những con đường nhựa đen mỏng nằm gác vào nhau như những vạch kẻ trên một bàn cờ rộng lớn. Màu xanh óng ả của những thảm cỏ bị những ngôi mộ nằm đè lên ẩn hiện sau những hàng cây chạy dài theo hai bên đường. Thế giới của những người không còn chung cuộc sống đời này êm ả lạ thường. Mậu cho xe chạy tới góc cuối của nghĩa trang vượt qua khối đá cao bằng đầu người có khắc chữ đánh dấu lối vào của khu Việt Nam. Mậu dừng xe diu ông Thạnh xuống. Ông tựa vào chiếc gậy run run đứng dậy, sửa lại áo quần, ngơ ngác nhìn quanh. Gió phàn phật như những bàn tay chào đón vẫy gọi. Mậu diu ông tới phần mộ bà Thạnh nằm gọn giữa những nắm mộ đồng hương. Ông Thạnh lặng người trước di ảnh vợ. Dường như ông đã hóa đá mặc cho Mậu vát và ngăn gió đốt đỏ nắm nhang mang theo. Khi những cây nhang nhẹ nhàng vươn khói trên mộ ông Thạnh mới nấc lên một tiếng nhỏ. Đôi mắt ông đỏ hoe sững sờ bất động. Chòm râu trắng bạc mê mải uốn mình theo gió. Hai tay nắm chặt đầu gậy, ông như ngã người trên khúc cây nâu bóng. Mậu im lặng đứng bên cạnh, tai nghe những tiếng thảm thì đều đặn nửa như tiếng cầu kinh nửa như những câu chuyện trò thân mật vợ chồng.

Thấy ông Thạnh ngã nghiêng, Mậu vội diu ông ngồi xuống chiếc ghế đá trước mộ. Ông thoải mái dựa

lưng nhìn những chiếc mộ nằm sóng nhau trước mặt. Mộ đốt một nắm nhang mang cắm trên những ngôi mộ chung quanh mộ bà Thạnh. Tiếng ông Thạnh bật theo gió:

" Ông thấy chỗ nằm của tôi đó không? Nằm như vậy tôi sẽ nhìn về hướng này. " Bàn tay ông Thạnh chỉ về phía sau lưng " Tôi ngắm phong cảnh trước để sau này nằm xuống còn biết tầm mắt mình hướng về đâu. "

Mậu nhìn theo tay chỉ của ông Thạnh. Bầu trời xanh biếc bị ngăn chặn bởi những bóng cây nằm sin sít bên hàng rào nghĩa trang. Một vài tiếng chim lẻ loi cất giọng trên những tàng cây rậm rạp.

Ông Thạnh lau mắt nghẹn ngào:

" Chắc bà mong tôi lắm phải không bà? "

Giọt nước mắt mong manh trên đôi má nhàu úa của ông Thạnh theo Mậu tới nhà thờ vào chiều tối ngày thứ năm Tuần Thánh, ngày Chúa dùng bữa tiệc ly với đám môn đệ trước khi đi nộp mình chịu chết trên thập giá. Tiếng hát thảm thiết vãn của ca đoàn cũng làm Mậu ớn lạnh như câu nhắn nhủ của ông Thạnh trước khi rời mộ vợ ra về. Ông Thạnh chờ mong cái chết như một sự giải thoát. Nhẹ nhàng như thể ông bước qua một cánh cửa đã mở sẵn. Cối sanh và cối tử như áp sát vào nhau chẳng một cách chia. Đứng bên này hay đứng bên kia đâu có khác gì nhau.

Trước khi ra đi Chúa đã làm một cử chỉ thân ái và khiêm nhường là cúi xuống rửa chân cho các môn đệ. Nghi lễ rửa chân được lập lại mỗi năm trong nhà thờ vào ngày thứ năm Tuần Thánh. Mậu chẳng bao giờ quên được nét mặt vui mừng và hãnh diện của ông nội anh ngày xưa khi được chọn làm một trong số mười hai người tượng trưng cho mười hai tông đồ ngồi trên ghế cho vị linh mục chủ tế rửa và lau bàn chân mặt. Qua đến bên này Mậu chẳng còn được nhìn thấy cảnh vị linh mục ngồi lê dưới đất rửa từng bàn chân đã được kỳ cọ sạch bóng ở nhà. Ngôi nhà thờ anh đang dự lễ trong mùi trầm hương thơm ngát thuộc về một xã hội rất ngại ngùng trong việc ban đặc quyền đặc lợi. Mọi người đi dự lễ đều được đối xử như nhau, nam cũng như nữ. Để cả nhà thờ giờ bàn chân ra cho vị linh mục rửa quả có bất tiện. Vì vậy nghi lễ rửa chân đã trở thành nghi lễ rửa tay. Linh mục đứng rửa tay cho tất cả các giáo dân có mặt trong nhà thờ như một cách thánh tẩy cuộc sống trong ngày tiễn biệt Chúa đi vào cõi chết. Thời gian có cái mãnh lực làm thay đổi những tập tục của cuộc sống. Phải chi ông Thạnh hiểu được lẽ biến hóa thông thường này. Hai người con của ông làm sao có thể lập lại được cuộc sống của ông. Mà đòi hỏi ông Thạnh sự cảm thông hoàn toàn với sự thay đổi sạt sạt của một cuộc sống đã được đời qua cả một đại dương thì cũng khó cho ông quá.

Mậu đang trên đường đi xuống chỗ ngồi ở cuối nhà thờ với bàn tay vừa được thánh tẩy thì bà Cecile

tiến tới chặn anh lại. Bà giờ bàn tay còn mát lạnh hơi nước cho anh bắt với nụ cười hiền hậu.

" Cám ơn ông đã tới gặp ông cụ mà chúng tôi giới thiệu nhờ ông thăm viếng an ủi. "

Mậu bối rối chẳng biết trả lời ra sao. Kể cũng ngộ, một người bản xứ lại cảm ơn một bồn phận thông thường của một người Việt dành cho một đồng hương già nua đơn chiếc. Anh ngượng ngùng nhòe miệng cười. Tay anh vẫn nằm êm ả trong tay bà Cecile. Anh bỗng chợt cảm thấy cử chỉ rửa tay như một cách thể truyền đạt sự thanh thản của cuộc sống cho người khác. Phải chi ông Thạnh cũng được rửa tay!

Giọt Đắng

Song Châu Diễm Ngọc Nhân

*Tưởng rằng người cũng yêu ta
Nào hay người nói để mà nói thôi!
Lời nào đọng lại trên môi
Tình nào đọng lại lòng người nữa đâu*

*Làm gì có chuyện mưa Ngâu
Có chim Ô Thước, có cầu sông Ngân!
Yên vui nào ở cõi trần?
Không đau thương cũng trăm lần đắng cay!*

*Địa đàng chân bước, lòng say
Giấc chiêm bao ấy hôm nay đã rời!
Tĩnh ra nhìn lại cuộc đời
Xót xa sầu nở vàng môi nụ tình*

*Lên đênh nửa kiếp phù sinh
Ai tha thiết nhĩ, mà mình thiết tha
Đắng môi từng giọt tình nga
Thì ra là thế, người ta dối mình!*

Ngày Tháng Không Bình Yên

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Nhỏ Quyên nói thỉnh thoảng người ấy đến quán cà phê nhà nhỏ, lần nào đến cũng ngồi ở chiếc bàn nơi góc quán và nhìn ra đường, con đường bụi thường bay tung lên mịn mờ khi có một chiếc xe nào đó vụt qua, sau đó để lại một lớp bụi mỏng trên mặt chiếc bàn gỗ tạp đơn sơ mà có thể dùng ngón tay vẽ một cái gì đó lên mặt bàn.

Với điều thuốc Capstan trên môi, ly cà phê đen trước mặt đã nguội, người ấy trầm ngâm như không quan tâm gì đến chung quanh, cũng không nhìn khi có ai bước vào quán dù cửa trước mặt mình, và dường như không nhìn cô chủ quán xinh xắn ngồi sau quầy nước dù chỉ một lần.

Quyên đi vào, không quên liếc nhìn bằng tên nơi ngực áo và phù hiệu trên tay áo của người ấy. Trên ve áo là chiếc “quai chèo” thêu màu đen, Quyên thầm nghĩ có lẽ là một anh lính vừa mới ra trường. Qua những chi tiết đó không khó để nhận biết đó là một người lính của một đơn vị ở địa phương. Còn Quyên thì đã từng thấy người ấy vài lần trên đường đi học về. Ngôi trường trung học nằm trên đồi đối diện với chi khu.

Quyên không biết sao mình lại quan tâm đến một người không hề quen, một người trong nhiều người nhỏ vẫn gặp trên đường nhưng người ấy không hề lạc mắt vào đám đông trong... trí nhớ! Người ấy không nhận ra sự có mặt (không hề tình cờ) của Quyên trong quán này. Nhưng nhỏ ghé đến vì nghe nhỏ Quyên nói rằng có thể người ấy sẽ đến theo lệ thường.

Quyên nháy mắt với Quyên, đầu hát nhẹ về phía người ấy ngầm nói rằng nhỏ đã thấy “mục tiêu” mà cả bọn chú ý, rồi nhỏ đi thẳng vào gian trong, nơi có nhỏ Hoài bạn cùng lớp của Quyên và Quyên đã đợi để thực hiện mục đích là hoàn thành lá “tâm thư”. Quyên cũng theo Quyên bước vào, nhỏ nói khẽ:

- Viết ngay đi, nếu kịp tui sẽ đem ra đưa luôn cho “ổng”.

Quyên lắc đầu:

- Không ổn đâu, có cái KBC rồi thì cứ theo tên mà gọi. Chậm lắm cũng vài ngày...

Hoài xen vào:

- Bà Quyên mới đi vào, bà Quyên xách cái thư ra. Ông biết ngay “thủ phạm”

Quyên gật đầu:

- Thì trước sau gì ông chả biết, cũng có ngày phải gặp mặt chứ.

Quyên xua tay:

- Nhưng lỡ ông không chấp nhận thư làm quen của mình thì sao? Thà cứ gọi qua bưu điện đỡ quê hơn.

Hoài gợi ý:

- Hay mày kèm theo một tấm hình đi, tấm hình mày đứng giữa rừng hoa cúc quý ấy. Nhìn tấm hình đó khó ai mà không “cảm”.

Quyên nhắc hai bạn;

- Chuyện đó để sau đi, bây giờ viết gấp lá thư đã...

Cả ba cô nhỏ trèo lên chiếc đi- văng, Quyên lấy ra một xấp giấy, nằm xuống do dự một chút rồi đặt bút vào trang giấy mở đầu “Ông Lam kính”. Nhỏ liền bị ngay một phát vào mông vì nhỏ Hoài đánh:

- Bà làm ơn lấy cái kính ra giùm.

Quyên bật ngồi nhồm dậy ngờ ngác:

- Cái kính nào đâu?

- Ông Lam kính! Nghe già chát, nhìn ông chừng hai mươi, hai mốt là cùng.

Quyên góp ý:

- Ừ phải đó. Viết là ông Lam quý mến cho thân mật vậy...

Hoài phản đối:

- Chưa quen mặt biết tên, ông còn không biết mình là ai mà thân mật cái nỗi gì. Viết là ông Lam... trống không cũng được. Quan trọng là nội dung thư sao cho lâm ly bi đát vào là được.

Quyên tỏ ra lo lắng:

- Nhưng tui hông biết viết làm sao cho lâm ly bi đát!

Hoài kể cả:

- Thì bà cứ ghi theo, tui tui đọc sao bà ghi vậy.

Quyên lại nằm sấp xuống đi- văng, xấp giấy perle màu xanh hy vọng, bình mực tím pha đậm và ngòi bút lá tre mới khai trương. Hai cô bạn ngồi dựa vào hai bên hong Quyên, mắt hai cô nhìn về hai hướng mơ màng tìm ý tưởng:

Quyên đọc: “Hôm nay một chiều buồn phẩy Quyên mạnh dạn thảo đôi dòng gởi cho ông phẩy Quyên mong được ông chấp nhận Quyên làm một người bạn nhỏ phẩy một người em gái hậu phương để được nghe ông kể về chuyện phong sương đời lính ba chấm”

Hoài đọc: “Những hàng cây hai bên đường thì thầm rằng mùa thu đã qua nhưng bỏ quên chiếc lá xanh xao lại cho cô học trò nhỏ ép vào trang vở, Đời học sinh với biết bao mơ mộng và hôm nay hướng về người với một niềm khắc khoải”...

Quyên đọc: “Nhiều buổi đến trường Quyên đi lẻ đường bên này phẩy thấy ông đi ngược chiều bên kia lặng lẽ phẩy luôn luôn bé tịt hỏi mở ngoặc kếp

ông từ đâu đến đây để bảo vệ sự bình yên cho những người dân quê Nguyễn chầm rãi đóng ngoặc kép rồi tự nhiên thấy như thân thuộc lắm dù ông không chú ý gì đến đám học sinh đi bên này”

Hoài đọc: “Người là ai chầm rãi mà để vương vấn trong tâm hồn em một nỗi u hoài vì người mãi lạ xa phẩy không biết em đã có những buổi tan trường trông ngóng buồn từng bước chân về vì không thấy người chầm thang”

Cứ thế một người tả tình, một người tả cảnh Nguyễn chép liền liền không kịp ngừng tay để nhận ra những câu lủng củng. Lưng thì muốn gãy cúp vì bị hai khối “thịt” đè lên nặng không thở nổi nhưng nhỏ rắng cam lòng vì sợ hai “Quần sư” không giúp mình nữa. Cuối cùng Nguyễn chỉ nghĩ ra được câu “ Nếu nhận được thư xin ông hãy dành chút thời gian hồi âm, vì khi gửi thư đi là những ngày rất chờ mong của Nguyễn”

Cũng không lâu lắm, chỉ khoảng hơn... hai tháng thì Nguyễn nhận được hồi âm của người ấy, khi mọi trông chờ đã rơi vào vô vọng. Lá thư vừa đến nằm trên văn phòng nhà trường đợi chủ nhân đến nhận thì lọt vào tay bọn “...thứ 3 học trò”. Nguyễn đã gần khóc vì các trò quý quái của nhóm bạn và sau cùng là một châu ối chầm muỗi ốt Nguyễn mới cầm được trên tay những dòng này:

“...Tháng này, mùa mưa đã đi qua. Không còn cái thú nghe mưa trên đá núi, cây xanh. Những ngày mưa không xuống núi được, đành ngồi trong lều uống café nghe mưa lộp độp trên mái poncho. Những lúc đó, mưa, nghe như từ vạn thuở, và gió, như từ vạn kiếp thổi giá buốt lòng những chàng trai phải rời xa phố thị, đi đến mọi miền đất nước, sống kham khổ chỉ vì sự an ninh của lãnh thổ, vì chiến đấu cho một nền hòa bình của phân nửa nước Việt Nam...”(*)

Không phải vu vơ mà sự mơ mộng đến trong mắt những nàng con gái! Nguyễn nhất định lần này tự nghĩ để viết lá thư thứ hai cho người ấy với những suy tư của riêng mình mà không nhờ đến sự giúp sức của đám bạn cùng lớp. Không phải bỗng dưng mà Nguyễn bị thầy ném cho một viên phấn vào trán trong lúc lơ đãng nhìn ra cửa lớp theo dõi một... áng mây bay! Một khoảng trời quá đẹp mà từ bao lâu nay nhỏ không nhận thấy. Không biết có áng mây nào che mất đoạn đường cho người ấy trong những lúc hành quân!

Mùa Xuân đã qua, sự oai ả của những ngày đầu mùa Hạ đã đến. Thư đi tin lại vài lần, Nguyễn thỉnh thoảng vẫn gặp lại người ấy về, qua con đường cũ. Nhỏ thầm nói trong lòng: “Nguyễn đây này, ông có nhìn thấy Nguyễn không? Cùng một quận mà sao ông không một lần tìm thăm Nguyễn? Hay ông nghĩ viết thư cho Nguyễn chỉ vì để lấp vào nỗi buồn trống vắng bởi xa nhà!”

oOo

Tin chiến sự khắp nơi không bình yên. Hàng ngày những đoàn xe GMC chở những người lính đến hoặc đi. Bầu không khí ngột ngạt vì hơi hừng của chiến tranh bao trùm. Nguyễn thấy thấp thỏm lo âu và không biết từ bao giờ sự hồn nhiên trong Nguyễn không còn vì nhận biết sự nghiêm trọng của những đêm giới nghiêm. Nhìn ra khung cửa sổ hàng đêm, Nguyễn đã biết nhìn lên bầu trời lấp lánh sao khuya để nguyện cầu cho đất nước bình yên, lòng nhỏ se sắt buồn. Người ấy bật tâm không một dòng thư. Nhưng Nguyễn vẫn viết, vẫn trông ngóng và đem thư bỏ vào những thùng thư của bưu điện giờ đã bị phá ngã trên dọc đường của đoàn người đi di tản khỏi quận lỵ với một dòng chữ “Dù đến bất cứ nơi đâu, ông cũng nhớ báo tin về cho Nguyễn. Hẹn gặp ông nếu Nguyễn còn sống trên đường lưu lạc này...”

Nắng đại khờ

Dã Thảo

*nắng đỏ hàng cây nắng đại khờ
chiều qua xứ lạ gặp nắng thơ
tóc mây óng ả hong chiều nắng
gió cũng say tình , gió ngẩn ngơ*

*đôi mắt nhìn ai mắt gọi tình
lặng yên hai hai đũa mãi làm thinh ,
đôi lòng chưa tỏ nhưng đã biết
có kẻ từ đây nhớ bóng hình*

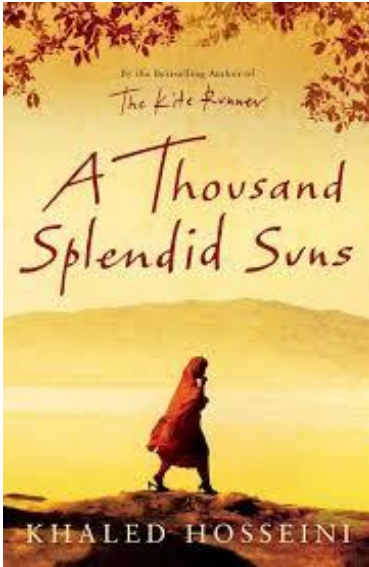
*ta đến đường xa tuyết xuống nhiều
một ngày xứ lạnh mấy cô liêu
chập chờn lửa ấm bên lò sưởi
giây phút tâm tình trao tiếng yêu*

*ta lỡ giam mình, mắt mỹ nhân
chí lớn còn đâu ? chút ngại ngần !
bao giờ trở lại quê hương nhĩ ?
ta kẻ âm thầm thương tiếc thân ...*

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini

Trúc Hà dịch

Chương 11

Mariam chưa bao giờ đội khăn trùm đầu. Rasheed phải phụ nàng đội lên. Phần nón, có đệm phía trong, nặng và bóp chặt quanh sọ đầu của nàng. Thật là lạ khi phải nhìn thế giới qua một tấm màn lưới. Nàng tập đội khăn đi vòng vòng trong phòng nhưng cứ dẫm lên gấu khăn và vấp ngã hoài. Nàng mất đi tầm nhìn rộng chung quanh và rất khó chịu bởi các nếp khăn cứ bám rít vào miệng làm nàng ngột ngạt.

“Từ từ rồi sẽ quen,” Rasheed bảo. “Lâu ngày rồi, tôi dám cá, em còn thích nữa đó.”

Hai người đón xe buýt đi đến một nơi Rasheed gọi là công viên Shar-e-Nau, nơi đó trẻ con chơi đẩy đu và bóng chuyền đánh qua những tấm lưới rách mắc trên thân cây. Họ cùng đi dạo xem mấy đứa nhỏ thả diều. Mariam đi bên cạnh Rasheed, lâu lâu lại vấp gấu khăn trùm đầu khiến nàng loạng choạng muốn ngã.

Buổi trưa, Rasheed dẫn nàng đi ăn ở một tiệm nhỏ bán thịt nướng gần giáo đường Hồi mà anh gọi là Haji Yaghoub. Trong tiệm ăn, sàn nhà nhớp nhúa và không khí ngột ngạt. Vách tường thoang thoang mùi thịt sống, còn nhạc, mà Rasheed giải thích là nhạc logari, thì mở rất to. Đầu bếp là mấy tên con trai ốm nhom, một tay chúng quạt những xâu thịt, tay kia đập muối. Mariam chưa bao giờ bước chân vô một quán ăn nên thoạt tiên nàng cảm thấy rất kỳ dị khi phải ngồi trong một căn phòng đầy áp người lạ và phải vén khăn trùm đầu lên để đưa từng muỗng thức ăn vô miệng. Một thoáng sợ hãi, giống như cái hôm ở chỗ lò nướng tập thể, làm bụng nàng thắt lại. Tuy nhiên sự hiện diện của Rasheed khiến nàng thấy an tâm phần nào, và sau một lúc, nàng không còn bận tâm nhiều về tiếng nhạc, khói thuốc và cả những người trong tiệm ăn nữa. Còn cái khăn trùm

đầu, nàng ngạc nhiên nhận thấy nó cũng làm cho nàng thoải mái. Nó như cái cửa sổ một chiều. Núp trong đó, nàng là một kẻ quan sát, tránh khỏi cái nhìn soi mói của người lạ. Nàng không còn phải lo lắng người ta nhìn nàng và biết hết những bí mật đáng hổ thẹn trong quá khứ của nàng.

Trên đường phố, Rasheed kể tên nhiều tòa nhà quan trọng; đây là Tòa đại sứ Mỹ, anh ta bảo, kia là Bộ Ngoại Giao. Anh ta chỉ những chiếc xe, nói xe hiệu gì và làm ở đâu: xe Volga của Liên Xô, Chevrolet của Mỹ, Opel của Đức.

“Em thích xe nào nhất?” anh ta hỏi.

Mariam ngập ngừng rồi chỉ một chiếc xe Volga, và Rasheed bật cười.

Thành phố Kabul đông đúc hơn Herat nhiều, mà Herat thì Mariam chỉ biết có chút xíu. Ít cây xanh và ít xe ngựa hơn, nhưng nhiều xe hơi, nhà cao hơn, nhiều đèn lưu thông và nhiều đường trải nhựa hơn. Và đâu đâu nàng cũng nghe những tiếng địa phương mới lạ với nàng: “Thân mến” thì nói là jan thay vì jo, “chị” là hamshira thay vì hamshireh, v.v...

Gặp một người bán dạo, Rasheed mua kem cho nàng ăn. Đó là lần đầu tiên Mariam được ăn kem. Thật không thể tưởng tượng có cái ngon như thế. Nàng ngấu nghiến ăn hết một ly, từ hột hồ trăn (pistache) giã nhuyễn phía trên, đến những cọng bún nhỏ rí ở đáy ly. Nàng say sưa thưởng thức chất kem mịn ngọt đáng mê này.

Họ đi tiếp đến một chỗ tên là Kocheh-Morgha, đường Con Gà. Đó là một khu chợ nhà lồng chật hẹp, đông đúc, trong một khu phố mà Rasheed nói ngày trước là một trong những khu sung túc của Kabul.

“Chung quanh đây là nhà của những người ngoại quốc làm trong ngành ngoại giao, những thương gia giàu có, gia đình hoàng tộc - những người trong giới đó. Không phải những người như em và tôi.”

“Chẳng thấy con gà nào hết,” Mariam nói.

“Cái đó thì không tìm thấy trên đường Con Gà đâu.” Rasheed cười nói.

Hai bên đường là cửa tiệm và những sạp nhỏ bán nón da cừu và áo choàng đủ màu. Rasheed dừng lại ở một cửa hàng để xem một con dao chạm bạc, và ở một tiệm khác để xem một khẩu súng cũ mà người chủ tiệm cam đoan là một di tích từ cuộc chiến đầu tiên chống người Anh. “Còn tôi là Moshe Dayan,” Rasheed cười khẩy và lẩm bầm, và Mariam có cảm tưởng cái cười khẩy này chỉ riêng cho nàng hiểu. Một nụ cười riêng tư của hai kẻ đã lấy nhau.

Họ tản bộ qua các tiệm bán thảm, cửa hàng thủ công mỹ nghệ, tiệm bánh, tiệm hoa, và tiệm bán quần áo nam nữ, nơi Mariam nhìn thấy sau những

tấm màn ren có những cô gái trẻ ngồi đơm nút áo và ủi cổ áo. Lâu lâu Rasheed chào hỏi một người chủ tiệm quen biết, khi thì bằng tiếng Farsi, khi thì bằng tiếng Pashto. Lúc hai người bắt tay và hôn má nhau thì Mariam đứng cách đó vài bước. Rasheed không hề vẫy nàng đến để giới thiệu.

Anh ta bảo nàng chờ bên ngoài một cửa hàng thêu. “Tôi quen chủ tiệm,” anh nói. “Tôi vô chút xíu thôi, để chào một tiếng.”

Mariam đứng ngoài chờ trên vỉa hè đông đúc. Nàng nhìn xe cộ chậm chạp lăn bánh trên đường Con Gà, xuyên qua đám đông người bán hàng rong và người đi bộ, còi xe nhấm liên tục vì lũ trẻ và bầy lừa không chịu nhúc nhích. Nàng quan sát những thương gia về mặt chán chường đứng trong sạp hàng nhỏ xíu của họ. Họ hút thuốc hoặc nhổ vô những ống nhổ bằng đồng, lâu lâu họ chường mặt ra ngoài sáng để rao bán vải hay áo choàng cổ lông cho khách qua lại.

Tuy nhiên những người làm Mariam chú ý nhiều nhất chính là đàn bà. Đàn bà ở khu này khác với đàn bà ở những khu nghèo, như khu nàng và Rasheed ở, nơi mà nhiều phụ nữ che kín hoàn toàn thân thể của họ. Những phụ nữ này – Rasheed dùng từ gì nhỉ? – “hiện đại.” Vâng, đó là những người đàn bà A Phú Hãn hiện đại kết hôn với những người đàn ông A Phú Hãn hiện đại không hề quan tâm đến việc vợ họ đi lại giữa những người xa lạ mà mặt mày trang điểm son phấn và đầu chẳng che đội gì cả. Mariam thấy họ rảo bước trên đường phố, đôi lúc với một người đàn ông, đôi lúc một mình, và đôi lúc với những đứa trẻ má ửng hồng. Chúng mang giày bóng loáng và đeo đồng hồ dây da, chúng dẫn xe đạp có ghi đồng cao và cắm màu vàng, không giống bọn trẻ con ở khu Deh-Mazang nàng ở má đầy sẹo và chơi đánh vòng bằng vỏ xe đạp cũ.

Những phụ nữ này ai cũng xách bóp đầm hồng nhỉnh và mặc váy đầm sột soạt. Mariam còn bắt gặp một người vừa hút thuốc vừa lái xe. Họ để móng tay dài và sơn màu hồng hay màu cam, môi họ đỏ như hoa tu-líp. Họ mang giày cao gót và đi rất nhanh, như thể lúc nào họ cũng có việc gấp.

Họ đeo kính mát đậm màu và khi họ đi lướt qua, Mariam thoáng ngửi thấy mùi nước hoa. Nàng tưởng tượng họ đều có bằng cấp đại học, đều làm việc văn phòng trong các tòa cao ốc, họ có bàn làm việc riêng, họ đánh máy, hút thuốc và gọi điện thoại đến những người quan trọng. Những người phụ nữ này thật huyền hoặc đối với nàng. Họ khiến nàng nhận thức sự thấp hèn và nhan sắc tầm thường của mình, cũng như sự thiếu khát vọng và thiếu hiểu biết của chính mình.

Rồi Rasheed chạm nhẹ lên vai nàng và đưa cho nàng vật gì đó.

“Này.” Đó là một chiếc khăn choàng bằng lụa màu nâu đậm với tua kết cườm và đường viền thêu bằng chỉ vàng.

“Em thích không?”

Mariam ngước lên. Lúc đó Rasheed làm một điều khá cảm động. Anh chớp mắt và nhìn đi nơi khác.

Mariam chợt nghĩ đến ông Jalil, đến cái cách mạnh mẽ đầy áp lực và vui mừng quá lố của ông mỗi khi ông tặng nàng nữ trang, khiến nàng không thể có phản ứng nào khác hơn là thuận phục và biết ơn ông. Má nàng đã nhận xét đúng về những món quà của ông Jalil. Chúng chỉ là bằng chứng của sự sám hối không thực lòng, là những cử chỉ không thành thật chỉ nhằm mua chuộc nàng và xoa dịu lương tâm ông ta mà thôi. Còn chiếc khăn quàng cổ này, nàng thấy mới là một món quà thật sự.

“Đẹp lắm,” nàng bảo.

Đêm hôm đó, Rasheed lại tới phòng nàng. Tuy nhiên thay vì đứng nơi ngưỡng cửa hút thuốc như mọi khi, anh ta bước vô phòng và đến ngồi bên cạnh nàng lúc nàng đang nằm trên giường. Vạt giường kêu cọt két nghiêng về phía anh.

Một thoáng do dự, và rồi bàn tay anh ta đặt lên cổ nàng, mấy ngón tay to dày của anh ta chầm chầm bấm những đốt xương phía sau cổ nàng. Ngón tay cái tuột dần xuống và bây giờ vuốt ve cái lỗ hõm trên xương cổ của nàng, rồi da thịt trên ngực. Mariam bắt đầu rùng mình. Bàn tay anh ta tiếp tục lần xuống thấp, thấp hơn nữa, đến khi móng tay của anh vướng vô sợi vải áo nàng.

“Đừng,” giọng nàng nặng khàn. Trong ánh trăng sáng, nàng thấy dáng người vạm vỡ của anh ta, vai dày, ngực rộng và những nhúm lông bạc thò ra từ cổ áo mở. Bàn tay anh ta bây giờ đã mò xuống tới ngực bên phải của nàng, bóp thật mạnh qua lớp áo. Nàng nghe anh ta thở thật sâu bằng mũi. Anh chui vô nằm cạnh nàng. Nàng biết tay anh ta đang mở giầy nịt của anh, rồi sau đó kéo giầy quần của nàng.

Nàng bấu chặt hai tay vô tấm mền. Anh ta nằm lên người nàng và loay hoay tìm thế. Mariam bật lên tiếng rên, nhắm mắt lại và nghiêng chặt hai hàm răng. Cơ đau đến đột ngột và đầy kinh ngạc. Đôi mắt nàng bật mở trừng. Nàng phải hóp hơi qua hai hàm răng và cắn răng vô khớp ngón tay cái của nàng. Nàng quơ cánh tay kia choàng qua lưng Rasheed, mấy ngón tay nàng cắm sâu vô áo anh ta.

Rasheed vui mặt vô gối của nàng trong khi Mariam mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà phía sau lưng anh. Nàng run rẩy, môi mím chặt, mà cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh ta trên bờ vai nàng. Bầu không khí giữa hai người đẫm mùi thuốc lá, mùi củ hành và mùi thịt trầu nướng họ vừa ăn tối nay. Lâu lâu, tai

anh cợ vô má nàng làm ran rát, nên nàng biết anh đã cạo lông tai.

Xong việc rồi, anh lẩn khỏi người nàng, thờ hỏn hển. Anh nằm gất tay lên trán. Trong bóng tối nàng nhìn thấy hai cây kim màu xanh dương của chiếc đồng hồ anh đeo. Hai người nằm như thế một lúc lâu, mặt ngửa lên, nhưng chẳng nhìn nhau.

“Không có gì phải xấu hổ việc này, Mariam à,” anh nói hơi lâu bầu. “Đây là việc người ta làm khi người ta lấy nhau. Đây là việc Đại Tiên Tri Mo-ha-mét đã làm với các bà vợ của ngài. Chẳng có gì phải xấu hổ cả.”

Một lát sau, anh đẩy mền ra và rời khỏi phòng, bỏ lại dấu vết đầu anh in trên gối, mặc nàng nằm đó chờ cơn đau dịu xuống ở phần dưới thân thể, lặng lẽ nhìn những vì sao lạnh lẽo trên trời cùng với đám mây, khác chi chiếc khăn voan che mặt trong ngày cưới, đang che khuất ánh trăng.

Lời Này Cho Ai?

Nguyễn Thế Hoàng

*Tuổi xuân má đỏ môi hồng
Nào ai tránh khỏi nỗi lòng vấn vương
Trắng sao vời vợi đưa đường
Ai mang người đến tỏ tường nợ duyên*

*Trao nhau ánh mắt thề nguyện
Niềm tin nóng bỏng đôi miền chờ mong
Mong sao duyên phận thỏa lòng
Khúc ca hạnh ngộ ta đong tháng ngày*

*Thế mà một thoáng hương bay
Ân tình rơi rụng, tình này đứng dưng!
Sao người vợi vãi nửa chừng
Cho lòng đau đón đếm từng sầu rơi!*

*Hiểu rằng duyên phận bởi Trời
Nhưng lòng ta đã không vương nỗi sầu
Hắt hiu đèn lụn khô dầu
Đêm tàn trắng lặn lòng đau vấn dài*

*Điệu buồn biết tỏ cùng ai
Lời này biết gửi cho ai hờ người!?*

Cảm Tạ

Gia đình chúng tôi xin chân thành cảm tạ và tri ân:

- Thượng tọa Thích Minh Giác
 - Hội Phật Giáo Việt Nam Hòa Lan và Ban Hộ niệm (Chùa Vạn Hạnh)
 - Quý đại diện của hiệp hội và cơ quan
 - Thân Bằng Quyển Thuộc và Bạn Hữu gần xa đã hộ niệm, gửi email, thiệp phân ưu, điện thoại đến chia buồn và tiễn đưa
- Con, Anh và Cha của chúng tôi là

Nguyễn Ngọc Tuấn Anh
Pháp danh Quảng Thạch

Đã tạ thế ngày 26 tháng 10 năm 2014
(nhằm ngày 03 tháng 09 âm lịch năm Giáp Ngọ)
tại Hoorn, Nederland
Hưởng dương 44 tuổi.
đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Sự hiện diện của Quý vị là niềm an ủi lớn lao cho gia đình chúng tôi.

Trong lúc tang gia bối rối, có điều chi sơ sót, xin quý vị niệm tình tha thứ.

Tang Gia Đồng cảm Tạ
Gia đình Nguyễn Quốc Thanh

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên(natuursteen)như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ
Tel: 077-4752391
Mobiell : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Vườn Thơ

Chiều Cuối Năm Nhớ Bạn

Trần Trung Đạo

Có ai về thăm lại quê xưa
Gởi cho tôi một cành hoa dại
Mười bảy năm tôi chưa về lại
Con nước trôi còn nhớ chân cầu

Đám bạn bè giờ biết ra sao
Kể lây lất quê nhà lặn đạn
Người đáy biển mò hoang mả lạnh
Giấc mộng đời theo bóng thiên di

Tôi một lần bỏ nước ra đi
Con én lạc bên trời biển rộng
Ngày chờ đợi từng tia hy vọng
Đêm nằm mơ một sớm quay về

Ai có về bên ấy thăm quê
Cho tôi nhắn tin người bạn học
Em có ghé trường xưa cỏ mọc
Nhặt dùm tôi chút ấu thơ vàng

Chiều cuối năm ngồi nhớ miên man
Mây viễn xứ thương hoài cố quận
Cho tôi ngủ một lần trong mộng
Giữa đôi sim tím ngắt năm nào

Cho tôi về dù chỉ chiêm bao
Đứng hát giữa sân trường đại học
Bài ca đó những chiều chủ nhật
Của một thời tuổi trẻ xô xao

Cho tôi gào hai tiếng Tự Do
Khi đất nước qua thời nô lệ
Từ da thịt đau thương của mẹ
Có hương thơm tỏa bốn phương trời.

Thu Vịnh

Tác giả: Nguyễn Khuyến

Trời thu xanh ngắt mấy tầng cao,
Cần trúc lơ phơ gió hắt hiu.
Nước biếc trông như tầng khói phủ
Song thưa để mặc ánh trăng vào.
Mấy chùm trước giậu hoa năm ngoái,
Một tiếng trên không ngỗng nước nào ?
Nhân hứng cũng vừa toan cất bút,
Nghĩ ra lại thẹn với ông Đào. (1)

(1) Ông Đào: tức Đào Tiềm, tự Uyên Minh, từ quan về ở ẩn đời nhà Tấn, nổi tiếng thanh cao.

Chiều Quê

Tác giả: Nguyễn Nguyễn

Ai về quê cũ dòng sông cũ
Về bến đò ngang giữa trời thu
Về tìm dĩ vãng như sương khói
Mất tự lâu rồi...mấy lời ru

Ai về tìm lại miền thương nhớ
Tìm lại ngày xanh thuở còn thơ
Về tìm hoa rụng bên hiên nắng
Soi bóng hàng cau ...Chiều lơ thơ..
Ai về miền hạ xa xôi lắm...
Mùa gió bắc về trời lạnh căm
Rưng rưng nỗi nhớ chiều lòng lộng
Từng giọt thương yêu rơi âm thầm

Suy Tư

Tác giả: Đỗ Mỹ Loan

Ngồi buồn ta tự hỏi
Nước lững lơ về đâu
Chờ lục bình trôi nổi
Quanh năm có âu sầu?

Gió ơi, về đâu thế
Rừng hoang hay núi xa
Giữa mưa nguồn chớp bể
Nước mắt có nhạt nhòa?

Mây ơi. sao bay mãi
Chẳng dừng bước lãng du?
Tháng ngày dài khắc khoải
Chìm trong biển mịt mù

Còn ta buồn muôn thuở
Biển biệt dấu yêu thương
Vần thơ sâu nức nở
Câu chữ cũng đổi hờn

“Tôi ơi, đừng tuyệt vọng!”
Lời Trịnh nghe thăm thì
Hãy chan hòa cuộc sống
Hãy đứng dậy mà đi!

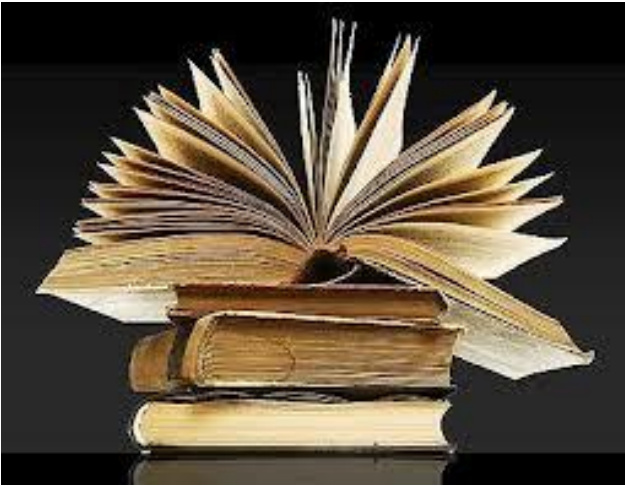
Mùa Đông Đợi

Tác giả: Hoàng Nghi

Thấm thoát mùa thu cũng đã xong
Tháng mười lại đến tiết trời đông
Vi vu gió thổi se se lạnh
À ạt sóng tràn tuyết giá băng
Trống vắng đơn côi sầu lắng đọng
Cô đơn lẻ bóng buồn trào dâng
Cuộc tình đã mất còn đâu nữa
Còn lại mình ta vẫn đợi mong

Môi trường giáo dục ở ngoài Việt Nam tốt hơn ở trong nước

Bùi Văn Đỗ

(LNV. Sau Hiệp Định Paris ngày 20-07-1954 chia cắt đất nước Việt Nam ra làm hai từ vĩ tuyến 17, miền Bắc theo Hồ Chí Minh, tức là theo CS, miền Nam theo tự do, do ông Ngô Đình Diệm lãnh đạo. Một triệu người miền Bắc chọn tự do đã vượt biển vào Nam. Ngày 30-04-1975 người dân Việt Nam vượt biển lần thứ hai để xa lánh Hồ Chí Minh và Đảng Cộng Sản của ông, tìm tự do và tìm tương lai cho con, cháu. Dưới đây là hoàn cảnh trốn thoát tìm tự do của một gia đình ở trong Nam sau 30-04-1975).

Việt Nam đã từng bị làm thuộc địa nhiều lần và nội chiến từ khi người viết mới ra đời, từ những năm 1944 và trước đó, âm ý kéo dài đến năm 1954 khi Hiệp Định Paris bốn bên họp với tứ cường ở Pháp mà đến lúc này (60 năm sau) mới hé lộ một tin về cuộc hội nghị đó. Được biết cả hai miền Bắc, Nam Việt Nam chẳng có một tí ty quyết định, toàn do các cường quốc Trung Cộng, Mỹ, Pháp quyết định, đại diện của Bắc Việt, đại diện của Nam Việt có mặt chỉ là hình thức hai miền của hai bên chủ nhà. Hiệp định chia đôi hai miền Nam Bắc từ vĩ tuyến 17. Có thời gian 90 ngày để cho dân chúng lựa chọn sống ở trong Nam hay ngoài Bắc, nếu ai chọn tự do thì tìm đường di cư vào Nam, ai thích sống với Hồ Chí Minh thì ở lại miền Bắc. Nhưng Hồ Chí Minh là người của Cộng Sản quốc tế, có lắm mưu kế đã cài người ở lại trong Nam với âm mưu sẽ Tổng Tuyển Cử vào những năm kế tiếp, thống nhất hai miền Nam Bắc dưới trướng của HCM và đảng CSVN. Và tìm cách ngăn trở dân ở miền Bắc muốn di cư vào Nam như bằng cách làm khó dễ, cho cán bộ ngăn cản. Nhưng dù có khó khăn và bị ngăn cản, số dân miền Bắc tự động di cư vào Nam hồi năm 1954 đã vào khoảng 1.000.000 người.

Vì những âm mưu thâm độc của người Cộng Sản. 20 năm sau, ngày 30-04-1975 Cộng Sản Bắc Việt lại tràn vào miền Nam, với danh nghĩa “giải phóng” cho nhân dân Việt Nam đang bị “Mỹ, Ngụy” kìm kẹp. Thế là người Việt lại chạy bỏ Cộng Sản lần nữa, lần này hết đất để chạy nên phải vượt biên vượt biển.

Tín, thuộc thành phần trẻ của thời đó, chán ngán chiến tranh, vì từ khi lọt lòng mẹ, chẳng có ngày nào yên bình, đêm thì nghe pháo nổ, Việt Cộng lên về tuyên truyền, ngày thì quân đội quốc gia hành quân, cái cảnh một cổ hai tròng, nhất là ở miền quê, nên lòng người chán nản đến khi nói đến hai chữ Hòa Bình thì đúng như là một giấc mơ, vì mơ nên quyết tâm ở lại để hưởng hòa bình trên dải đất hình cong chữ S của mình. Nhưng mơ và thực với người Cộng Sản thì khác hẳn với người thành tâm và giới trẻ. Bè lũ Hồ Chí Minh và Đảng CSVN chỉ là những con người lừa lọc, gian trá, chính vì thế nên hàng triệu Quân Cán Chính VNCH mới chuẩn bị lương thực 10 ngày để đi gọi là “Học Tập Cải Tạo”, nhưng thực tế là đi tù không có xử án, ngày về vô định, nhiều kẻ bị hành hạ cho đến chết vì lao động khổ sai, vì thiếu ăn, thiếu thuốc. Những sự thật đã phơi bày 39 năm qua sau khi thống nhất hai miền Nam Bắc Việt Nam, và do đảng Cộng Sản Việt Nam lãnh đạo, lèo lái đất nước đi về đâu thì mọi người ngày nay đều đã rõ. Nhất là vấn đề giáo dục.

Dù không muốn bỏ nước mà trốn đi, nhưng vì tương lai bản thân, tương lai gia đình và con cái sau này khi lớn lên, nên Tín đành phải chấp nhận tìm đường trốn, vì nếu không vượt biên đi được, phải ở lại đất nước Việt Nam thì tương lai của lớp con cháu không bao giờ vươn lên.

Chuyện vượt biên thì khốn khổ vô cùng, Tín không thể nào quên được. Vào sau ngày 30-04-1975 cho đến khi làn sóng tỵ nạn không còn được nước nào nhận nữa, thì chuyện vượt biên là chuyện cấm kỵ ở Việt Nam thừa ấy, chỉ sơ ý, hở ra là bị bắt ngay, cho nên ngay trong gia đình mà cha mẹ cũng không biết người con đang đóng ghe vượt biên. Vì cha mẹ nào cũng nóng lòng lo cho con, sợ xa con, sợ mất con, nên chỉ một vô ý là hàng xóm hay công an khu vực biết, nên chuyện vượt biên là chuyện bí mật vô cùng. Công an cộng sản muốn bắt các người đóng ghe vượt biên để khai thác tìm vàng, bòn mót của cải của người vượt biên, và không phải chỉ đóng ghe xong là đã khởi hành ra đi được, còn phải lo lót, mua bến, mua bãi, xem chừng con thuyền của mình có hợp với biển khơi không, tìm người lái ghe quen nghề làm biển, thường xuyên tiếp xúc với biển mới mong trốn thoát được.

Những người có thuyền và ở ven biển thì đã nhỏ neo đi hết rồi, đa số những người ở thành phố sau này muốn trốn thoát, không có kinh nghiệm về sông ngòi, biển cả, nên vô số người bị lâm vào bẫy. Làm ghe xong mới hiểu ra con thuyền của mình không thể nào vượt đại dương, bãi, bến mua không được,

nằm vật vờ vài năm sau, đến khi thuyền mục phải bỏ. Tín nghĩ đến phải đổi chiến thuật, đổi chỗ ở vì “*không vào hang cọp sao bắt được cọp con*”. Nên Tín đã phải dờ xuống vùng ven biển, làm nghề biển mới mong thoát được vòng kiềm tỏa của Cộng Sản Việt Nam. Từ thành phố không làm nghề biển bao giờ, phải giả danh đến vùng bắt cua mò ốc, dự trữ làm ghe đi cào tôm trong các sông rạch ven biển, để rồi nhân cơ hội đó mới tìm đường trốn đi. Khi đến vùng đất mới, gặp được những người cùng cảnh ngộ, hợp lại mới trốn đi được sớm hơn dự trữ.

Nhưng không phải cả nhà đi một chuyến, mà phải chia ra làm hai lần, một phần vì đã cạn kiệt tài chánh trong lần làm ghe vượt biên thua đầu, một phần dự trữ nếu bị bẫy, bị bắt lại thì bị tù tội cả gia đình, thậm chí còn bị đất hơn. Do đó ba cha con phải đi trước, cũng nhắm mục đích, nếu trót lọt thì sự đoàn tụ không khó khăn gì cho tương lai, hơn nữa đứa trẻ nhỏ nhất ba tuổi sẽ không bị lỡ học hành ở xứ người. Giấc mơ đó đã hiện thực khi đến được các nước tư bản, vì nền giáo dục trọng chuyên cần để tìm tài năng hơn hẳn đường hướng giáo dục của đảng CSVN, cần hồng hơn chuyên, cần có lý lịch con nhà cách mạng hơn con của “*Ngụy Quân Ngụy Quyền*”, dù con cháu của người Cộng Sản có ngu dốt. Vì vậy 39 năm qua Việt Nam ta mới tụt hậu, nghèo đói, tham nhũng, xã hội mới tồi tệ như hôm nay.

Hành trình dờ bỏ quê hương.

Trong tâm trạng của một người bỏ trốn, lén lút tìm đường ra đi để mong sao trốn thoát được gông cùm kìm kẹp của cộng sản Việt Nam của thời ấy. Nó khác xa với không khí khi được ra đi như đoàn tụ gia đình, hay đi theo diện H.O, nghĩa là ra đi chính thức không lén lút, sợ hãi như cánh trốn thoát lúc vượt biên. Hay như áo gấm về làng sau khi được định cư và đời sống đã ổn định, rồi về thăm quê, được đón rước trọng thể linh đình sau này.

Khởi hành từ chợ Bà Rịa, Tín giả dạng như một dân đi làm biển với túi cói, có vài bó củi ở trên, quần cụt nón là đáp xe lam ba bánh hướng về Vũng Tàu, đến chợ Cát Lở thì xuống, vào giờ chợ nhóm đông người qua lại mua bán. Xuống chợ Cát Lở rồi đi một vòng và mua thêm bó rau muống để trên túi cói, xuống ngay bờ sông cạnh đó, đã có ta-xi chờ sẵn, ta-xi cũng ngụy trang là dân đi lượm cá đối ở ven biển, chèo tay, không mui. Ba người chia nhau trên hai ta-xi chèo, con gái 14 tuổi với một chàng thanh niên khoảng 22 tuổi, cha già với em bé 3 tuổi trên một ta-xi khác cũng do một thanh niên khoảng 25 tuổi chèo, lên đênh trôi nổi để qua trạm kiểm soát của Công An biên phòng đóng chốt ở các cửa ra biển. Qua được cửa ngõ ngặt nghèo nhìn thấy biển lớn xa xa, mệnh mông trời với nước thỉnh thoảng có những gò, đồi nhô lên giữa biển nước mệnh mông với những cây đước biển. Chập chờn suốt một ngày rờn rã, chiều đến cũng những chiếc ta-xi nhưng lớn

hơn ta-xi chèo tay, có máy, có mui như những nghe đi câu ở biển dáo dác chạy tới, ngó trước dòm sau, giữa biển có trời và nước rồi từ từ cập sát ghe chèo, thế là ba cha con cũng leo được lên ghe lớn hơn ghe chèo một chút. Rồi chờ màn đêm phủ xuống, các ta-xi có máy vội vàng dọt ra cửa biển, và đổ người lên một ghe cào tôm lớn hơn, được coi là cá mẹ. Khi xong đầu đó, các ta-xi nhỏ lùi dần vào phía trong, ghe lớn lấy hướng để dọt lẹ.

Thực tế chỉ có những người tổ chức họ ở trên mui ghe, còn tất cả khoảng 25 người thì nằm dưới hầm của ghe, số phận định đoạt từ đây khi xa rời đất mẹ. Mãi khi qua tầm kiểm soát của Công An biên phòng Việt Nam, lúc biển yên mới được chui lên miệng hầm nghe, để thấy biển và hưởng chút gió mát.

Lên đênh trên biển đúng 4 ngày đêm, cũng gặp biển động, sóng to gió lớn, cũng bị rượt đuổi (*không rõ là công an biên phòng hay bọn cướp biển*). Khi ra tới hải phận quốc tế gặp nhiều tàu buôn của nhiều quốc tịch, xin cứu vớt mà không được, ban tổ chức ngã lòng và quyết định đi tới một trại tỵ nạn nào đó. Vì thực tế có được một tài công lái ghe câu cá ở ngoài biển, còn trẻ, khỏe, có kinh nghiệm vì có anh, em, bạn hữu đã vượt biên truyền lại một số kinh nghiệm, nên cuộc vượt biên không như nhiều chuyến ra đi khác, ra tới biển cả rồi mới phát hiện ra tài công dỏm.

Vào chiều ngày 16-09-1983 khoảng 16 giờ chiều, gặp một tàu chở hàng hóa của Hòa Lan di chuyển trên hải phận này, lẽ tất nhiên là các thuyền nhân đều xin cứu vớt, vì đã gặp nhiều tàu rồi mà họ bỏ đi. Chiếc tàu này đi qua rồi quay trở lại, không rõ họ liên lạc thế nào với các nơi liên hệ? Chỉ thấy chiếc tàu quay đầu trở lại là đem đến hy vọng cho các thuyền nhân. Và họ cứu vớt thực, sau khi ngừng tàu và liên lạc được với ghe vượt biên, trao đổi với chủ ghe, cũng may chủ ghe là một cựu sinh viên trường ĐH Đà Lạt nói được tiếng Anh, nên việc trao đổi không khó khăn ngay từ lúc đầu. Họ đã cứu giúp bằng cách thả thang dây, đu người xuống trước, xem tình hình và đưa từng người lên tàu lớn theo thứ tự, trẻ em và phụ nữ, sau đó đến những người đàn ông.

Lên tàu lớn, nhờ mới đi bốn ngày đêm, trên ghe còn nước, còn lương thực nên không có ai bị đói khát và kiệt sức, sau khi tắm rửa, ăn uống là các thuyền nhân được hồi sức ngay, sau 24 giờ tàu cập cảng Singapore, các thuyền nhân đã được Cao Ủy Tỵ Nạn đưa lên bờ vào trại tỵ nạn Singapore, ở đây làm thủ tục khoảng ba tháng sau thì có phi cơ chở về định cư tại trại Tỵ Nạn Apeldoorn Hòa Lan. Hôm đó là ngày 13-11-1983, sau khi ở trại tỵ nạn Singapore, những người có thân nhân ở các nước khác, họ sẽ đi đoàn tụ với gia đình họ ở các nước đó, những người khác khoảng 23 người đi theo diện tàu vớt, về định cư tại một thị xã ngày 07-02-1984. Đến một đất nước tự do, nhất là xứ Hòa Lan, đến trường là một quan tâm hàng đầu của nhà nước và các phụ

huynh, do vậy người tỵ nạn Việt Nam cũng được hưởng lây cái quan tâm và hạnh phúc đó. Do đó, người lớn thì đến trường học về ngôn ngữ mới, tập làm quen với phong tục tập quán mới, còn trẻ em thì được đến trường lớp ngay, tùy theo tuổi tác và trình độ. Những em vừa đến tuổi vào trường mẫu giáo hay trường tiểu học Basisschool thì không gặp trở ngại về ngôn ngữ, còn những người lớn thì cũng gặp nhiều khó khăn khi phải học một ngôn ngữ mới.

(Chương trình giáo dục của Hòa Lan có một số điểm cũng giống như các quốc gia khác, nhưng có những điểm không giống nhau như ở cấp tiểu học, tuổi bắt đầu vào (4 tuổi) thì cũng giống nhau, nhưng khi ra thì là 12 tuổi, không giống như Đức, Pháp, Bỉ hay Việt Nam lên trung học lúc 10 tuổi. Ở Hòa Lan lên Trung Học là 12 tuổi, do đó ở bậc tiểu học họ không chia các em mới nhập học là lớp 1, mà là roep 1, mỗi năm là một roep, như vậy các em sẽ học trong 8 năm tức là 12 tuổi mới bước vào trung học. Điểm đặc biệt ở đây, sau 8 năm ở bậc tiểu học, họ đã theo dõi và khuyên các em nên vào học trường nào, hệ nào ở bậc trung học. Hiện nay có ba bậc họ khuyên Iwwo, Havo và vwo, trước đây là Mavo, Havo và vwo. Nếu được khuyên chuyển lên học ở hệ Havo-vwo thì khi học xong vwo-6 khoảng 18 tuổi coi như thi tú tài toàn phần, còn học các hệ dưới muốn theo đuổi để vào đại học thì lâu hơn, và liệu các em có cố gắng được không? Có điều hệ cao, hệ thấp thì cứ cuối mỗi hệ lại thi một lần, và nếu có đủ điểm mới được học lớp cao hơn. Ở điểm này có một số phụ huynh Việt không nắm được rõ ràng, chỉ biết con có đi thi, có ra trường, nhưng không biết ở hệ nào).

Nếu từ tiểu học nhà trường khuyên nên vào trường hvo-vwo thì chỉ học đến 18 tuổi đã thi lớp 6 vwo và vào đại học, còn đại học thì tùy khả năng và ngành nghề mình chọn, thứ 4 năm thứ 5 năm thứ 6 năm. Hậu đại học thì cũng vậy, 3 năm, 4 năm, 5 năm 6 năm. Ở một đất nước không phải học tài thi phận, không phải hồng hơn chuyên, không phải có lý lịch gia đình là cách mạng, con, em, sẽ được lên lớp. Mà nhờ vào sự chuyên cần, chăm chỉ và tài năng của em đó. Nhờ vậy, người vượt thoát ra đi thừa đầu có khoảng 2 triệu người mà ngày nay đã có hàng trăm ngàn bạn trẻ thế hệ thứ hai trở thành những chuyên gia, chuyên viên nặng ký ở xứ người. Còn xứ sở ta Việt Nam thì để người tỵ nạn ở ngoài nước phán đoán.

Thừa đầu mới đến một nước tự do nhìn cái gì cũng thấy lạ lẫm, vì 8 năm sau khi cộng sản Việt Nam thống nhất dưới danh nghĩa xã hội chủ nghĩa, nhưng lạc hậu, chậm tiến trở ngược lui thời đồ đá. Biến những thành phố ở Việt Nam thành những đường phố đầy xe đạp, xe chờ khách thì chạy bằng than, xe Honda lùi dần vì xăng đắt đỏ và khan hiếm, không có đồ phụ tùng. Đến một đất nước có nhiều xe hơi và xa lộ thì không thấy có đèn đỏ nên mãi mê tham quan và nhìn ngắm những cái lạ. Lạ nhất là nghe các loa đài ở Việt Nam tuyên truyền là chủ

nghĩa tư bản đang đẩy chết mà sao xã hội của họ nhiều xe au-tô lạ, xa lộ không có đèn đỏ. Siêu thị thì ngăn nắp, bày bán đủ thứ hàng, giá lại vừa túi tiền người mua, khác với những gì đảng cộng sản nguyên rủa về chế độ tư bản. Đi xa và nhìn sâu hơn nữa vào hệ thống giáo dục của họ, trường lớp thực ngăn nắp, mỗi lớp chỉ khoảng 20 em đến 30 học sinh, khác với Việt Nam ta lớp nào cũng đông, thiếu trường cho học sinh để học, cô thấy thì phần đông phải đi làm thêm mới đủ sống nên hém hể không như các giáo viên bản xứ. Lần đầu tiên đến xứ người, cha con Tín được đi khám sức khỏe tổng quát, khám răng và được đến trường trở lại, tùy theo tuổi tác, trình độ. Vì con thì vào trường nhỏ, cha thì phải học về ngôn ngữ của người bản xứ để còn hội nhập vào đời sống mới ở xứ người, để đi làm.

Sau khi vượt thoát ra khỏi Việt Nam, đến bờ bên tự do, có môi trường tiếp xúc với cộng đồng người Việt ở nhiều nước khác nhau, mới nhận ra rằng, người Việt tỵ nạn ở nhiều nước trên thế giới, những gia đình có gốc gác ở trong Nam, đã được tự do khoảng 20 năm (1954-1975) thì con cháu họ học hành khá tiến triển, chỉ khoảng 15 đến 20 năm sau, có gia đình đã có đến 4, 5 tấm bằng đại học do con họ đạt được, chính vì thế mà thừa đầu có khoảng 2 triệu người tỵ nạn mà ngày nay đã có con số khoảng 100.000 người trẻ thành tài ở các nước tiên tiến này, một tỷ lệ có thể nói được cao hơn cả người bản xứ.

Những mừng vui của các phụ huynh vào cuối các học trình của con.

Thấm thoát 8 năm ở bậc tiểu học (Basisschool), Tín nhớ đến những năm đầu khi mới đến nước người, gió, mưa là đặc tính khí hậu của xứ Hòa. Chờ con đến trường trong những mùa gió chướng, dưới các nhà cao tầng, gặp những luồng gió thổi, đôi khi cha con bị té ngã vì thiên nhiên, nhưng nhờ mãnh lực của ý chí, sau khi đến được một đất nước tự do, lại gượng dậy, chống chọi với gió ngàn, đến trường đúng giờ. Kết quả ấy có được khi con chuyển trường bước vào trung học, nhà trường khuyên nên chuyển đến trường Da Vinci College, hai năm đầu chuyển tiếp, học chung chương trình Havo + Vwo, năm thứ ba được phân loại lớp 3 Vwo. Chương trình như vậy học là 6 năm thì thi VWO. Tháng 6 năm 1998 đậu tú tài toàn phần, sau đó vào đại học. Nhưng ngành muốn học phải bốc thăm, không trúng một năm, đến năm thứ hai trúng thăm. Trọn 6 năm ở đại học Vrij Universitiet, ngày 03-03-2006 nhận bằng bác sĩ y khoa của đại học Vrij Universitiet Amsterdam có sự tham dự của cả gia đình. Con Tín còn gia nhập quân đội Hòa Lan. Ngành Hải Quân (De Koninklijke Marine), sau 6 tuần lễ học căn bản quân sự. Ngày 09-06-2006 vợ chồng Tín có mặt trong lễ ra trường tại căn cứ hải quân Den Helder, rồi còn tham dự lễ mãn khóa Sĩ Quan Quân Y năm 2008 tại căn cứ Quân Sự của Hòa Lan tại Hilversum. Sau 4 năm 6 tháng trở về dân sự. Ngày

31-08-2011 nhận bằng bác sĩ nhà tại đại học Nijmegen, sau hai năm làm việc ở nhiều phòng mạch. Ngày 01-09-2014 chính thức phụ trách bác sĩ nhà ở một nơi cố định.

Phiêu bạt ty nạn nơi xứ người, giấc mơ thừa đầu là tìm đến xứ sở có tự do và nhân quyền, người trẻ được đến trường, được đào tạo theo khả năng để trở thành những con người hữu ích cho bản thân, gia đình và xã hội. Giấc mơ ngày ấy đã thành hiện thực khi tham dự Lễ trao bằng tốt nghiệp VWO năm 1998, bác sĩ y khoa tại đại học Vu Amsterdam ngày 03-03-2006. Lễ mãn khóa của các sĩ quan Hải Quân Hòa Lan tại căn cứ Hải Quân Den Helder ngày 09-06-2006. Lễ mãn khóa tốt nghiệp Sĩ Quan Quân Y năm 2008 ở căn cứ quân sự Hòa Lan Hilversum, và bằng bác sĩ nhà ngày 31-08-2011 tại đại học Nijmegen. Những sự kiện xảy ra như một giấc mơ khi lần đầu tiên đến đất nước xa lạ này phải đem con đi khám bệnh, không dám nghĩ đến 28 năm sau, em bé ty nạn ngày đó nay cũng trở thành bác sĩ nhà của xứ hoa tulip. Điều mà chính vị thuyền trưởng cứu vớt thuyền nhân trên biển cũng không thể ngờ được. Thực là một giấc mơ. Giấc mơ đó nói lên được rằng, ngày nào còn tồn tại chế độ Cộng Sản ở trong nước thì người trẻ Việt Nam không thể tiến lên.

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.
Gsm. 06-55775918

DIỆN THOẠI ĐA NĂNG

Tác Giả: LM NgXQuang

*Khoa học tiến bộ quá mau
Các kiểu điện thoại tranh nhau ra đời
Cái thì ngất ngưỡng trên trời
Cái giá lại rẻ chào mời bình dân.*

*Dù cổ điển hay cách tân
Chỉ thời gian ngắn mắt dần mô-đen (mode)
Mặc dầu quảng cáo quá khen
Những hàng cao cấp chỉ quen người giàu.*

*Di động thì đa sắc màu
Con nít sử dụng lâu lâu thật hăng
Nhưng có "điện thoại đa năng"
Mà ai cũng có khả năng để dùng.*

*Người lăm của, kẻ bản cùng
Gái-trai-già-trẻ khắp vùng mọi nơi
Hè nóng nực, mùa tuyết rơi
Đều dùng ĐIỆN THOẠI MÀN CÔI dễ dàng.*

*Kết nối đất với thiên đàng
Ngày đêm cước phí hoàn toàn cho không
Khi thất vọng, lúc bão giông
Gọi thì sẽ được khai thông, thanh bình.*

*Người đau khổ, kẻ tội tình
Sẽ được hướng dẫn hành trình an vui
Hoàn cảnh bi đát tối thui
Nhớ mau liên lạc, êm xuôi vững lòng.*

*Chẳng cần pin nạp dự phòng
Năng lượng vĩnh viễn kết vòng thánh ân
Nào ta chớ có phân vân
Thường xuyên sử dụng chắc phần vinh quang.*

Người Việt Hải Ngoại**Thượng Nghị Sĩ đắc cử Janet Nguyễn**

WESTMINSTER, California (NV) - "Vượt biên cùng gia đình đến Mỹ Tháng Mười Hai, 1981, khi được 5 tuổi, gia đình nghèo lắm, ăn welfare, foodstamp, không nói tiếng Anh được. Tốt nghiệp trung học Garden Grove, vào UCI với ước mơ trở thành bác sĩ." Nhưng do những dung rủi tình cờ, Janet Nguyễn rẽ sang một con đường mới: trở thành nữ nghị viên đầu tiên của thành phố Garden Grove sau 35 năm chỉ có giới "mày râu" nắm quyền, khi mới 28 tuổi.

Năm 2007, bà đắc cử chức giám sát viên Địa Hạt 1, trở thành người trẻ nhất và là người gốc Châu Á đầu tiên trong lịch sử Hội Đồng Giám Sát Orang County.

Và bây giờ, bà lại một lần nữa làm nên lịch sử khi trở thành thượng nghị sĩ gốc Việt đầu tiên tại Thượng Viện California, và sẽ là dân cử gốc Việt cao cấp nhất Hoa Kỳ.

Nhân dịp này, bà Janet Nguyễn đã dành cho nhật báo Người Việt một cuộc chuyện trò, tâm tình về những gì bà đã trải qua trong quá trình tranh cử cũng như đời sống riêng của một phụ nữ tham gia nhiều vào công việc xã hội.

Thượng Nghị Sĩ đắc cử Janet Nguyễn

(Hình: Ngọc Lan/Người Việt)

Ngọc Lan (NV): Đầu tiên xin được chúc mừng chiến thắng của Giám Sát Viên Janet Nguyễn trong kỳ bầu cử này. Và xin được phép gọi Thượng Nghị Sĩ đắc cử Janet Nguyễn một cách thân mật bằng tên Janet như trước giờ. Không chỉ Janet mà cả cộng đồng Việt Nam từ hôm Thứ Ba, 4 Tháng Mười Một, đến nay sống trong một tâm trạng phấn chấn với kết quả bầu cử vừa có. Ngay tại lúc này, cảm xúc của Janet như thế nào?

TNS đắc cử Janet Nguyễn: Chiến thắng của cuộc bầu cử này không phải là của mình, đây là chiến thắng của cộng đồng, của chúng ta sau 40 năm mình rời quê hương của mình. Bây giờ mình sẽ có

một người con gái là con cháu của đồng hương, của quý vị, sẽ là một thượng nghị sĩ của tiểu bang lớn nhất của nước Mỹ này.

Sáng nay khi đang lái xe, tự dừng mình chợt nghĩ, ủa, mình sắp là thượng nghị sĩ rồi. Điều đó mình chưa bao giờ nghĩ đến. Người ta có thể nghĩ mình trở thành bác sĩ, trở thành người này người kia, nhưng Janet chưa bao giờ nghĩ 10 năm trước ứng cử cho chức nghị viên và nghĩ 10 năm sau mình lại là một thượng nghị sĩ. Nhiều người mong điều đó, nhưng thật sự mình chưa nghĩ đến trước đây. Chỉ bắt đầu vài năm trước đây thôi. Hai năm chuẩn bị cho kỳ bầu cử này, cũng mệt.

Cám ơn cộng đồng, cám ơn quý vị. Không có quý vị, không có rất nhiều người trong cộng đồng mình đoàn kết thì không có số phiếu mà mình thắng đến hơn 20% so với đối thủ của mình. Kết quả này thể hiện sự đoàn kết của cộng đồng. Người bản xứ tại tiểu bang phải nỗ lực cộng đồng Việt Nam, vì họ thấy phiếu Việt Nam vô rất đông đảo, và mình đoàn kết.

Ngay lúc này mình cảm thấy rất nôn nao, hân hoan, mà cũng lo là chỉ còn hai tuần nữa thôi thì mình đi tuyên thệ và chuẩn bị dọn văn phòng Hội Đồng Giám Sát, phải kiểm văn phòng mới, làm rất nhiều việc trước khi bước chân vào chức vụ mới.

Mình còn có hai buổi họp với Hội Đồng Giám Sát, có rất nhiều việc mà Janet đang làm và muốn làm xong trước khi mình đi. Mình cũng muốn nhiều thứ được tiếp tục ở Orange County, như Trung Tâm Phục Vụ Cộng Đồng ở Westminster, rất quan trọng cho cộng đồng chúng ta

NV: Janet có nói chuẩn bị mất hai năm để đi đến kết quả hôm nay. Trong hai năm đó thời gian làm việc của Janet như thế nào? Một ngày bao nhiêu tiếng? Và trong những ngày bầu cử vừa qua thì Janet làm việc ra sao?

TNS đắc cử Janet Nguyễn: Nhiều người không nghĩ đến điều này. Thực sự mình có đến ba việc làm toàn thời gian. Một là làm giám sát viên, thứ nhì là khi ứng cử là làm việc toàn thời gian, không phải bán thời gian. Thứ ba mình cũng là một người mẹ, có một gia đình. Con bị bệnh, mình phải mang đi bác sĩ. Con cần thêm đồ ăn thì mình phải nấu. Mình có tới ba việc làm, từ sáng đi dự những cuộc họp của Hội Đồng Giám Sát, rồi đi đại diện cho Orange County, rồi đi vận động tranh cử, tối về là con cái phải được tắm, làm bài tập, phải lo gia đình.

Trong hai năm, phải nói gia đình, chồng và hai con, là gia đình hoàn hảo nhất mà một phụ nữ như mình có được. Chồng con đi cùng mình trong các buổi họp hay ở nhà đợi mình về ăn cơm tối, tối hơn những gia đình bình thường khác. Nhưng họ vẫn đợi Janet. Điều đó xây đắp nền tảng gia đình mình. Khi gia đình hiểu được những điều đó, thì điều gì mình cũng có thể làm được.

NV: Làm cùng lúc ba công việc toàn thời gian, trong đó hai việc thuộc về cộng đồng, xã hội đã quá nhiều

rồi, có bao giờ Janet cảm thấy áy náy về công việc của một người mẹ, một người vợ, một phụ nữ trong gia đình không được làm một cách trọn vẹn không?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Dạ không. Tại vì mình nghĩ cái gì cũng có thể làm được hết, miễn sao mình có một gia đình trong đó có người chồng luôn ủng hộ. Vợ chồng là "bạn," là người "cộng tác" giúp cho nhau mọi điều trong cuộc sống. Janet đưa con đi học thì chồng đi đón. Hay chồng đưa con đi vì Janet phải đi Sacramento sớm thì chiều trở về Janet đón con. Tom và Janet cưới nhau gần 10 năm rồi, đính hôn trước khi Janet ứng cử nghị viên Garden Grove nên Tom cũng biết ủng hộ cho Janet trong lãnh vực công việc của mình.

NV: Janet có đi chợ nấu cơm không?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Trong gia đình, Tom nấu cơm ngon hơn Janet. Tom là đầu bếp chính, mình là người phụ rửa chén. Tom cũng nấu đồ ăn Việt Nam, mình cũng nấu đồ ăn Việt Nam, ít lắm, không có nhiều.

NV: Janet nấu giỏi nhất là nấu món gì?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Để coi, đơn giản lắm nha, như gà xào xả ớt nè, những món đơn giản như vậy thôi, chứ món cầu kỳ quá mình không biết đâu. Mình hên là ở ngay khu vực Little Saigon, mình không cần nấu đồ ăn ngon, có nhà hàng sẵn ở đó rồi. Muốn ăn phở thì không nấu nguyên thùng mà dễ hơn sẽ là đi mua hai tô phở về ăn. Orange County là nơi rất thuận tiện cho mình, muốn ăn thức ăn Mỹ có thức ăn Mỹ, muốn ăn thức ăn Việt Nam có thức ăn Việt Nam, muốn ăn thức ăn Mexico có thức ăn Mexico, muốn ăn thức ăn Thái Lan có thức ăn Thái Lan, muốn ăn gì cũng có liền. Điều đó khiến Orange County trở thành nơi rất riêng, rất đặc biệt.

NV: Janet bắt đầu dấn thân vào con đường chính trị năm 2004, trước khi lập gia đình. Vậy đời sống của một người như Janet có khác với đời sống một phụ nữ bình thường không?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Hồi đó Janet rất thích đi coi phim. Giờ thì mình may mắn được coi phim hoạt hình lại khoảng một năm nay. Con trai Janet được 4 tuổi, nó rất thích chơi thể thao. Trong mấy tháng qua mình đi không được vì bầu cử nhưng mình hứa với con là sáng mình đi một cuộc họp, rồi chạy đi chơi golf với con. Rồi lại chạy đi họp, rồi chạy đi dự tiệc sinh nhật bạn con trai. Mình cứ sắp xếp công việc qua lại như vậy. Cũng xong. Điều đó giúp cho những công việc của mình, cũng xây đắp những nền tảng của gia đình. Nếu mình không hài lòng về cuộc sống gia đình chính mình thì khó để mà mình giúp người khác được.

Nhiều lúc mọi người thấy mình mang Tommy đi theo, vì con trai muốn đi với mẹ. Con trai nhỏ thì mới 19 tháng nên thường ở nhà. Nhiều lúc mọi người thấy chỉ có vợ chồng Janet đi, con ở nhà có người trông. Tom giúp mình trong việc sắp xếp những lịch trình cho mọi việc, đi họp, đi coi phim với con, đi chơi golf với con. Nhiều lúc mình cũng chỉ muốn có

30 phút, một tiếng ngồi yên thôi, để thoải mái. Có khi cả nhà cũng ở nhà, không làm gì hết, nhưng mà như vậy cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

NV: Kết quả bầu cử đã xong, còn hai tuần nữa tuyên thệ. Trong thời gian này, Janet có muốn mình có một ngày cho riêng mình để nghiên ngẫm lại những gì đã qua, không phải tiếp xúc, không phải đi trả lời phỏng vấn không?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Điều đó muốn có cũng khó khăn lắm, tại vì điện thoại mình luôn reng, email thì mấy trăm cái, trong đầu lúc nào cũng nghĩ ồ, mình làm cái này xong chưa, mình phải gọi người này, mình gọi người kia chưa, mình trả lời điện thoại kia chưa, cái email kia mấy ngày rồi mình trả lời chưa... Ngay cả mình muốn cũng rất là khó, vì mình có rất nhiều việc để làm. Nhưng mà mình làm mình thấy vui, vì mỗi khi mình làm mình biết mình đã giúp được cho một người, cho mấy chục người, mấy trăm người. Mình muốn phục vụ mọi người, công việc thực sự của một dân cử, của chính phủ, là luôn làm vì mọi người.

NV: Việc đầu tiên mà Janet sẽ làm trong vai trò của một thượng nghị sĩ là gì?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Hôm nay mình thấy trong báo nói mấy trường đại học muốn tăng học phí lên 5%. Họ không nên làm như vậy. Mình muốn coi tại sao tiểu bang lại muốn làm như vậy. Tăng học phí sẽ làm cho con em chúng ta ngày càng khó khăn để vào đại học. Có rất nhiều việc mình muốn làm, sẽ làm. Trong mấy tuần tới đây mình cũng muốn làm một đại nhạc hội cảm ơn cộng đồng. Mình có nhiều việc cần viết xuống trong vai trò giám sát viên, kiểm một văn phòng mới cho thượng nghị sĩ, rồi đến những việc cho Christmas, Thanksgiving nữa.

NV: Janet không chỉ là thượng nghị sĩ gốc Việt đầu tiên của tiểu bang California mà Janet còn là người phụ nữ đặt nền móng đầu tiên như nữ nghị viên Châu Á đầu tiên của Garden Grove, giám sát viên gốc Châu Á đầu tiên. Nhìn lại những gì mình đặt nền móng, cho một phụ nữ, trẻ, một phụ nữ Châu Á, một phụ nữ gốc Việt, thì Janet nghĩ gì?

TNS đặc cử Janet Nguyễn: Nếu Janet không làm được những điều đó thì cộng đồng đã không thương yêu và giúp cho Janet. Điều mình thể hiện được đầu tiên mình là một người gốc Á Châu của đảng Cộng Hòa trong Thượng viện. Điều này trước đây bên đảng Dân Chủ có, đảng Cộng Hòa không có. Điều này đáng hãnh diện nhưng không chỉ là hãnh diện của riêng mình mà hãnh diện cho cộng đồng. Trong mấy năm qua, nếu người Việt Nam, người Mỹ gốc Việt, trong cộng đồng chúng ta không đi bỏ phiếu nhiều, không đoàn kết, thì mình không có hôm nay, không có lịch sử của cộng đồng chúng ta.

NV: Cảm ơn buổi trò chuyện của Janet, thượng nghị sĩ gốc Việt đầu tiên trong Thượng Viện California.

Du Lịch

FADO - Nỗi nhớ đêm mờ...

Vũ Hoàng Thư

Từ cánh phi cơ, Lisbon trải dài những mái ngói đỏ và tường trắng. Quê nhà thoáng hiện trong trí những mái đỏ tường vôi, những ngói âm dương phơi pha rêu cũ che hiên gió bão miền Trung. Gió Địa Trung Hải phảng phất mùi rêu trên công trường Praca Do Comercio thổi lộng những đám mây mù trong một ngày đầu xuân. Bức tượng đen của một quân vương cỡi ngựa sừng sững giữa công trường tro gan cùng đám bồ câu dừng chân đậu hàng trăm con. Xa xa, sông Tejo bạc trắng những cơn thịnh nộ cuối cùng của mùa biển động. Đường sá lát đá nhỏ xẻ phổ thành chỉ chít những hẻm nhỏ quanh co. Tường thành Castelo de São Jorge trên đồi cao sừng sững nhìn xuống phố Lisbon lấp lánh đỏ ngói cho đến chân trời. Khẩu súng đồng một thời oanh liệt để quốc từ Angola Phi châu nóng bỏng của mỏ vàng và kim cương sang đến tận Á châu dọa dẫm Thanh Triều chiếm lãnh Macao dựng nên chốn ăn chơi đỏ đen khét tiếng vùng Đông Nam Á. Cũng những súng đồng cùng thời đó đã bắn lên cửa biển Hội An, Đà Nẵng mở đầu cho một giai đoạn nô lệ của con cháu Lạc Hồng. Khẩu súng thần công ngày nay đứng buồn thảm trong một góc, lảng bóng lên vì du khách tựa vào để chụp hình kỷ niệm một chuyến đi. Hưng phế của một đế cường thoáng qua như một giấc mơ, ai có thể ngờ.

Lisbon mái đỏ và những cô Bồ da ngâm nhỏ nhắn dễ thương nhưng chớ vội làm khi màn đêm xuống, những chiếc cổ xinh xinh đó khàn đục cả một trời thương hận trong nhịp điệu fado. Fado, có nghĩa là số phận, nói một cách đơn giản là một loại nhạc tương đương như nhạc Blues của Mỹ đối với Bồ đào nha. Lời cũng như nhạc là những cung điệu buồn thảm chủ đề về tình yêu hay quê hương đã mất, nỗi đời bi thảm hay số phận nghiệt cay. Ca sĩ fado, fadista, thường là phụ nữ, mang áo choàng đen khi trình diễn, giọng hát nhắm đến tâm điểm của saudade, ước vọng buốt nhói để vươn tới những nỗi niềm bất khả của kiếp nhân sinh. Ban nhạc đệm thông thường chỉ cần hai nhạc cụ, một Guitarra, tạm dịch là Bồ đào cầm có sáu dây đôi phụ trách solo, và một Tây ban cầm, Viola, cho phần đệm.

Anibal Nazaré, một nhà soạn nhạc, đã định nghĩa fado như sau trong một bài hát viết cho Amália Rodrigues, một fadista rất nổi danh trước đây, hát :

*Defeated souls
Lost nights,
Strange shadows...*

*Love, jealousy,
Ash and flame
Pain and sin...*

Fado is all this...

*Những linh hồn ngã bại
Những đêm lạc,
Những bóng lạ...*

*Yêu, ghen,
Tro tàn và lửa hực
Khổ đau và tội lỗi...*

Fado là như thế...

Như thế Fado biết bao lần đã kể lể, đã nỉ non tiếng vọng từ lòng giữa phố Lisbon. Fado đã vang từ thế kỷ trước với tình yêu bất tử giữa nàng Kiều Maria Severa và Bá tước hào hoa Comte De Vimioso. Chuyện kể rằng Severa, con của một gypsy, là một gái giang hồ và cũng là một fadista rất nổi tiếng ở thế kỷ thứ mười chín. Gần xa nô nức yến oanh, trong đám phong lưu công tử thị thành Lisbon, Bá tước De Vimioso là người yêu nàng say đắm. Chuyện tình của họ là câu chuyện đầu môi của kinh thành và cũng nhờ đó fado được sự chú ý rộng lớn của mọi người. Nhưng rồi tài hoa bạc mệnh, kiếp hồng nhan có mong manh / nửa chừng xuân thoát gãy cành thiên hương, nàng Kiều Severa bỏ lại cuộc đời khi mới vừa 26 xuân xanh, gây trong lòng mọi người không biết bao nhiêu nỗi tiếc. Đã có rất nhiều bản nhạc fado viết dành riêng cho nàng và vào thời đó tất cả fadista đều mang khăn choàng đen khi hát để tưởng niệm Severa. Lối trang phục này dần dần trở thành một tập tục của ca sĩ fado khi trình diễn...

oOo

Đêm Lisbon và những trận mưa đầu mùa đỏ xuống như thác, khách bộ hành co ro trú mưa dưới hiên phố. Mùi hạt dẻ nướng của người bán dạo và tiếng rao bán dù của một người mù ở góc phố khiến đêm ở đây có một chút gì quen thuộc. Tôi phóng vội vào một chiếc taxi chạy đến quán A Severa vùng Bairro Alto, chiếc nô của nhạc fado ở Lisbon. Những ngõ phố quanh co khi mờ khi rõ qua cánh quạt nước liên tục quay đều trước kính xe. Lisbon hay Sài Gòn ? Tôi

chỉ biết nhạt nhòa qua màn mưa nhớ phố cũ và tiếng hát Khánh Ly từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ... ôi những dòng sông nhỏ, lời hẹn thề là những cơn mưa... Mưa và phố đêm bỏ lại sau lưng, khách tìm một chút ấm áp qua những ly rượu Bồ và saudade của fado. Đêm càng sâu, fado bay cao vút vào khoảng không gian ngất ngây những ray rức. Đó là tiếng tức tưởi của định mệnh hay những giấc mơ đã vỡ vụn không còn một cơ hội để cứu vãn hay ngóc đầu. Căn phần... Định mệnh cay nghiệt... Một kiếp ba sinh... Có còn chẳng một ước mơ? Giấc mơ không bao giờ thành sự thật, saudade thành ra một tiếng nấc, nằm lặng lẽ trong cuống họng cho đến khi fado mở lối làm con tim vỡ òa những cung điệu thâm sầu. Tiếng hát fado nghe thành những tiếng kêu của một loài thú đã lắm đau thương, vũng vầy mặc dù biết rằng sự vũng vầy sẽ làm vết thương rách toạc cho máu đỏ chảy dài thêm. Mặc kệ, phải có những tiếng rú vật vã đó họa chăng niềm đau vui đi được chút nào hay cho dù cũng chẳng để làm gì thì đã sao. Đờn tàn nhẫn đã bao lần, người ngã quỵ đã quá nhiều rồi, ta xin đưa một lời hát, ta xin dâng đờn một điệu ca. Người ca sĩ đứng bất động với chiếc áo choàng đen như một pho tượng, chỉ còn ánh mắt xa thẳm và một giọng hát kéo đứt ruột gan. Bất chợt tôi nhớ đến bài Estátua falsa với tiếng hát Misia mà Sơn đã gởi cho tôi trước đây. Misia, một fadista nổi danh đương thời, có giọng hát như cửa vào từng mạch máu chạy về tim. Đó là giọng hát liêu trai khiến mạch chỉ người nghe như muốn đứt cho máu trào đánh bọt theo từng nhịp đập phập phồng. Rốt cuộc ta đã phải quy dưới chân số phận vì ta đã mất điểm tựa. Sou estrela ébria que perdeu os céus... Ta là vì sao rơi xa hút đến cuối trời thăm thẳm vì bầu trời mang ta đã mất. Ta say loạn hết biết còn nơi cư trú. Lối ngõ là một cái gì xa xăm. Đường về ư? Nhà ta đã mất từ dạo con người biết định nghĩa về một chốn nghỉ chân. Sereia louca que deixou o mar... Ta là loài mỹ nhân ngư say hết một đời say. Đừng nói đến phương hướng với ta. Người có một bến cảng để về, còn ta? Biển xa xăm ta lạc mất, còn đá và cát bờ là những hoạn nạn ở trên đời. Sou templo prestes a ruir sem deus... Cả thần thánh, các người đã từ bỏ đền đài ta thành một nơi hoang phế. Mọi người đến cầu lạy các người, ta quỳ dưới chân người đợi chờ chút quyền uy phù phép. Nếu không, miếu đền ta sẽ thành phế tích, người đời sẽ từ bỏ ta thành một hoang địa cô liêu. Estátua falsa ainda erguida ao ar... Cho nên ta là một pho tượng huyễn hư đứng vô vọng nhìn thời gian tàn nhẫn kéo quanh mình. Ta thiếu một điểm tựa, ta không có lấy một chiếc phao. Bầu trời, biển, thần linh... Các người có biết ta là tinh cầu say choáng váng, ta bất cần tất cả nhưng ta rơi về đâu nêu bầu trời lạc mất? Người có hay, ta là mỹ nhân điên loạn rồi rầm hết thần hồn nhưng trong ta tha thiết một vùng biển ấm nồng? Và thần linh ơi, cho dù ta là miếu đền vô tri đá gạch nhưng lắm khi ta cũng thêm một ân sủng của thiên thần. Người có thấu, thân ta giờ là pho tượng vô tri?

*Sou estrela ébria que perdeu os céus,
Sereia louca que deixou o mar;
Sou templo prestes a ruir sem deus,
Estátua falsa ainda erguida ao ar...*

*(I'm a drunken star that lost its skies,
A mad mermaid that left the sea;
I'm a crumbling temple with no god,
A false statue still raised in the air...)*

*tôi tinh cầu say lạc mất trời
mỹ ngư điên biệt biển xa xôi
miếu đền tan thần linh đánh mất
huyễn hư tôi tượng đứng chơi voi...*

Đã bao lần ta là tượng đá vô cảm trên xứ người? Quê hương xa thẳm như bầu trời lạc cho kẻ lưu xứ làm tinh cầu say đêm đêm. Huyễn hư tôi... Estátua falsa... Lời nhạc xoáy rúng đến thần hồn trên đường về khách sạn. Đêm Lisbon sững nước trên từng bước đi, nền đá nhỏ phản chiếu ánh đèn đường vàng vọt như hát lên từng nỗi nhớ đã cũ và rất xa...

Nguyen - Truong Administratiekantoor

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
- Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
- Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
- Giải thích rõ ràng dễ hiểu
- Giá đặc biệt cho đồng hương

Particulier: belastingaangifte IB

- Ondernemers: overstapking 30%

**Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest**

Tel: 071-5760175

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

Y Học - Sức Khỏe

Đo huyết áp đúng cách

Bác sĩ Nguyễn Ý Đức

Huyết áp là áp suất của máu vào thành động mạch. Huyết áp trung bình là dưới 120/80 mmHg. Trên số này sau ba lần đo là bị Cao huyết áp.

Cao Huyết áp vẫn được coi là Tên Sát Nhân Thầm Lặng-Silent Killer-, vì có khả năng giết người mà không báo trước.

Người bị cao huyết áp cần được điều trị lâu dài. Bệnh nhân cần tham dự và hợp tác với bác sĩ trong việc điều trị này. Một trong những hình thức hợp tác rất quan trọng là sự tự đo huyết áp.

Sau đây là mục đích của tự đo huyết áp :

-Biết huyết áp của mình cao thấp là bao nhiêu, để thay đổi nếp sống, giữ gìn ăn uống và coi xem thuốc hạ huyết áp có công hiệu hay không;

-Cho bác sĩ hay kết quả đo huyết áp để bác sĩ điều chỉnh được phẩm, duy trì huyết áp ở mức độ chấp nhận được;

-Để phòng tránh các hậu quả trầm trọng khi huyết áp đột nhiên lên cao, như tai biến não, heart attack, suy thận, khiếm thị do tổn thương võng mạc...

Do đó, bệnh nhân bị cao huyết áp cần phải thường xuyên đo huyết áp ở nhà một cách đều đặn. Việc này tưởng như giản dị, nhưng cũng có nhiều điều cần lưu ý, để kết quả được chính xác.

Xin nhắc lại là huyết áp thay đổi tùy theo sự hoạt động của cơ thể và tùy theo thời gian trong ngày.

Huyết áp thấp nhất vào ban đêm trong khi ta ngủ, cho tới khi ta thức dậy vào buổi sáng. Ngay sau khi ta đứng dậy rời khỏi giường và bắt đầu sinh hoạt thì huyết áp bắt đầu nhích lên tới cao độ vào buổi trưa. Tới nửa chiều thì huyết áp xuống dần cho tới tối.

Nếu vào buổi sáng mà huyết áp lên cao và tiếp tục cao suốt ngày thì có thể là ta bị cao huyết áp. Nên đo và ghi số kết quả trong vài ngày và cho bác sĩ hay để xác định bệnh.

Một số thắc mắc thường được nêu ra là khi nào đo huyết áp? Đo bao nhiêu lần trong ngày? Tại sao khi đi bác sĩ thì huyết áp cao hơn là khi đo ở nhà? Tại sao kết quả đo không giống nhau sau khi đo hai ba lần? Máy đo huyết áp nào tốt?...

Xin lần lượt tìm hiểu.

1-Bao giờ thì đo và đo mấy lần trong ngày?

Tùy theo tình trạng bệnh nặng hay nhẹ, bác sĩ gia đình sẽ cho ta hay là phải đo bao nhiêu lần trong ngày.

Thường thường có thể đo vào buổi sáng trước khi uống thuốc hạ huyết áp hoặc ăn điểm tâm Không dưới 1 giờ sau khi vận động cơ thể, hút thuốc lá hoặc uống cà phê.

Nên nhớ là cần ngồi nghỉ thoải mái khoảng 10 phút để cơ thể thích nghi với nhiệt độ trong phòng.

Không đặt máy đo ở cánh tay bị thương hoặc đang được truyền dịch tĩnh mạch.

Phụ nữ đã cắt bỏ một bên nhũ hoa bị bệnh, nên đo ở cánh tay phía bên kia;

Không đo huyết áp ngay sau khi vận động cơ thể hoặc đang trong tình trạng căng thẳng tinh thần

Ta có thể đo hai lần một ngày trong hai tuần rồi một lần mỗi ngày trước khi uống thuốc. Khi máu đã tương đối bình thường thì chỉ cần đo vài lần trong tuần.

2-Làm gì trước khi đo?

-Đi tiểu đốc hết bầu tâm sự trước khi đo;

-Ngồi nghỉ khoảng dăm ba phút, không nói chuyện trước khi đo;

-Ngồi thoải mái trên một cái ghế có dựa lưng và dựa tay, hai chân thoải mái để xuống sàn nhà, không bắt chéo cẳng chân;

-Vén tay áo, đặt cánh tay lên mặt bàn, ngang tầm trái tim, bàn tay ngửa;

-Nhẹ nhàng quấn vòng bít (băng huyết áp) xung quanh phần trên của cánh tay trần. Quấn vừa chặt để ta vẫn luôn được ngón tay vào giữa vòng và da;

-Nhớ đặt phần dưới của vòng khoảng 1/2 cm trên nếp gấp của khuỷu tay;

3-Có mấy loại máy đo huyết áp

Có hai loại hiện đang rất phổ biến:

a- Loại máy bơm bằng tay, có kim đồng hồ chỉ số huyết áp trong khi ta nghe nhịp tim bằng ống nghe. Loại này dễ mang theo khi di chuyển, có sẵn ống nghe nhịp tim, giá tiền vừa phải từ 20-30 mỹ kim. Nhưng máy có vài điểm bất tiện là dễ hư, không chính xác, không thuận tiện cho người lãng tai vì phải nghe nhịp tim bằng ống nghe. Mà lão niên thì cũng hay nghễnh ngãng, kém nghe.

b-Máy digital hiện nay phổ thông hơn, dễ đọc vì con số hiện trên màn ảnh, dễ sử dụng, tiện lợi cho người bị kém thính giác vì không phải nghe nhịp tim. Một vài loại máy có thể in kết quả, nhờ đó ta không phải ghi vào sổ tay. Máy có thể bơm căng bằng tay hay tự động, xả hơi thì tự động.

Bất tiện của máy trước hết là đắt tiền hơn, từ 40 tới 100 mỹ kim; độ chính xác của máy thay đổi khi cơ thể cử động hay khi nhịp tim không đều; máy cũng cần cục pin để điều hành.

Ít nhất mỗi năm một lần, mang máy đo huyết áp tới nhờ bác sĩ hoặc y tá kiểm soát coi xem máy còn hoạt động tốt hay không.

Máy đo với ống nghe:

-Mang ống nghe nhịp tim vào hai tai;

-Đặt đĩa nghe nhịp tim của ống nghe vào phía trong của nếp gấp khuỷu tay;

-Lẹ làng bơm vòng băng cho tới khi vượt quá huyết áp tâm thu (S) thường lệ khoảng 30-40 điểm. Bơm quá chậm có thể làm số đo sai lệch.

-Từ từ nhả van khoảng 2-3 mmHg/ 1giây để không khí thoát ra. Nhả quá nhanh ta sẽ không đọc được kết quả.

-Trong khi không khí bắt đầu thoát ra thì tai dễ ý nghe nhịp tim xuất hiện. Khi nghe thấy tiếng đập đầu tiên thì đó là huyết áp tâm thu.

-Tiếp tục từ từ thả không khí, khi không còn nghe tiếng tim đập thì lúc đó là huyết áp tâm trương.

-Ghi kết quả, huyết áp tâm thu trước rồi đến huyết áp tâm trương. Chẳng hạn 120/80 mmHg.

-Nếu muốn đo lại, nên đợi chừng vài ba phút rồi lại bơm hơi. Thường thường nên đo ba lần, cách nhau 5 phút. Nên đo ở cả hai cánh tay, bên nào có số đo cao thì lấy số đó làm kết quả chính thức.

Máy digital

Máy có loại đo ở cổ tay hoặc cánh tay, đôi khi cũng đo được ở cổ chân.

-Đặt vòng bít vào cánh tay. Ấn nút điện khởi động máy.

-Bơm tự động sẽ bắt đầu đưa hơi vào vòng bít rồi từ từ nhả hơi.

-Đọc kết quả huyết áp trên màn hình và ghi kết quả.

-Muốn đo lại, đợi vài ba phút.

Nên dè dặt với kết quả từ các máy đo công cộng ở siêu thị, không được chính xác vì máy không được điều chỉnh và cũng vì vòng bít có thể không vừa với cánh tay của mình.

Những yếu tố nào ảnh hưởng tới huyết áp?

Huyết áp có thể tạm thời thay đổi trong những hoàn cảnh sau đây:

-Khi ta ở trong tâm trạng lo âu căng thẳng thì huyết áp tăng lên đáng kể và sẽ trở lại bình thường sau khi ta thoải mái thư giãn. Vì thế khi đi khám bệnh huyết áp thường hơi cao hơn khi đo ở nhà vì nhiều người lúc đó cũng hơi emotion. Và cũng vì thế, nên nghỉ vài phút trước khi đo.

-Nghiên cứu cho hay trong khi đo mà ta nói chuyện với người khác hoặc với nhân viên y tế, huyết áp cũng lên cao. Vì thế nên giữ im lặng trong khi đo.

-Nhiệt độ xung quanh như phòng quá lạnh, mạch máu co lại cũng khiến cho huyết áp tạm thời nhích cao.

-Băng huyết áp quá nhỏ so với cánh tay có thể tăng huyết áp tới cả chục mmHg mà băng quá lớn lại cho số đo thấp hơn thường lệ.

-Khi đo, nên để cánh tay trực tiếp với băng huyết áp, vì nếu mặc áo, huyết áp có thể cao hơn thường lệ.

Nhớ cất bỏ trang sức vướng víu cánh tay, cổ tay

-Đo huyết áp khi không ngồi nghỉ mấy phút có thể khiến cho huyết áp tâm thu tạm cao tới 10-20mmHg.

-Vị thế ngồi khi đo cũng quan trọng. Khi đo, nên ngồi hết sức thoải mái trên ghế, dựa lưng vào thành ghế, để cánh tay trên chỗ dựa tay ngang tầm trái tim, hai bàn chân chạm mặt đất, chân để thẳng không bắt chéo. Chéo chân có thể làm huyết tăng vài ba độ; cánh tay thấp hơn tim tăng huyết áp tới 2 độ mà thấp hơn cũng giảm vài ba độ.

-Hút thuốc lá trước khi đo huyết áp sẽ cao hơn, vì chất nicotine trong thuốc là làm mạch máu co lại và sức ép của máu lên động mạch tăng. Vậy thì đừng hút thuốc lá trước khi đo.

-Rượu và cà phê cũng làm tăng huyết áp, vậy ta nên tránh trước khi đo huyết áp.

-Ăn quá no huyết áp cũng hơi nhích cao, ví thể chỉ đo trước bữa ăn hoặc sau đó vài giờ;

-Và nhớ trút hết bầu tâm sự trước khi đo, vì bàng quang đầy nước tiểu cũng khiến cho huyết áp tâm thu tăng tới 10-15mmHg.

-Nhưng đừng đo huyết áp sau khi đại tiện, huyết áp sẽ cao vì đại tiện cũng là một activity.

-Một vài loại dược phẩm như thuốc chống cảm dị ứng, thuốc steroid, chữa viêm khớp, hen suyễn cũng khiến huyết áp lên cao.

Tóm lại, tự đo huyết áp cũng không lấy gì là khó, quý thân hữu nhĩ. Chỉ cần để ý tới các điều kể trên là có kết quả chính xác rồi.

Tuy nhiên, cũng xin đừng quên hẹn tái khám với bác sĩ theo đúng ngày hẹn để được theo dõi bởi nhà chuyên môn và cũng để tìm hiểu coi có biến chứng hay không.

Chúc quý thân hữu bình an, với huyết áp ở mức độ bình thường.

Sổ vàng Tượng Đài Thuyền Nhân

Ngày	Họ và Tên	Số tiền
19-10-2014	T.K. Tran	100,00
	Chị Ký (cờ đeo)	20,00
	A/c Hậu/Phát	50,00
	A/c Minh/Thi	10,00
25-10-2014	Ban nhạc Mây Hồng	200,00
	Ban nhạc Bình Minh	300,00
	Ô/b Đình Văn Vãng	50,00
	A/c Sơn Mai	50,00
	Nguyễn Thanh Sơn - Nijmegen	50,00
	Nguyễn Thanh Sơn - Arnhem	50,00
	Thùng ủng hộ	65,00

Gia chánh

Bò cuộn nấm kim châm

Thịt bò kết hợp với nấm kim châm cuộn lại ăn kèm với sốt thật là hấp dẫn. Đây là món ngon bạn có thể nấu cho cả nhà vào dịp cuối tuần. Nhanh gọn và dễ dàng để thực hiện ngay để có thể thu xếp thời gian nghỉ ngơi, đi đâu đó...

Chuẩn bị 10 Phút
Thực hiện 15 Phút

Nguyên liệu:

300g thịt bò 200g nấm kim châm 1 thìa súp tỏi băm 1 thìa súp hành tây băm 4 cây hành lá 100ml sữa tươi 1 thìa súp rượu vang trắng 1 muỗng cà phê demi-glacé 1/2 chén nước dùng Hạt nêm, dầu ăn

Các bước thực hiện:

1-Bò rửa sạch, cắt lát mỏng 4cm x 8cm, dầm mềm, ướp với bột nêm khoảng 5 phút. Nấm và hành rửa sạch, cắt bỏ gốc, trụng qua nước sôi, để ráo

2-Trải miếng thịt bò ra đĩa, cho nấm vào giữa, cuộn tròn lại dùng hành buộc nơ ở giữa. Làm nóng chảo dầu, cho bò cuộn vào chiên áp chảo chín đều 2 mặt

3-Đun sôi nước dùng trên bếp, sau đó cho sữa tươi vào khuấy đều. Tiếp tục cho demi-glacé, rượu vang và tiêu sọ khuấy đều, nêm nếm gia vị vừa ăn

4-Dọn bò cuộn nấm kim châm ra đĩa, rưới sốt lên trên, trang trí. Dùng nóng.

Mách nhỏ:

Đừng bao giờ ướp muối trong thịt bò trước khi xào hay áp chảo vì muối sẽ làm cho thịt bò chảy ra nước thịt và làm cho thịt lâu chín, sẽ dai hơn. Vì vậy nên cho muối vào sau khi thịt đã gần chín

Mực cuộn tôm

Dù đơn giản chỉ là món chiên hải sản nhưng món tôm giòn kết hợp với mực cuộn sẽ khiến bạn "thích".

Chuẩn bị 15 Phút
Thực hiện 25 Phút

Nguyên liệu:

100g mực lá, 100g tôm sú Tỏi, ớt, bột chiên giòn, muối, tiêu, dầu ăn

Bước thực hiện:

1-Tôm sú làm sạch, lột vỏ chừa đuôi, khứa dưới bụng tôm 2 khứa nhẹ. Ướp tôm với muối, tiêu, tỏi và hạt nêm vừa ăn trong 10 phút

2-Mực lá rửa sạch, cắt miếng vừa ăn. Sau đó đem trụng nước sôi, vớt ra để ráo. Bọc miếng mực vừa trụng quanh con tôm, rồi lăn qua bột chiên giòn

3-Làm nóng chảo dầu, cho mực cuộn tôm vào chiên vàng đều, vớt ra để vào giấy thấm dầu

4-Dọn mực ra đĩa, trang trí và dùng kèm với xà lách, cà chua.

Mách nhỏ:

Món này có thể dùng kèm với sốt mayonnaise và tương ớt rất ngon

Cười Chút Chơi

Nhớ mặt

Một thanh niên vừa chết và đang đứng trước cổng thiên đường gặp thánh Pie. Vị thánh nói với chàng thanh niên:

- Trước khi bước qua cánh cổng đầu thai này ta sẽ làm cho con quên hết mọi thứ. Nhưng ta thấy con là một người tốt, ta sẽ để con nhớ một điều trước khi bước qua. Con hãy lựa chọn thật kỹ điều cần nhớ.

Không do dự, chàng thanh niên liền nói:

- Thánh hãy cho con nhớ mặt tay bác sĩ đang mổ ruột thừa cho con dưới đó. Hắn vẫn còn đang lúi húi cắt mổ kia kia.

Bán thuốc theo toa

Một phụ nữ bước vào hiệu thuốc và hỏi mua một liều thuốc ngủ thật mạnh. Người bán cẩn thận hỏi:

"Bà mua thuốc này làm gì vậy?"

- Để giết chồng tôi.

- Tôi không thể bán thuốc cho bà để giết chồng được!

Người đàn bà bèn đưa ra một bức ảnh một người đàn ông và một phụ nữ trong tư thế thân mật. Người đàn ông là chồng bà, còn người phụ nữ kia lại chính là vợ của người bán thuốc.

Người bán thuốc cầm lấy bức ảnh và gật đầu:

- Xin lỗi! Tôi không biết là bà có mang toa thuốc theo.

Ai lười hơn

Trong một buổi đi thực tập, các học sinh tham gia chuyên gạch để xây tường. Thấy Ân mỗi chuyến đi chỉ mang một viên gạch, trong khi các bạn khác đều mang hai viên, một bạn liền hỏi:

- Ân lười quá, mang được mỗi một viên gạch một lần.

Ân liền cãi:

- Có bạn lười thì có.

Mọi người cười ồ. Ân nói tiếp:

- Các bạn sợ phải đi hai chuyến nên mới mang hai viên một lần chứ còn gì nữa.

Gặp bác sĩ

Ông sếp hỏi nhân viên:

"Hôm qua, anh xin nghỉ làm để đi khám bệnh, thế mà sau đó tôi gặp anh ở sân vận động. Sao anh lại nói dối tôi như vậy?"

- Tôi không nói dối đâu, thưa sếp. Bác sĩ của tôi chơi đá banh trong trận đó.

Đúng hướng

Có hai chàng trai phóng xe máy về quê. Anh chàng lái xe mặc một chiếc áo khoác len, không khuy và cũng không có khoá. Cuối cùng, sau khi bị gió quất mạnh quá, anh dừng lại nói với bạn:

- Tôi không thể lái xe mà gió cứ quất vào ngực thế này, khó chịu chết đi được.

Sau một hồi suy nghĩ, anh quyết định mặc ngược áo để ngăn không cho gió đánh vào ngực.

Hai người phóng nhanh, đến khi không làm chủ được tốc độ và gặp tai nạn. Bác nông dân sống gần đó thấy vậy bèn đến báo cơ sự cho cảnh sát.

- Lúc đó, bác có thấy ai còn sống không? - Cảnh sát hỏi

- Có, có một cậu, cho tôi trước khi tôi xoay cổ cậu ấy về đúng hướng.

Khí hậu tốt

Đám khách du lịch đang bàn tán về cảnh vật và ưu, nhược điểm của khu nghỉ mát mà họ mới tới thì một người đàn ông từ đằng xa đi lại. Thấy mọi người vui vẻ, anh ta cũng góp chuyện.

- Đây là một khu nghỉ mát tuyệt vời! - Người đàn ông nói. - Khí hậu trong lành, đồ ăn thức uống ngon, bổ, rẻ nhiều ê hề... Tóm lại, rất có lợi cho sức khỏe, đặc biệt vào mùa hè thì không chê vào đâu được. Các anh chị hãy nhìn vào tôi đây, bây giờ tôi khỏe mạnh cường tráng thế này, chứ hồi mới đến đây tôi không nói được, không đi được, và đầu còn trọc lóc nữa kia.

Mọi người nhìn anh ta trầm trồ thán phục. Bỗng có tiếng hỏi:

- Thế thì chắc là anh phải ở đây lâu lắm rồi nhỉ?

- Vâng, lâu lắm rồi đấy ạ. Tôi ở đây từ khi mới cất tiếng khóc chào đời đến nay đây.

Điên vì đàn bà

Vị giám đốc nhà thương điên dẫn một quan khách thăm viếng. Chỉ một người nằm trên giường hai tay ôm chặt một con búp bê vào lòng, vị giám đốc giải thích:

- Trước đây ông này yêu một người đàn bà, nhưng bị bà ta bỏ rơi và lấy chồng khác nên y phát điên và cứ tưởng con búp bê là người yêu mình.

Đến một phòng khác, thấy một người điên bị xiềng xích hai tay, đang vung vẩy bỏ đầu vào tường đòi tự tử.

Vị giám đốc lắc đầu nói:

- Còn đây là người chồng đã lấy bà ta.

Liên khiết

Một nhà thầu muốn hỏi lộ ông bộ trưởng, ngỏ ý biếu ông ta chiếc xe hơi, nhưng bị từ chối.

- Tôn chỉ của tôi là liên khiết, ông hãy đem món quà về đi!

Nhà thầu suy nghĩ một lúc rồi nói: - Tôi hiểu cảm nghĩ của ngài về việc này. Tôi thành thật xin lỗi ngài.

Nhà thầu nói tiếp: - Để tỏ lòng thành, hăng chúng tôi quyết định bán nó cho ngài với giá 25 Euro vậy! Sau một hồi trầm tư, ngài bộ trưởng gật đầu:

- Trong trường hợp đó, tôi sẽ mua hai chiếc!

Lá thư tòa soạn

Thưa quý đồng hương

Thật vui mừng khi chúng ta được tin tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Ty Nạn Cộng Sản nhiệm kỳ 2014-2017 đã được thành lập. Các sinh hoạt của Cộng Đồng, tờ báo Việt Nam Nguyệt San, website của cộng đồng sẽ được tiếp tục duy trì như mong ước của chúng ta.

Ngoài tinh thần hy sinh gánh vác việc chung của các anh chị trong Tân Ban Chấp Hành, cộng đồng người Việt tại Hoà-Lan sẽ tiếp tục vững mạnh với bàn tay đóng góp của mỗi người qua việc tham gia các sinh hoạt do Ban Chấp Hành Cộng Đồng phát động và tiếp tục ủng hộ, tiếp tay phổ biến tờ báo Việt Nam Nguyệt San đến mọi đồng hương.

Chúng tôi cũng mong mỗi những cộng tác viên, những văn thi sĩ tiếp tục đóng góp để tờ báo Việt Nam Nguyệt San của Cộng Đồng chúng ta mỗi ngày thêm tốt đẹp.

Số báo 270 với chủ đề “Xuân Ất Mùi 2015” sẽ được phát hành vào trung tuần tháng giêng 2015, xin quý văn thi sĩ gửi bài về tòa soạn trước ngày 3-1-2015 theo địa chỉ e-mail: ngothuychuong@gmail.com

Nhân mùa giáng sinh sắp đến, chúng tôi kính chúc quý đồng hương thật nhiều hạnh phúc

Ban Biên Tập Việt Nam Nguyệt San

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 13-10-2014 đến 11-11-2014						
stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	14-9-2014	Bui Duc Hoat	Lisse	272	€ 30,00	*
2	14-9-2014	Tran Ngoc Thanh	Bergen op Zoom	755	€ 100,00	*
3	18-9-2014	Nguyen Van Ba	Nijmegen	375	€ 30,00	**
4	19-10-2014	Nguyen TCV	Echt	761	€ 30,00	
5	25-10-2014	Pham Thi Thu Cuc	Puttershoek	187	€ 60,00	
6	27-10-2014	Ly Trinh Luong	Venray	325	€ 30,00	
7	31-10-2014	Pham Phung Vu	Lopik	826	€ 30,00	
8	3-11-2014	Nguyen Van Hue	Alkmaar	86	€ 30,00	
9	3-11-2014	Nguyen Dinh Duc	Heerenveen	855	€ 30,00	
10	3-11-2014	Gent BL Van	Bussum	23	€ 30,00	
11	3-11-2014	Nguyen Vu	?	?	€ 30,00	***
12	3-11-2014	Tong Minh Hoang	's-Gravenhage	137	€ 30,00	
13	4-11-2014	Le Kim Tuyet	Nijmegen	763	€ 30,00	
14	5-11-2014	BT Tran	Nieuwegein	204	€ 30,00	
15	5-11-2014	HT Hoang	?	?	€ 30,00	***
16	7-11-2014	Do Thuan	Lelystad	440	€ 30,00	
17	11-11-2014	Luu van Bay	Apeldoorn	423	€ 50,00	
18	11-11-2014	M.D. Huynh	Utrecht	849	€ 30,00	

* do lỗi bỏ sót lần đăng báo đợt trước không ghi số tiền đóng góp.

** vì do sơ xuất chúng tôi đã ghi nhận làm độc giả Nguyen Van Ba (3) Amsterdam

*** độc giả Nguyen Vu và HT Hoang không có ghi số độc giả, xin liên lạc về tòa soạn để xác nhận.

ghi chú: độc giả Tran Van Nho đã trả tiền vào ngày 20-2-2014, nhưng vì ngân hàng ghi tắt là VN Tran nên tòa soạn có ghi chú trong danh sách độc giả trả tiền "xin liên lạc về tòa soạn để xác nhận" (xem VNNS263, trang 54) .

Khi trả tiền báo quý vị nhớ ghi số độc giả của mình kèm theo để giúp cho Tòa Soạn dễ dàng cập nhật danh sách. Xin chân thành cảm ơn

